

แจกฟรี เพื่อเป็นวิทยาทาน หักมัจน่าย
وقف لله لا يجوز بيعه

ฉบับแปลภาษาไทย
مترجم باللغة التايلاندية

هذا هو الإسلام

รู้จักอิสลามเบื้องต้น

คำถามในหลุมศพ
กฎเกณฑ์สู่ประการ
สิ่งที่ทำให้สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม

อธิบายและเรียบเรียงโดย
เชคฮัยษัม บิน มุฮัมหมัด ญะมัล
อัสซัรฮาน

อดีตอาจารย์สอน ณ สถาบันมัสยิดอัน
นะบะวี และผู้ดูแลเว็บไซต์ตะฮะซีล
อัลอิสมี

ผู้แต่ง
เชค अबดุลอาซีซ บิน अबดุล
เลาะห์ บิน บาซ

แปลโดย
ยะห์ยา หัสการบัญชา
อะห์หมัด เกป็น

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง

สงวนลิขสิทธิ์

นอกจากผู้ที่นำไปตีพิมพ์หรือแปลถ่ายทอดและนำไปแจกฟรีเป็น
วิทยาทาน โดยผ่านการอนุมัติจากผู้เรียบเรียงตำราแล้วเท่านั้น

สอบถามเพิ่มเติมกรุณาติดต่อที่เว็บไซต์

islamtorrent@gmail.com

อธิบาย

ตำรารากฐานสามประการพร้อมหลักฐานอ้างอิง

เรียบเรียงโดย

ชัยคุมุฮัมมัด บิน อับดุลวะฮาบ บิน สุลัยมาน อัตตะมีมียฺ

(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านและโปรดให้ท่านได้พำนักในสวรรค์ของพระองค์ด้วยเถิด)

อธิบายโดย

ชัยคุฮัยษัม บิน มุฮัมมัดญะมิล ชัรฮาน

อดีตอาจารย์ผู้สอนในมัศญิดอันนะบะวี

และผู้ดูแลเว็บไซต์อัตตะอูสีลอัลอิลมียฺ

<http://attasseel-alelmi.com>

ขออัลลอฮฺทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านและบิดามารดาของท่านรวมถึงทุกท่านที่มี
ส่วนร่วมในการจัดทำตำราเล่มนี้ด้วยเถิด

แท้จริงการสรรเสริญทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ขององค์อัลลอฮ์แต่เพียงพระองค์เดียว เราขอสรรเสริญพระองค์และเราขอความช่วยเหลือจากพระองค์และเราขอภัยโทษต่อพระองค์ และเราขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายต่างๆของตัวเราเอง และจากความผิดพลาดของการกระทำของเรา ผู้ใดที่พระองค์ทรงชี้นำเขาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เขาหลงผิดได้ และผู้ใดที่พระองค์ทรงทำให้เขาหลงผิดแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เขาได้รับทางนำได้ และเราขอปฏิญาณยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่สมควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น

บทนำ

ผู้เรียบเรียงตำรารากฐานสามประการ

ท่านคือ ชัยคุมฮัมมัด บุตรของ अबดุลวะฮาบ บุตรของสุลัยมาน อัตตะมิมีย นามแฝงของท่านคือ อบุลหุซัยน์ ท่านคือชัยคุลอิสลาม(ปราชญ์ชั้นอาวุโสของอิสลาม) ผู้ฟื้นฟูการเผยแผ่และเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์(เตาฮีด)

ท่านเกิดที่เมืองอัลอุยัยนะฮ์ ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๑๑๕ และเสียชีวิตที่เมืองอัครียะฮ์ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๒๐๖

ทำไมเราจึงต้องศึกษาเตาฮีด?

อัลลอฮ์มิทรงรับภาระงานใดที่ไร้เตาฮีด

เตาฮีดคือเป้าหมายที่อัลลอฮ์ทรงสร้างเรามา

เตาฮีดคือสาเหตุเพิ่มพูนความดีมากมาย

ผู้มีเตาฮีดเท่านั้นที่ได้เข้าสวรรค์

เตาฮีดคือสาเหตุทำให้ได้รับทางนำ,ความสุข

เตาฮีดคือสาเหตุลบล้างความชั่วต่างๆ

เตาฮีดคือสาเหตุทำให้ได้รับชะฟาอะฮ์นบี

เตาฮีดคือสาเหตุของความสงบสุข

สาเหตุที่เลือกตำราเล่มนี้มาศึกษาสำหรับผู้เริ่มเรียนรู้

เนื่องจากว่าบรรดาปราชญ์อาวุโสผู้ดำเนินตามแนวทางชาวอัสสัฟโศกสลัฟอัสสลัฟต่างให้ความสำคัญและเอาใจใส่กับตำราเล่มนี้ เพราะตำราเล่มนี้เต็มไปด้วยคุณประโยชน์ต่างๆอย่างมากมายมหาศาล ซึ่งนักศึกษาก็จะสามารถใช้เป็นกฎเกณฑ์ในการเรียนรู้ของเขา และใช้เป็นพื้นฐานในการรับความรู้ศาสนา ด้วยเหตุนี้เราจึงดำเนินรอยตามแนวทางของพวกท่านเหล่านั้นและอีกสาเหตุหนึ่งก็คือ เนื่องจากมุสลิมโดยพื้นฐานแล้วไม่สามารถละทิ้งหรือเพิกเฉยต่อตำราเล่มนี้ในการเรียนรู้วิชาศาสนาขั้นพื้นฐานไปได้เลย เพราะตำราเล่มนี้ประมวลไปด้วยหลักความเชื่อพื้นฐานที่เขายำเป็นจะต้องเชื่อมั่นศรัทธาอย่างแน่วแน่และไม่สามารถเกิดความสงสัยหรือเคลือบแคลงได้เลย

คุณสมบัติพิเศษต่างๆของตำรารากฐานสามประการ

เข้าใจง่ายและ
สำนวนมีความ
กระชับ

กล่าวถึงประเด็น
ต่างๆพร้อม
หลักฐานในเรื่อง
นั้น

นำประเด็น
ทั้งหมดมาเรียบ
เรียงแล้วอธิบายที่
ละประเด็น

ผู้เรียบเรียงตำรา
ขอคุดาให้แก่อผู้
ศึกษาตำราของ
ท่าน

นิยามของคำว่า อัลอูลูล อัยยะลาอะฮฺ(รากฐานสามประการ)

โดยความเป็นจริงแล้ว รากฐานสามประการนี้ก็คือ คำถามในหลุมศพสามข้อนั่นเอง ได้แก่

พระเจ้าของ
ท่านคือใคร?

ศาสนาของท่าน
คือศาสนาอะไร?

นบีของท่าน
คือใคร?

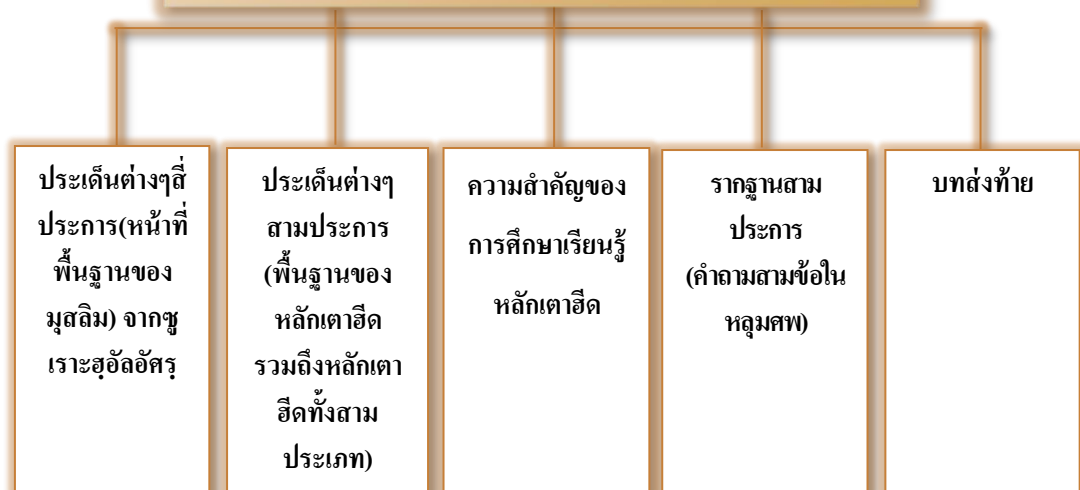
เราได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการศึกษาเรียนรู้ตำรารากฐานสามประการ?

หากว่าท่านศึกษาเรียนรู้ตำราเล่มนี้จนเข้าใจอย่างถ่องแท้และปฏิบัติตามความรู้จากตำราเล่มนี้ ท่านจะสามารถตอบคำถามในหลุมศพทั้งสามข้อได้(ด้วยพระประสงค์และการอนุโมหิของอัลลอฮฺ)

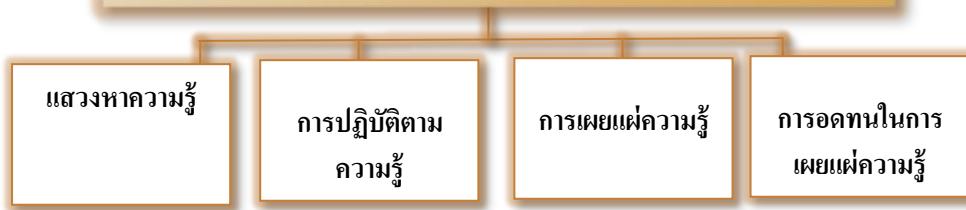

องค์ประกอบหลักต่างๆของตำราฐานสามประการ

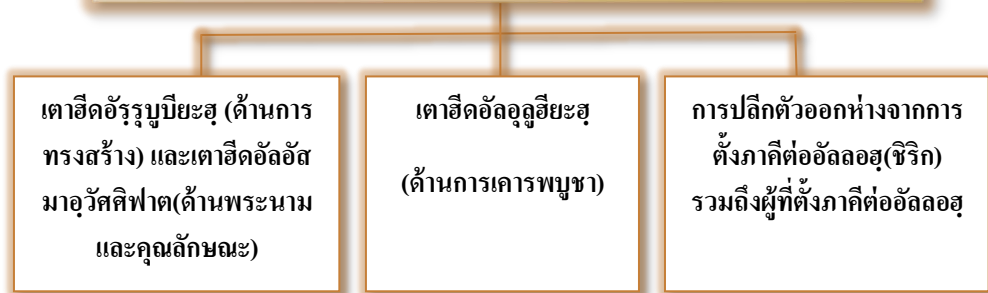
ตำราเล่มนี้แบ่งออกเป็น ๕ ส่วน คือ

๑.ประเด็นต่างๆสี่ประการ (หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม)

๒.ประเด็นต่างๆสามประการ (พื้นฐานของหลักเตาฮีด)

๓.ความสำคัญของการศึกษาเตาฮีด

หรือในอีกสำนวนคือ คำตอบสำหรับคำถามที่ว่า “ทำไมเราจึงต้องศึกษาเตาฮีด?

๔.อัลอูซูล อัษษะลาซะฮ์ (รากฐานสามประการ)

รากฐานสามประการ โดยสรุปอย่างรวบรัดแล้วก็คือ คำถามสามข้อในหลุมศพ ได้แก่

๕.บทส่งท้าย

เริ่มตั้งแต่คำกล่าวของผู้เรียบเรียงตำราที่กล่าวว่า “และมนุษย์นั้นเมื่อเขาเสียชีวิตไปแล้ว เขาก็จะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง.... ไปจนกระทั่งจบเล่ม

ส่วนที่หนึ่ง ประเด็นต่างๆสู่ประการ (หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม)

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรง
เมตตา ผู้ทรงปรานี (๑)

ท่านพี่ทราบดี ขออัลลอฮ์ทรง
เมตตาท่าน (๒) ว่า แท้จริงเรานั้น
จำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้ประเด็น
ต่างๆสู่ประการดังต่อไปนี้

ลำดับแรก ความรู้ ก็คือ การ
รู้จักอัลลอฮ์ และการรู้จักกันมีของ
พระองค์ และการรู้จักศาสนา
อิสลามพร้อมกับหลักฐานอ้างอิง

ลำดับที่สอง การปฏิบัติตามความรู้
(๓)

(๑.)สาเหตุต่างๆที่ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้เริ่มต้น
ตำราด้วยคำว่า “บิสมิลลาหิรเราะฮ์มานิรเราะฮีม”

๑.เพราะเป็น
การปฏิบัติ
ตามอัล
กุรอาน และ
บรรดานบี
ทั้งหลาย

๒.เพราะเป็นการ
ดำเนินตาม
แนวทางของเหล่า
อัสสลัฟอัศศอลิหฺ
ซึ่งพวกเขาจะ
เริ่มต้นตำราของ
พวกเขาด้วยคำว่า
บิสมิลลาหุ

๓.เพื่อเป็น
การขอความ
จำเริญจาก
พระนาม
ของอัลลอฮ์ที่
ทรงเกียรติ

(๒) ดังที่เราได้เกริ่นนำไปแล้วในตอนแรกว่า ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้โดยปกติแล้วท่านมักจะขอพร
ให้แก่บรรดานักศึกษาให้พวกเขาได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์ ตรงนี้เป็นหลักฐานที่บ่งบอกให้เรา
ทราบถึงสองสิ่ง คือ

ความเมตตาของบรรดาปราชญ์แนวทาง
อะฮ์ลุลสุนนะฮ์อ์วัลญะมาอะฮ์ที่มีต่อบรรดา
ลูกศิษย์ของพวกเขา

ศาสนาอิสลามโดยพื้นฐานแล้วตั้งอยู่บน
ความเมตตา

ความรู้ หมายถึง การรู้จักความจริงโดยมีหลักฐาน และคำตรงข้ามของความรู้ก็คือ ความโง่, ความไม่รู้

(๓) เป็นไปได้ว่าสาเหตุที่ผู้เรียบเรียงตำรากล่าวถึงความสัมพันธ์กันระหว่างความรู้และการปฏิบัติตาม ก็เพราะความรู้จะส่งเสียงเรียกหาการปฏิบัติ หากว่าการปฏิบัติขานรับ ความรู้ก็จะคงอยู่ แต่หากว่าไม่ขานรับความรู้ก็จะจากไป ดังนั้นความรู้ที่ไม่ควบคู่กับการปฏิบัติจึงไม่มีประโยชน์อันใดเลย ดังนั้นหากว่าคนๆหนึ่งได้ศึกษาเล่าเรียนแล้ว เขาก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามความรู้นั้นด้วย เพราะว่าหากเขาไม่ปฏิบัติตามความรู้ เขาก็จะมีสภาพที่คล้ายคลึงกับพวกยิว เนื่องจากพวกยิวนั้นมีความรู้แต่ทว่าพวกเขาไม่ปฏิบัติตามความรู้ ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "พวกเขา(ยิวและคริสต์)ขอมุรู้จักเขา(นบีมุฮัมมัด)ดีเหมือนดังที่พวกเขารู้จักลูกๆของพวกเขาเอง" (อัลบะกะเราะฮฺ/๑๔๖) และบุคคลจำพวกแรกที่จะถูกลากลงไปในนรกก็คือ ผู้ที่ศึกษาเรียนรู้แล้ว ไม่ปฏิบัติตามความรู้

และผู้รู้คนใดที่เรียนรู้แล้วไม่ปฏิบัติตามแล้วไซ้ เขาจะต้องไปถูกลงทัณฑ์ก่อนพวกกราบไหว้รูปปั้น

สำหรับการเผยแผ่ความรู้นั้นมีกฎเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑.)การเผยแผ่นั้นจะต้องกระทำด้วยความบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮฺ

(๒.)การเผยแผ่นั้นจะต้องตั้งอยู่บนการมีความรู้ด้านศาสนา

(๓.)การเผยแผ่นั้นจะต้องมีหิกมะฮฺ (ปัญญาไหวพริบ)และความอดทน

(๔.)การเผยแผ่นั้นจะต้องมีการคำนึงถึงสภาพและประเภทของกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลายและแตกต่างกัน

ลำดับที่สาม

การเผยแผ่ความรู้

หลักฐานอ้างอิงสำหรับเงื่อนไขเหล่านี้คือ

อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวเถิดว่า นี่คือนำทางของฉัน ฉันได้เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺอย่าง
ประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามฉัน และความบริสุทธิ์ทั้งมวลนั้นเป็นของอัลลอฮฺ และ
ฉันมิได้เป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้ตั้งภาคีทั้งหลาย” (ยูซุฟ/๑๐๘)

“(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวเถิดว่า นี่คือนำทางของฉัน” หมายถึง บทบัญญัติที่ท่านร่อซูล(ศาสนทูต)ได้รับมา
และคำว่า สะบีด หมายถึงแนวทาง

“ฉันได้เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺ” หมายถึง ผู้ที่เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺนั้นคือผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจและต้องการ
ให้ผู้คนนั้นได้เข้าถึงศาสนาของอัลลอฮฺ

“อย่างประจักษ์แจ้ง” หมายถึง ด้วยการมีความรู้

ซึ่งความรู้ในที่นี้ครอบคลุมสามอย่างต่อไปนี้

ประมาณว่าผู้เรียบเรียงท่านต้องการจะบอกว่า เมื่อท่านได้ศึกษาเรียนรู้ แล้วจากนั้นท่านได้ปฏิบัติตาม
ความรู้นั้นแล้ว ถือว่าท่านจำเป็นจะต้องเผยแผ่ความรู้นั้น โดยดำเนินตามแนวทางของท่านบีมุฮัมมัด
และบรรดาอัสสลัฟ อัศศอลิหฺ

โดยอัลลอฮฺทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวเถิดว่า นี่คือนำทางของฉัน ฉันได้เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺ
อย่างประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามฉัน และความบริสุทธิ์ทั้งมวลนั้นเป็นของอัลลอฮฺ
และฉันมิได้เป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้ตั้งภาคีทั้งหลาย” (ยูซุฟ/๑๐๘)

ด้วยเหตุนี้การเผยแผ่(อะวะฮฺ)จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น

ลำดับที่สี่ การอดทนต่ออันตราย

ในการเผยแผ่ความรู้^(๑) และ
หลักฐานอ้างอิงในประเด็นนี้ก็คือ
พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า
“(อัลลอฮ์)ได้สาบานกับกาลเวลา ว่า
แท้จริงมนุษย์นั้นตกอยู่ในความ
ขาดทุนอย่างแน่นอน ยกเว้นผู้ที่
ศรัทธาและปฏิบัติความดีงาม
ทั้งหลาย และตักเตือนกันและกัน
ในสิ่งที่ป็นสัจธรรมความจริง และ
ตักเตือนกันและกันให้มีความ
อดทน”(อัลอัสร/๑-๓)” (๒)

(๑) ผู้เรียบเรียงได้กล่าวถึงความอดทนหลังจากที่ได้กล่าวถึงการเผยแผ่ความรู้ ประมาณว่าผู้เรียบเรียงตำรานี้ต้องการจะบอกกับท่านว่า "ผู้ใดก็ตามที่ดำเนินตามแนวทางนี้ เขาจะต้องประสบกับสิ่งที่บรรดานบีและศาสนทูตได้ประสบมา ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องมีความอดทน"

ความอดทน

ความหมายทางศาสนบัญญัติ

คือ การตั้งใจในการยืนหยัดต่อ
(การกระทำ)สิ่งต่างๆ และหักห้าม
จิตใจในการออกห่างจากสิ่งต่างๆ

ความหมาย เดิมทางภาษา

คือ การกักขัง
,การหักห้าม

ท่านอิมามอิบนุลกัอยยิมได้แบ่งความอดทนออกเป็นสามประเภท คือ

ความอดทนต่อการเชื่อฟัง
ภักดีต่ออัลลอฮ์ จนกระทั่งได้
กระทำตามคำสั่งใช้ของ
พระองค์

ความอดทนต่อสิ่งฝ่า
ฝืนอัลลอฮ์ จนกระทั่งได้
ออกห่างจากข้อห้ามของ
พระองค์

ความอดทนต่อการ
กำหนดศกาวการณ์
(ก่อศัตรู)ของอัลลอฮ์อันขม
ขื่นต่างๆ

(๒) หลังจากที่ได้กล่าวถึงประเด็นที่สำคัญทั้งสี่ประการไปแล้ว ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้จึงได้ยกหลักฐานจากอัลกุรอานมาอ้างอิง โดยท่านได้ยกซูเราะฮ์ อัลอัสร์มาอ้างอิง และถ้าสังเกตดีๆ เราจะพบว่า โดยปกติแล้วผู้เรียบเรียงจะยกหลักฐานมาอ้างอิงในแต่ละประเด็นเสมอ เพราะเหตุใดหรือ?

เพื่อเป็นการอบรมสั่งสอน
นักศึกษาให้รู้จักการปฏิบัติ
ตามอย่างถูกต้อง มิใช่
เลียนแบบทำตามโดยไม่รู้

เพื่อให้ศึกษามีหลักฐาน
ที่สามารถใช้ตอบโต้กับผู้
เห็นต่าง

เพื่อให้ศึกษามี
ความสามารถในการวิเคราะห์
และดึงข้อตัดสินชี้ขาดต่างๆ
ออกมาจากตัวบทหลักฐานได้
อย่างถูกต้อง

ท่านอิมามอัชชาฟีอีย์(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านด้วยเถิด)ได้กล่าวว่า “หากว่าอัลลอฮฺมิทรงประทานหลักฐานอื่นใดลงมาให้แก่สิ่งถูกสร้างของพระองค์อีกนอกจากซูเราะฮ์นี้ ก็ถือว่าพอเพียงแล้วสำหรับพวกเขา” (๑)

ท่านอิมามอัลบุคอรีย์ได้กล่าวว่า “บทว่าด้วย ความรู้นั้นมาก่อนคำพูดและการกระทำ”

และหลักฐานในประเด็นนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใด(ที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริง)นอกจากอัลลอฮฺ และจงขอภัยโทษ(พระองค์)ต่อความผิดบาปของเจ้า และเพื่อบรรดาผู้ศรัทธาชาย และบรรดาผู้ศรัทธาหญิง”(มุฮัมมัด/๑๕)

ซึ่งพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระดำรัสในอายะฮ์นี้ด้วยความรู้ก่อนคำพูดและการกระทำ (๒)

(๑) เป้าหมายที่ท่านอิมามอัชชาฟีอีย์ได้กล่าวเช่นนั้น ก็คือ ซูเราะฮ์นี้(อัลอัสร์)เพียงแค่ซูเราะฮ์เดียวก็ถือว่าเพียงพอแล้วที่จะยกมาเป็นหลักฐานอันประจักษ์ชัดให้แก่สิ่งถูกสร้างของอัลลอฮฺ ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกเขาได้เรียนรู้ แล้วปฏิบัติตาม แล้วนำความรู้นั้นไปเผยแผ่ แล้วอดทนต่ออันตรายในการเผยแผ่ความรู้นั้น แล้วนับประสาอะไรกับซูเราะฮ์ที่เหลืออื่นๆอีกในอัลกุรอาน เพราะว่าอัลกุรอานทั้งเล่มนั้นล้วนแต่เป็นหลักฐานอันประจักษ์ชัดทั้งสิ้น

(๒) ท่านอิมามอัลบุกอรียฺได้เรียบเรียงตำราของท่านที่ชื่อว่า “ศ่อเหียะหฺของอัลบุกอรียฺ” โดยได้วางบทหนึ่งเอาไว้ในนั้น ก็คือบทที่ว่าด้วย ความรู้นั้นมาก่อนคำพูดและการกระทำ พร้อมกับยกหลักฐานมาอ้างอิงด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ความรู้จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอันดับแรก ก่อนคำพูดและการกระทำ ดังนั้นการกระทำที่ไม่มีความรู้จึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และยังเข้าข่ายเหมือนกับพวกคริสต์ที่ปฏิบัติศาสนกิจโดยไม่มีความรู้เช่นกัน

ส่วนที่สอง ประเด็นต่างๆสามประการ (พื้นฐานของหลักเตฮีด)

ท่านฟิงทราบเกิด ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านด้วย ว่า “แท้จริงแล้วมุสลิมทุกคนทั้งชายและหญิงนั้นจำเป็นจะต้องศึกษาเรียนรู้ประเด็นต่างๆสามประการ แล้วให้เขาปฏิบัติตามทั้งสามประการนั้น” (๑)

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้เริ่มต้นกล่าวถึงส่วนที่สองนี้ด้วยการขอคุดาที่ตีให้นักศึกษา ซึ่งหากสังเกตดีๆจะพบว่า ผู้เรียบเรียงได้ขอคุดาให้นักศึกษา สามครั้ง ในตำราเล่มนี้ คือตอนต้นของบทที่ว่าด้วยประเด็นต่างๆสี่ประการ และตอนต้นของบทนี้ และครั้งที่สามคือ คุดาที่ท่านกล่าวว่า “ฟิงทราบเกิด ขออัลลอฮฺทรงชี้แนะท่านในการเคารพเชื่อฟังพระองค์ แท้จริงแนวทางอันบริสุทธิ์นั้นคือแนวทางของท่านนบีอิบรอฮีม....”

บทนำก่อนเข้าสู่การอธิบายประเด็นต่างๆสามประการ

นิยามของเตฮีด

ความหมายเดิมในทางภาษา หมายถึง การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว

ความหมายทางศาสนบัญญัติ หมายถึง การยืนยันว่าอัลลอฮฺทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มีกรรมสิทธิ์ในด้านการสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง และในด้านการเคารพบูชา และในด้านพระนามทั้งหลายและคุณลักษณะต่างๆของพระองค์

เตาฮีดแบ่งออกเป็นสามประเภท คือ

เตาฮีด อรรูบียะฮฺ

คือ การยืนยันว่าอัลลอฮฺทรงเป็น
พระเจ้าเพียงพระองค์เดียวที่มี
กรรมสิทธิ์ในด้านการสร้างและ
บริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง

*พระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮฺนั้น เป็นเรื่องเตกียะฮฺ
(หุคฺยูที่ดัวบทหลักฐานเท่านั้น) หมายถึง จะต้องจำกัดความ
เชื่อมั่นและหุคฺยูแก่ดัวบทหลักฐานตามที่อัลกุรอานและหะดิษ
ได้บอกไว้เท่านั้น โดยจะต้อง

ยืนยันพระนามและคุณลักษณะใดก็ตามที่อัลลอฮฺทรงยืนยัน
ให้แก่ตัวของพระองค์เอง หรือตามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ยืนยัน
ให้แก่พระองค์

ปฏิเสธพระนามหรือคุณลักษณะใดก็ตามที่พระองค์ได้ทรง
ปฏิเสธ หรือตามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ปฏิเสธ ดังเช่นพระคำรัส
ของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ความง่วงนอนและการนอนหลับใดๆ
นั้นจะไม่แตะต้องพระองค์” (อัลบะกอะเราะฮฺ/๒๕๕) และคำรัสที่
ทรงตรัสว่า “และไม่มีความเหน็ดเหนื่อยใดๆมาสัมผัสเรา”
(ก็อฟ/๑๘) โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่ปฏิเสธ , ไม่ค้นหาวิธีการ
และไม่ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งอื่นใด

เตาฮีด อัลอูลูฮียะฮฺ

คือ การยืนยันว่าอัลลอฮฺ
ทรงเป็นพระเจ้าเพียง
พระองค์เดียวที่มี
กรรมสิทธิ์จะต้องได้รับ
การเคารพบูชา

เตาฮีด อัลอัสมอาวุ วัศลีฟาท

คือ การยืนยันว่าอัลลอฮฺทรง
เป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มี
พระนามทั้งหลายอันดิงามและ
มีคุณลักษณะต่างๆอันสูงส่ง
โดยต้องยืนยันไปตามที่
พระองค์ได้ทรงบอกไว้ในอัลกุ
รอาน หรือท่านนบีมุฮัมมัดได้
บอกไว้ในหะดิษของท่าน โดย
ยืนยันพระนามและคุณลักษณะ
ตามที่พระองค์ได้ทรงยืนยัน
ให้แก่ตัวของพระองค์เอง และ
ปฏิเสธตามที่พระองค์ได้ปฏิเสธ
โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่
ปฏิเสธ , ไม่ค้นหาวิธีการ และ ไม่
ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับ
สิ่งอื่นใด*

ประเด็นที่หนึ่ง แท้จริงอัลลอฮฺทรงสร้างเราขึ้นมา และทรงให้ปัจจัยยังชีพแก่เรา และมิได้ทรงเพิกเฉยและทอดทิ้งเรา แต่ทว่าได้ทรงส่งศาสนทูตมาหาพวกเรา ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่เชื่อฟังเขา (ศาสนทูต) ผู้นั้นก็จะได้เข้าสวรรค์ และผู้ใดที่ฝ่าฝืนเขา (ศาสนทูต) ผู้นั้นก็จะได้เข้านรก

และหลักฐานอ้างอิงก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเราได้ส่งร่อซูล(ศาสนทูต)คนหนึ่งไปยังพวกเจ้าเพื่อเป็นพยานต่อพวกเจ้า ดังที่เราได้ส่งร่อซูล(ศาสนทูต)คนหนึ่งไปยังฟิรอาวนุ แต่ฟิรอาวนุได้ฝ่าฝืนร่อซูลคนนั้น ดังนั้นเราจึงได้ลงโทษเขาด้วยการลงโทษอย่างหนักหน่วง" (มุซซัมมิล/๑๕-๑๖) (๑)

**ประเด็นต่างๆสามประการ (พื้นฐานของหลักเตอีด)
โดยสรุปอย่างรวบรัดก็คือ**

ประเด็นที่หนึ่ง เตอีดอรรูบียะฮฺ (หลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการทรงสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง) , เตอีดอัลฮัสมาอฺ วัศซิฟาต (หลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านพระนามทั้งหลายและคุณลักษณะต่างๆของพระองค์)

ประเด็นที่สอง เตอีดอัลอูลูฮียะฮฺ (หลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการเคารพบูชาพระองค์)

ประเด็นที่สาม การปลีกตัวออกห่างจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ (ซิริก) รวมถึงผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

(๑) ในประเด็นที่หนึ่งนี้ ผู้เรียบเรียงได้ยืนยันหลักเตอีดอรรูบียะฮฺ และหลักเตอีด อัลฮัสมาอฺ วัศซิฟาต จากคำกล่าวของผู้เรียบเรียงที่ว่า “แท้จริงอัลลอฮฺทรงสร้างเราขึ้นมา” ก็คือ อัลคอลิก (พระผู้สร้าง) คือพระนามหนึ่งของอัลลอฮฺ “และทรงให้ปัจจัยยังชีพแก่เรา” ก็คือ ฮรรอชซาก (พระผู้ทรงให้ปัจจัยยังชีพ) “และมิได้ทรงปล่อยปละละทอดทิ้งเรา” ก็คือ มิได้ทรงให้เราใช้ชีวิตอย่างไร้ค่าและไร้กฎระเบียบ โดยไม่มีคำสั่งใช้หรือคำสั่งห้าม แต่ทว่าได้ทรงส่งศาสนทูตมาหาพวกเรา

เป้าหมายของการแต่งตั้งศาสนทูต คือ

เพื่อแสดงหลักฐานอันประจักษ์ชัดแก่สิ่งถูกสร้าง ดังพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และเรา(อัลลอฮฺ)มิเคยลงโทษผู้ใดจนกว่าเราจะแต่งตั้งร่อซูล(ศาสนทูต)มา”(อัลอิสรอฮฺ/๑๕)

เพื่อเป็นความเมตตาแก่สิ่งถูกสร้าง ดังพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ทุกสรรพสิ่งเท่านั้น”(อัลอัมบิยาฮฺ/๑๐๗)

ประเด็นที่สอง แท้จริงอัลลอฮฺมิทรงพอพระทัยที่จะให้ใครคนหนึ่งมาเป็นภาคีเทียบเคียงกับพระองค์ในการเคารพบูชา ไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นมลาอิกะฮฺที่อยู่ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ หรือจะเป็นนบีที่ได้รับการแต่งตั้งก็ตาม และหลักฐานในประเด็นนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และแท้จริงมัสยิดทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้วิงวอนขอต่อใครสักคนควบคู่ไปกับอัลลอฮฺ”(อัลญิน/๑๘)

ประเด็นที่สอง คือ การยืนยันเรื่องการเคารพบูชาต่ออัลลอฮฺแต่เพียงพระองค์เดียว

ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวว่า “แท้จริงอัลลอฮฺมิทรงพอพระทัยให้ผู้ใดนำใครสักคนมาตั้งภาคีกับพระองค์” คำว่า“ใครสักคน” นั้นครอบคลุมทุกคน และทุกสิ่งทั้งหมด ไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นนบี หรือผู้ที่เป็นที่รักของอัลลอฮฺ(วะลี) หรือญิน หรือมะลาอิกะฮฺ หรือคนดีมีคุณธรรมก็ตาม

หลักฐานอ้างอิงในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และแท้จริงมัสยิดทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้วิงวอนขอต่อใครสักคนควบคู่ไปกับอัลลอฮฺ”(อัลญิน/๑๘)

คำว่ามัสยิดในอายะฮ์นี้มีการอธิบายไว้สามทัศนะหลักๆดังนี้

อาคารมัสยิดที่ถูกสร้าง
ขึ้นเพื่อใช้เป็นสถานที่
เคารพบูชาอัลลอฮ์

อวัยวะทั้งหมดที่ใช้ใน
การก้มกราบ(สujud)

พื้นแผ่นดินที่ก้มกราบ(สujud) ดังที่ท่านนบี
ได้กล่าวไว้ในหะดีษบทหนึ่งว่า "และพื้น
แผ่นดินนั้นได้ถูกทำให้เป็นที่ใช้ในการ
กราบไหว้(สujud)และเป็นที่สะอาดแก่ฉัน"

และพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า **"ใครสักคน"** ในอายะฮ์นี้ครอบคลุมทุกคนทั้งหมด ด้วยเหตุนี้เชค
ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้จึงได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นในประเด็นนี้ว่า "แท้จริงอัลลอฮ์มิทรงพอพระทัยให้ผู้ใดนำ
ใครสักคนมาตั้งภาคีกับพระองค์ในการเคารพบูชา" ไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นใครก็ตาม เช่นนบี หรือผู้ที่เป็นที่
รักของอัลลอฮ์ หรือญิน หรือคนดี ฯลฯ

ประเด็นที่สาม แท้จริงผู้ใดที่เชื่อฟังท่านร่อซูลฯ(ศาสนทูต)และเคารพภักดีอัลลอฮ์เพียงองค์
เดียว ไม่นอญูดให้เขารักใคร่ผู้ที่เป็นศัตรูกับอัลลอฮ์และร่อซูลฯของพระองค์ ถึงแม้ว่าคนๆ
นั้นจะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเขาก็ตามและหลักฐานในเรื่องนี้ คือพระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัส "เจ้า
จะไม่พบกลุ่มชนใดที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก รักใคร่ชอบพอผู้ที่ต่อต้าน
อัลลอฮ์และร่อซูล(ศาสนทูต)ของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อของพวกเขา หรือ
ลูกหลานของพวกเขา หรือพี่น้องของพวกเขา หรือเครือญาติของพวกเขา ชนเหล่านั้นอัลลอฮ์
ได้ทรงบันทึกการศรัทธาไว้ในจิตใจของพวกเขา และได้ทรงเสริมพวกเขาให้มีพลังมากขึ้น
ด้วยการสนับสนุนของพระองค์ และจะทรงให้พวกเขาได้เข้าสวนสวรรค์หลากหลาย มีแม่น้ำ
หลายสายไหลผ่าน ณ เมืองล่างของสวนสวรรค์ โดยเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล อัลลอฮ์
ทรงโปรดปรานพวกเขา และพวกเขาก็ยินดีปรีดาต่อพระองค์ ชนเหล่านั้นคือ พลพรรค
ของอัลลอฮ์ ฟังรู้เถิดว่า แท้จริงพลพรรคของอัลลอฮ์นั้น พวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ" (อัล
มูญาอะละฮ์/๒๒)

ประเด็นที่สาม จำเป็นจะต้องปลีกตัวออกห่างและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆกับการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์

การปลีกตัวออกห่างด้วยหัวใจ ก็คือด้วยการรังเกียจผู้ปฏิเสธอิสลาม และรังเกียจอันสำคัญทางศาสนาของพวกเขา รวมถึงพิธีกรรมและเทศกาลทางศาสนาของพวกเขา โดยเฉพาะพิธีกรรมต่างๆ ที่เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และพิธีกรรมที่เป็นสิ่งอุตริอันหลงผิด(บิดอะฮ์)ด้วยเช่นกัน

การปลีกตัวออกห่างด้วยคำพูด ก็คือการกล่าวว่า "แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชา"(อิซหฺรุกรุฟ/๒๖) และกล่าวว่า "จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเอ๋ย ฉันจะไม่เคารพบูชาสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอยู่ และพวกท่านก็ไม่ใช่เป็นผู้เคารพบูชาพระเจ้าที่ฉันเคารพบูชา และฉันก็มิใช่เป็นผู้เคารพบูชาสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชา และพวกท่านก็มิใช่ผู้เคารพบูชาพระเจ้าที่ฉันเคารพบูชา สำหรับพวกท่านก็คือศาสนาของพวกท่าน และสำหรับฉันก็คือศาสนาของฉัน" (อัลกาฟิรูน/๑-๖)

การปลีกตัวออกห่างด้วยการกระทำ ก็คือ การไม่ไปเข้าร่วมพิธีกรรมของพวกเขา หรือไม่ใช่สัญลักษณ์ และแต่งกายด้วยรูปแบบในพิธีกรรมของพวกเขา หรือในเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับหลักยึดมั่นศรัทธาของพวกเขา

ส่วนที่สาม ความสำคัญของการศึกษาเรียนรู้วิชาเตาฮิด

ท่านฟิงทราบเถิด - ขออัลลอฮฺทรงชี้แนะท่านสู่
การเคารพภักดีต่อพระองค์- แท้จริงแนวทางอัน
บริสุทธิ์นั้น คือแนวทางของท่านนบีบรอฮีม ก็
คือ การที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮฺเพียงพระองค์
เดียวด้วยความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งการกระทำนี้คือ
ภารกิจที่อัลลอฮฺทรงบัญชาสั่งใช้มวลมนุษย์
และเป็นเป้าหมายที่พระองค์ทรงสร้างพวกเขา
ทั้งหมดขึ้นมา ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า "และข้า
มิได้สร้างญินและมนุษย์มาเพื่ออื่นใดนอกจาก
เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นเคารพบูชาข้าแต่เพียง
องค์เดียว"(อัซซารียาต/๕๖)

และพระคํารัสที่ว่า"เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้น
เคารพบูชาข้าแต่เพียงองค์เดียว" หมายถึง
"เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นให้ออกภพต่อข้าเพียง
องค์เดียวเท่านั้น"

และการทำงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่อัลลอฮฺทรงสั่งใช้
คือ การให้ออกภพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว
หมายถึง การให้ออกภพต่ออัลลอฮฺด้วยการ
เคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียว(๓)

และการทำงานที่ร้ายแรงที่สุดที่อัลลอฮฺทรงสั่งห้าม
ก็คือ การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ หมายถึงการวิงวอน
ขอจากสิ่งอื่นควบคู่ไปกับการวิงวอนขอ
จากอัลลอฮฺ

อัลหะนีฟียะฮฺ

ความหมายเดิมทางภาษา คือ มาจากคำว่า
หะนัฟ แปลว่า โน้มเอียง

ความหมายทางศาสนบัญญัติ คือ แนวทางที่
ออกห่างจากการตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮฺ
และมุ่งสู่ความบริสุทธิ์ใจ(อิคลาส), การให้ออกภพ(เตาฮิด)ต่ออัลลอฮฺ และความ
ศรัทธามั่น(อีมาน)พระคํารัสของอัลลอฮฺที่
ทรงตรัสว่า "เป็นผู้ภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้
เที่ยงธรรม(หะนีฟ)" (อันนะหฺล/๑๒๐)
พระคํารัสนี้ หมายถึง "มุ่งสู่อัลลอฮฺ และ
ออกห่างจากการตั้งภาคีต่อพระองค์"

ด้วยเหตุนี้ อัลหะนีฟ(ผู้เที่ยงธรรม) โดยปกติ
แล้วก็คือ ผู้ที่ตั้งมั่นในการให้ออกภพ
ต่ออัลลอฮฺ และออกห่างจากการตั้งภาคีต่อ
พระองค์

(๓) ตรงนี้ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ต้องการจะ
ชี้แจงให้เราทั้งหลายได้รู้ว่าทำไมเราถึงต้อง
ศึกษาเรียนรู้วิชาเตาฮิด ซึ่งผู้เรียบเรียงได้
กล่าวถึงความสำคัญของหลักเตาฮิดไว้
ข้างต้นแล้ว

คำนิยามของคำว่า เตาฮีด

เตาฮีด ตามความหมายเดิมทางภาษา
หมายถึง การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียง
หนึ่งเดียว

ความหมายทางศาสนบัญญัติ หมายถึง การให้
เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของ
พระองค์แต่เพียงองค์เดียว ทั้งในด้านการทรง
สร้าง บริหารและดูแลทุกสรรพสิ่ง และในด้าน
การเคารพบูชาต่อพระองค์ และในด้านพระนาม
และคุณลักษณะของพระองค์

ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวว่า "เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นเคารพบูชาข้าแต่เพียงพระองค์เดียว" หมายถึง
"เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นให้อเอกภาพต่อข้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น" ตรงนี้เป็นคำกล่าวของท่านอับนุอับ
บาส โดยท่านได้กล่าวว่า "แท้จริงอิบาตะฮ์(การเคารพบูชา)ทั้งหมดที่ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานนั้น หมายถึง
เตาฮีด(การให้อเอกภาพต่ออัลลอฮ์ทั้งสิ้น" เช่นพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **"และพวกเจ้าทั้งหลายจง
เคารพบูชาอัลลอฮ์"**(อันนิซาอ์/๓๖) หมายถึง พวกเจ้าทั้งหลายจงให้อเอกภาพต่ออัลลอฮ์ และพระดำรัส
ที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **"มวลมนุษยย์เอ๋ย พวกเจ้าทั้งหลายจงเคารพบูชาพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกเจ้า"**(อัลบะกอ
เราะฮ์/๒๑) หมายถึง มวลมนุษยย์เอ๋ย พวกเจ้าทั้งหลายจงให้อเอกภาพต่อพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกเจ้า

ส่วนที่สี่ รากฐานสามประการ(คำถามสามข้อในหลุมศพ)

“และหากมีผู้กล่าวถามท่านว่า รากฐานสามประการที่มนุษย์จำเป็นจะต้องรู้นั้นคืออะไร?”

ท่านจึงกล่าวตอบไปว่า “คือการที่บ่าวรู้จักพระเจ้าของเขาและ รู้จักศาสนาของเขา และรู้จักนบีของเขา
ก็คือท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อลัยฮิ วะสัลลิม” (๑)

“และหากเขาถามท่านว่า “พระเจ้าของท่านคือใคร?” ท่านจึงตอบไปว่า “พระเจ้าของฉันคืออัลลอฮ์ ผู้
ทรงดูแลฉัน และสิ่งถูกสร้างของพระองค์ทั้งมวล ฉันไม่มีพระเจ้าที่ต้องเคารพบูชาอื่นใดนอกจาก
พระองค์เท่านั้น และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า **"มวลการสรรเสริญ
นั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ พระเจ้าผู้อภิบาลแห่งสากลโลก(ทุกสรรพสิ่ง)"**(อัลฟาติหะฮ์/๑) (๒)

และสากลโลกนั้นก็คือ ทุกๆสรรพสิ่งนอกจากอัลลอฮ์ และฉันก็ถือเป็นส่วนหนึ่งจากสากลโลกเช่นกัน
(๓)

(๑) ผู้เรียบเรียงคำราเล่มนี่ได้เริ่มต้นกล่าวถึงรากฐานสามประการ โดยใช้วิธีการตั้งคำถามและบอกคำตอบ ทั้งนี้เพราะเป็นหนึ่งในวิธีที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและผู้ฟังที่ได้ผลอย่างมาก ซึ่งรากฐานสามประการนี้ก็คือ คำถามสามข้อในหลุมศพนั่นเอง

(๒) ผู้เรียบเรียงได้อธิบายให้ทราบถึงรากฐานที่หนึ่ง โดยได้ชี้แจงให้รู้ว่าพระเจ้าที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนั้นก็คืออัลลอฮ์ สิบหามะฮะตะอะลา(พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และสูงส่ง) จากนั้นก็ได้ยกหลักฐานมาอ้างอิง จากอัลกุรอานก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“มวลดการสรรเสริญนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์พระเจ้าแห่งสากลโลก”(อัลฟาติหะฮ์/๑)** ดังนั้นพระเจ้าผู้ทรงอภิบาล(รอบ)ในขณะเดียวกันนั้นก็คือ ผู้ที่ต้องได้รับการเคารพบูชาด้วยนั่นเอง

(๓) หมายถึง ทุกสรรพสิ่งนอกเหนือจากอัลลอฮ์นั้นคือ สิ่งถูกสร้างทั้งหมด ดังนั้นเมื่อตัวฉันเองคือสิ่งถูกสร้าง หน้าที่ของฉันก็ต้องขอบคุณต่อพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ทรงให้ความโปรดปราน ผู้ทรงให้ความเอ็นดูเมตตา

“มวลดการสรรเสริญนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์พระเจ้าแห่งสากลโลก”(อัลฟาติหะฮ์/๑)

ในอายะฮ์นี้ได้ประมวลและรวบรวมหลักเตาฮีดทั้งสามประเภทเอาไว้ซึ่งก็คือ

“มวลดการสรรเสริญ” คือ เตาฮีด อัลอัสมาว์ วัศลีฟาค(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านพระนามและคุณลักษณะ)

“เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์” คือ เตาฮีด อัลอูลูฮียะฮ์(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการเคารพบูชา)

“พระเจ้าแห่งสากลโลก” คือ เตาฮีด อับรูบูยะฮ์(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการทรงสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง)

และหากมีคนถามท่านว่า “ท่านรู้จักพระเจ้าของท่านด้วยวิธีไหน?” ท่านจึงตอบไปว่า “ฉันรู้จักพระเจ้าของฉันด้วยสัญญาและสิ่งถูกสร้างของพระองค์” และส่วนหนึ่งของสัญญาของพระองค์ก็คือ กลางคืนและกลางวัน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ และส่วนหนึ่งของสิ่งถูกสร้างของพระองค์ ก็คือ ชั้นฟ้าทั้งเจ็ดชั้นและผืนแผ่นดินทั้งเจ็ดชั้น รวมถึงทุกคนที่อาศัยอยู่ในสองสิ่งนี้ และทุกสรรพสิ่งที่อยู่ระหว่างสองสิ่งนี้ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่พระองค์ทรงตรัสว่า “และส่วนหนึ่งจากสัญญาทั้งหลายของพระองค์ คือ การมีกลางวันและกลางคืน และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ พวกเจ้าอย่าได้สูญุด(ก้มกราบ)ให้แก่ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ แต่งสูญุด(ก้มกราบ)อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างมัน หากพวกเจ้าเคารพภักดีเฉพาะพระองค์เท่านั้น” (ฟุศสิลัต/๑๗)

และพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือ อัลลอฮ์ ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินภายในหกวัน แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงให้กลางวันครอบคลุมกลางวัน ในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางวันโดยรวดเร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และบรรดาดวงดาวขึ้น โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่ที่บริการตามพระบัญชาของพระองค์ ฟังรู้ว่าการสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เท่านั้น มหาบริสุทธิ์อัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก” (อัลอะอฺรอฟ/๕๔) (๑)

และพระเจ้าผู้ทรงอภิบาล(รีอบ)นั้น ก็คือ ผู้ที่จะต้องได้รับการเคารพบูชา และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “มวลมนุษย์เอ๋ย พวกเจ้าจงเคารพบูชาพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกเจ้า ผู้ที่ทรงสร้างพวกเจ้าและบรรดาผู้ที่มาก่อนหน้าพวกเจ้า หวังว่าพวกเจ้าจะยำเกรงพระองค์(อัลลอฮ์)คือผู้ทรงให้แผ่นดินเป็นที่นอน และฟ้าเป็นอาคารแก่พวกเจ้า และทรงให้น้ำฝนหลังลงมาจากฟากฟ้า แล้วได้ทรงบันดาลให้บรรดาผลไม้งอกเงยออกมาเนื่องจากน้ำฝนนั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าดั่งผู้ใดมาเทียบเทียมเสมอเหมือนกับอัลลอฮ์ โดยที่พวกเจ้านั้นก็รู้” (อัลบะกอะเราะฮ์/๒๑-๒๒) (๒)

ท่านอิบนุญะม็รได้อธิบายว่า “ผู้สร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ คือผู้ที่สมควรได้รับการเคารพบูชา” (๓)

(๑) ผู้เรียบเรียงคำราได้เริ่มต้นอธิบายด้วยการกล่าวอ้างถึงส่วนหนึ่งจากสัญญาณ(อาชาต) และสิ่งถูกสร้างต่างๆ ที่เป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันถึงการมีอัลลอฮฺพระผู้สร้าง และพิสูจน์ว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด ไม่มีผู้สร้างอื่นใด และไม่มีผู้ที่คู่ควรแก่การเคารพบูชาอื่นใดอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และได้ยกหลักฐานอ้างอิงจากอัลกุรอาน ซึ่งถูกกล่าวไว้ในตัวบทของคำราเล่มนี้

และสิ่งถูกสร้างทั้งหมดนั้น คือเครื่องหมายที่พิสูจน์ถึงการมีอยู่จริงของอัลลอฮฺ ซึ่งตรงนี้ช่วยมุฮัมมัด บุตรของอับดุลละฮาบ(ผู้เรียบเรียงคำราเล่มนี้) ได้แบ่งแยกระหว่างสัญญาณ(อาชะฮฺ) กับสิ่งถูกสร้าง(มัลกุก) เนื่องจากว่า สัญญาณนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปมา เช่นกลางคืนและกลางวัน ซึ่งสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงไปมานั้นย่อมเป็นหลักฐานที่แข็งแรงและมีน้ำหนักมากกว่าสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง

(๒) อาชะฮฺ(พระคำรัสวรรคนี้)อยู่ในซูเราะฮฺ อัลบะก้อเราะฮฺ นักปราชญ์บางท่านได้กล่าวอธิบายเสริมว่า อาชะฮฺนี้คือ อาชะฮฺแรกในอัลกุรอานที่อัลลอฮฺทรงใช้สำนวนการเรียกขาน (คือการใช้คำเรียกว่า “เอ๋ย”) ในนั้น ก็คือ “**มวลมนุญย์เอ๋ย**” และอาชะฮฺนี้ก็คืออาชะฮฺแรกในอัลกุรอานที่มีการใช้กริยาคำสั่งให้อยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “**พวกเจ้าจงเคารพบูชาอัลลอฮฺ**” หมายถึง “พวกเจ้าจงให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ” และอาชะฮฺนี้ก็คืออาชะฮฺแรกในอัลกุรอานที่มีการใช้กริยาคำสั่งห้ามอยู่ในนั้นด้วย ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “**คังนั้นพวกเจ้าจงอย่าได้นำสิ่งใดมาเทียบเทียมเสมอเหมือน(ตั้งเป็นภาคีเทียบเคียง)กับอัลลอฮฺ โดยที่พวกเจ้านั้นรู้**” ตรงนี้คือคำสั่งห้ามมิให้ตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮฺ

(๓) หมายถึงผู้ที่เป้นพระผู้สร้างเพียงหนึ่งเดียวและดูแลบริหารทุกสรรพสิ่งด้วยตัวของพระองค์เองนั้น ย่อมเป็นผู้ที่คู่ควรจะได้รับ การเคารพบูชาเพียงองค์เดียวด้วยเช่นกัน

และการเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆที่อัลลอฮฺทรงสั่งใช้ขึ้น ได้แก่ อัลอิสลาม(หลักศาสนา) , อัลอิมาน(หลักศรัทธา) , และอัลเอียะหฺซาน(หลักคุณธรรม) และบางส่วนของ การเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆเหล่านั้น ก็คือ การวิงวอนขอ(ดุอา), ความเกรงกลัว, ความหวัง, การมอบหมาย, ความปรารถนาที่จะกระทำ, ความปรารถนาที่จะออกห่าง, ความสงบ, ความเกรงขาม, การน้อมสรีโรราบ, การขอความช่วยเหลือ, การขอความคุ้มครอง, การขอความช่วยเหลือให้พ้นภัย, การเชือดพลี, การบนบาน ฯลฯ ที่เป็นการเคารพบูชาซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงสั่งใช้ให้กระทำ เพื่อพระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่พระองค์ทรงตรัสว่า "และแท้จริงมัสยิดทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้วิงวอนขอต่อใครสักคนควบคู่ไปกับอัลลอฮฺ" (อัลญิน/๑๘)

ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่แปรผันการเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)เหล่านี้ไปให้แก่ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ ถือว่าเขาผู้นั้นเป็นผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์ และเป็นผู้ปฏิเสธต่ออิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่พระองค์ทรงตรัสว่า "และผู้ใดก็ตามที่วิงวอนขอจากอัลลอฮฺควบคู่ไปกับการวิงวอนขอจากพระเจ้าองค์อื่น โดยที่เขาไม่มีหลักฐานในเรื่องนั้น ดังนั้นการพิพากษาเขาก็เป็นสิทธิ์ของพระเจ้าของเขา แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ" (อัลมูมินูน/๑๑๓)

และในหะดีษบทหนึ่งของท่านบิรฺฮัษมัด ได้ระบุว่า "การวิงวอนขอ(ดุอา)นั้น คือมันสมองของการเคารพบูชา"

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "และพระเจ้าของพวกเขาได้อำนาจไว้" (อัลอิบรอฮีม/๑๖) ทรงตรัสว่า พวกเจ้าจงวิงวอนขอจากข้าเถิด แล้วข้าจะตอบสนองแก่พวกเจ้า แท้จริงบรรดาผู้ที่หยิ่งโสต่อการเคารพบูชาต่อข้า นั้น พวกเขาจะได้เข้าสู่ฆวนรกในสภาพที่ต่ำต้อย" (ฆอฟ/๖๐)

หลักจากหะดีษคำพูดของท่านอบิบุกะษีรมาอ้างอิงแล้ว ผู้เรียบเรียงก็ได้กล่าวเสริมเกี่ยวกับการเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆทั้งการเคารพบูชาที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ และการเคารพบูชาที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติด้วยร่างกาย พร้อมกับยกหลักฐานอ้างอิงจากอัลกุรอานสำหรับทุกอิบาดะฮฺที่ท่านได้ยกมากล่าวไว้ด้วยเช่นกัน เช่น

การวิงวอนขอ(ดูอา) แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังนี้

ดูอาอิบาดะฮ์ คือ การวิงวอนขอที่กระทำในรูปแบบของศาสนกิจหรือพิธีกรรมทางศาสนาตามบทบัญญัติ เช่น การละหมาด การถือศีลอด การประกอบพิธีหัจญ์ เป็นต้น

ข้อตัดสิน(หุกัม) ดูอาประเภทนี้ หากว่าผู้ใดกระทำให้แก่ผู้อื่นหรือสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เท่ากับว่าเขาผู้นั้นได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์(ชริกใหญ่)

ดูอามัดฮะละฮ์ คือ การวิงวอนขอที่กระทำในรูปแบบการเปล่งคำพูดในเรื่องที่ต้องการวิงวอนขอ เช่น กล่าวว่ ้ออัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ฉัน

ข้อตัดสิน(หุกัม) ดูอาประเภทนี้มีรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับข้อตัดสิน ซึ่งมีสองประเภทหลักๆ โดยจะนำมากล่าวถึงและอธิบายต่อจากนี้

ดูอามัดฮะละฮ์ แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังต่อไปนี้

ประเภทที่หนึ่ง คือการวิงวอนขอต่อสิ่งอื่นในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือได้นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว

ข้อตัดสินคือ ใครที่กระทำแบบนี้ ถือว่าเขาได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์(ชริกใหญ่)

ประเภทที่สอง คือการวิงวอนขอต่อสิ่งอื่นในเรื่องที่มนุษย์สามารถกระทำได้

ข้อตัดสินคือ สามารถกระทำได้ โดยมีเงื่อนไขข้อดังนี้

ผู้ที่ช่วยเหลือจะต้องมีชีวิตอยู่ จากเงื่อนไขนี้ เท่ากับว่า การวิงวอนขอจากผู้ตายไปแล้ว เป็นสิ่งที่ต้องห้าม

ผู้ที่ช่วยเหลือจะต้องอยู่ต่อหน้าของผู้ที่วิงวอนขอ จากเงื่อนไขนี้ เท่ากับว่า การวิงวอนขอจากผู้ช่วยเหลือที่ยังมีชีวิตอยู่แต่ไม่ได้อยู่ต่อหน้านั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้าม

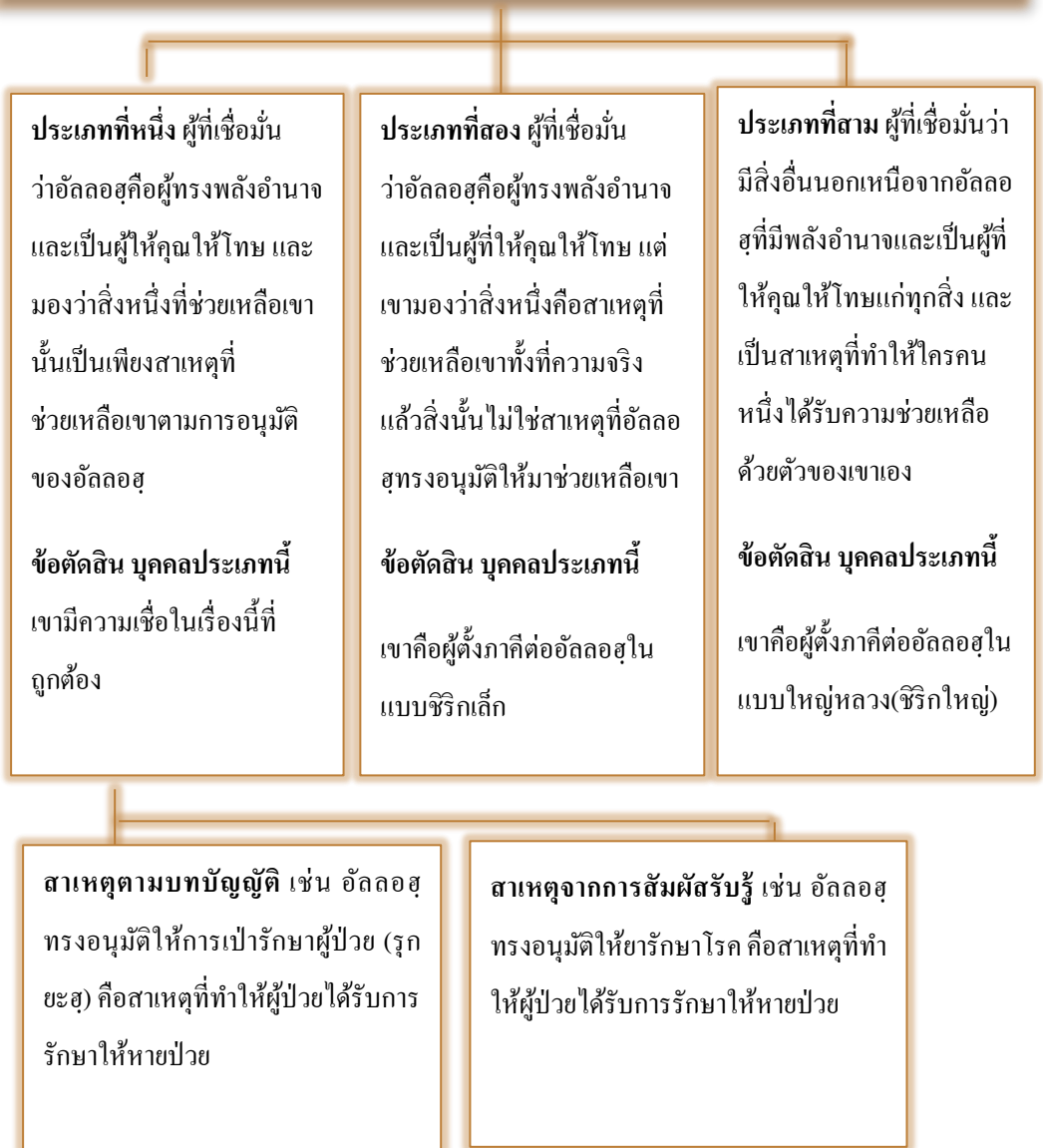
ผู้ที่ช่วยเหลือจะต้องมีความสามารถในการช่วยเหลือในเรื่องที่ขอได้ จากเงื่อนไขนี้ เท่ากับว่าการวิงวอนขอจากผู้ที่มีชีวิตอยู่แต่ไร้ความสามารถที่จะช่วยเหลือ เป็นสิ่งที่ต้องห้าม

ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจะต้องเชื่อมั่นว่า ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่เขานั้น เป็นเพียงสาเหตุที่ทำให้เขาได้รับความช่วยเหลือเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ที่มีพลังอำนาจในการช่วยเหลือใครได้ด้วยตัวของเขาเอง แต่เป็นเพราะพลังอำนาจและการอนุเมติจากอัลลอฮ์

แต่หากว่าผู้ที่วิงวอนขอนั้นเชื่อว่าผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่เขามีพลังอำนาจในการช่วยเหลือใครได้ด้วยตัวของเขาเอง และมีอำนาจในการให้คุณหรือให้โทษแก่ใคร เท่ากับว่าผู้ที่วิงวอนขอนั้นได้ตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮ์

- ❖ **ข้อสังเกต** ข้อตัดสินทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือการตัดสินที่การกระทำ มิใช่การตัดสินที่ตัวบุคคล เนื่องจากการตัดสินที่ตัวบุคคลนั้นมีรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆที่เพิ่มขึ้นมาอีก ก็คือ ผู้กระทำผิดนั้นจะต้องรับรู้หลักฐานที่มาประจักษ์แก่เขาแล้ว และจะต้องไม่มีข้อคลุมเครือหรือข้อสงสัยใดๆที่เกี่ยวกับการกระทำผิดของเขาหลงเหลืออยู่อีก และบรรดาปราชญ์เท่านั้นคือผู้ที่ตัดสินว่าผู้กระทำคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ศรัทธาหรือผู้ปฏิเสธ

มนุษย์ประเภทต่างๆในเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุ แบ่งออกเป็นสามประเภท คือ

- ❖ ข้อสังเกต หะดิสที่ระบุว่า “การขอดูอานัน คือมันสมองของอิบาดะฮฺ(การเคารพบูชา)” เป็นหะดิสที่อ่อนหลักฐาน ส่วนหะดิสที่ถูกต้องและมีน้ำหนักคือหะดิสที่ว่า “การขอดูอานันคืออิบาดะฮฺ(การเคารพบูชาอัลลอฮฺ)”

การขอดูอานันเป็นอิบาดะฮฺได้อย่างไร

การขอดูอานันเป็นอิบาดะฮฺ โดยอ้างอิงจากหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และพระเจ้าของพวกเจ้านั้นได้ทรงตรัสว่า พวกเจ้าจงวิงวอนขอจากข้าเถิด แล้วข้าจะตอบสนองแก่พวกเจ้า แท้จริงบรรดาผู้ที่หยิ่งโสต่อการเคารพบูชาต่อข้าฉันนั้น พวกเขาจะได้เข้าสู่ขุมมรณในสภาพที่ต่ำต้อย” (มอไฟร/๖๐)

โดยที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “ต่อการอิบาดะฮฺ(การเคารพบูชา)ข้า” จากพระดำรัสนี้ ยืนยันว่าการขอดูอานันเป็น อิบาดะฮฺชนิดหนึ่ง

และหลักฐานที่บ่งบอกถึงความเกรงกลัว(ว่าคือหนึ่งในอิมาดะฮ์การเคารพบูชาอัลลอฮ์) ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าได้เกรงกลัวพวกเขา และจงเกรงกลัวข้า หากว่าพวกเจ้าคือผู้ศรัทธา”(อาละอิมรอน/๑๗๕)

(๑)

และหลักฐานที่บ่งบอกถึงความหวัง(ว่าคือหนึ่งในอิมาดะฮ์การเคารพบูชาอัลลอฮ์) ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “ดังนั้นผู้ใดที่มีความหวังว่าจะได้พบเจอกับพระเจ้าของเขาแล้ว เขาก็จงกระทำความดี และอย่าได้ตั้งสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นภาคีในการเคารพบูชาพร้อมกับพระเจ้าของเขา”(กะฮ์ฟิ/๑๑๐) (๒)

(๑) ความเกรงกลัวนั้นคือ ความรู้สึกและกริยาอย่างหนึ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อตกอยู่ในความหายนะ หรือความเดือดร้อน หรือภัยอันตราย และอัลลอฮ์ทรงสั่งห้ามมิให้เกรงกลัวผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า แต่ทรงสั่งให้เกรงกลัวพระองค์แต่เพียงองค์เดียว

(๒) ความหวัง คือ ความอยากได้ของมนุษย์ต่อเรื่องหนึ่งที่อยู่ไกลตัว และบางครั้งก็เป็นเรื่องไกลตัวแต่เป็นเรื่องที่อยากได้มากๆเหมือนเป็นเรื่องใกล้ตัว

และความหวังที่แฝงความต่ำต้อยและนอบน้อมนั้น ไม่อนุญาตให้ผู้ศรัทธามีความรู้สึกเช่นนี้กับผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ซึ่งการมีความรู้สึกนี้กับผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ ถือเป็นการตั้งภาคีกับพระองค์(ชริกใหญ่)

และความหวังที่ได้รับการชมเชยนั้นเฉพาะผู้ที่ทำความดี แล้วคาดหวังว่าเขาจะได้รับผลตอบแทน หรือ ผู้ที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวจากการทำสิ่งฝ่าฝืนอัลลอฮ์แล้วหวังว่าเขาจะได้รับการให้อภัย ส่วนความคาดหวังแต่ไม่ทำอะไรเลย ถือเป็นความหวังจอมปลอมและเป็นความหวังลมๆแล้งๆที่ได้รับการดำเนิน

ความกลัวแบ่งออกเป็น สามชนิด คือ

ความกลัวที่เป็นอียาตะสุ
(เป็นการเคารพบูชา
อัลลอฮ์อย่างหนึ่ง)

เช่น ความกลัวของผู้ที่
เคารพบูชาต่อผู้ที่เขาเคารพ
บูชา ซึ่งความกลัวชนิดนี้จะ
แฝงไว้ด้วยความรู้สึกต่ำ
ต้อย นอบน้อม และเทิดทูน
ต่อผู้ที่เขาเคารพบูชา ข้อ
ตัดสิน ความกลัวชนิดนี้ถือ
เป็นสิ่งจำเป็นที่จำต้องมอบ
ให้อัลลอฮ์เพียงองค์เดียว
เท่านั้น และหากว่ามอบให้
ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ถือว่า
เป็นการตั้งภาคีต่อพระองค์
(ชริกใหญ่)

ความกลัวที่เกิดขึ้นตาม
ธรรมชาติ
(หรือตามสัญชาตญาณ)

เช่น ความรู้สึกกลัวไฟ, กลัว
ศัตรู, กลัวสัตว์ร้าย ฯลฯ ข้อ
ตัดสิน ความกลัวชนิดนี้ถือว่า
เป็นท่อนุญชาต

ความกลัวที่เป็นสิ่งต้องห้าม

เช่น ความหวาดกลัวที่ทำให้
สิ้นหวังในความเมตตา
ของอัลลอฮ์ หรือ ความกลัว
ที่ทำให้เชื่อฟังผู้อื่นในเรื่อง
ที่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์

และหลักฐานในเรื่องการมอบหมายต่ออัลลอฮ์ ก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และพวกเจ้าจงมอบหมายต่ออัลลอฮ์แต่เพียงพระองค์เดียว หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา" (อัลมาอิดะฮ์/๒๑)

และพระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "และผู้ใดก็ตามที่มอบหมายต่ออัลลอฮ์ พระองค์ก็จะทรงเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เขา" (อัญญ์อฺลาก/๓) (๑)

และหลักฐานในเรื่องความมุ่งปรารถนาที่จะกระทำ(อิรริอฆะฮ์), ความหวาดกลัวและอยากออกห่าง(อิรเราะฮ์), และความถ่อมตัวด้วยความเกรงกลัว(คุชวะฮ์) ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงพวกเขานั้นแข่งขันกันในการทำความดีทั้งหลาย และพวกเขาวางใจเรา (อัลลอฮ์)ด้วยความหวังในความเมตตาของเราและด้วยความกลัวต่อการลงโทษของเรา และพวกเขาคือผู้ที่ถ่อมตัวเกรงกลัว" (อัลอัมบิยาฮ์/๕๐) (๒)

(๑)นิยามความหมายของคำว่ากรมอบหมาย(อัตตะวะกัล)

ความหมายเดิมในทางภาษา หมายถึง การ
พึ่งพิงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ความหมายในทางศาสนบัญญัติ หมายถึง
การพึ่งพิงต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริงโดยมี
ความเชื่อมั่นในพระองค์พร้อมกับยึดถือ
สาเหตุต่างๆที่บทบัญญัติศาสนาอนุญาต
ซึ่งเป็นสาเหตุช่วยให้การทำงานหนึ่งลุล่วง
ไปได้

กรมอบหมายต่ออัลลอฮ์จะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบทั้งสาม คือ

ความสัตย์จริง
(อัศศิดก) ในการ
พึ่งพิงต่ออัลลอฮ์

ความเชื่อมั่น (อัยฺยิกะฮ์)
ว่าอัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ทรงทำให้
การทำงานสำเร็จลุล่วงไปได้ตามที่
ได้ทรงสัญญาไว้

การยึดถือสาเหตุต่างๆที่
เป็นตัวช่วยให้การทำงาน
สำเร็จลุล่วงไปได้ตามที่
บทบัญญัติศาสนา
อนุญาต

(๒) อรรโฆมะสุ คือ ความรักและปรารถนาที่จะไปถึงสิ่งที่รัก

อรรเรอะสุปะสุ คือ ความเกรงกลัวที่ส่งผลให้ออกห่างจากสิ่งที่เกรงกลัว โดยเป็นความรู้สึกกลัวที่ควบคู่ไปพร้อมกับการกระทำ (รู้สึกกลัวพร้อมกับออกห่าง)

อัลคุชะอะ คือ ความรู้สึกถ่อมตนและนอบน้อมต่อความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ โดยยอมรับและยอมจำนนต่อการกำหนดสภาพการณ์ของพระองค์ในทุกๆเรื่อง

- ❖ ผู้ที่มุ่งหวังต่ออัลลอฮ์นั้นจะต้องรวมระหว่างความรู้สึกสองอย่างไว้ในจิตใจของเขา นั่นก็คือความมุ่งหวังปรารถนา และความเกรงกลัวเท่าๆกันเหมือนดังปีกของนกทั้งสองข้าง โดยจะต้องไม่ให้ความรู้สึกใดความรู้สึกหนึ่งในสองสิ่งนี้มีมากไปกว่ากัน เพราะการมีความรู้สึกใดมากกว่าอีกความรู้สึกหนึ่งนั้นมันจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาตกอยู่ในความหายนะ

และหลักฐานในเรื่องความเกรงกลัว(อัลคือชะอะ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“และพวกเจ้าอย่าได้เกรงกลัวพวกเขา และจงเกรงกลัวข้า(อัลลอฮ์)”**(อัลบะกอเราะฮ์/๑๕๐) (๑)

และหลักฐานในเรื่องการผินหน้าหวนกลับคืนสู่อัลลอฮ์(อัลอีนะอะ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“และพวกเจ้าจงผินหน้าไปสู่พระเจ้าของพวกเจ้าและจงยอมจำนนต่อพระองค์”** (อิซซุมัร/๕๔) (๒)

และหลักฐานในเรื่องการขอความช่วยเหลือทั่วไป(อัลอิสติอานะ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราเคารพบูชา และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราขอความช่วยเหลือ”**(อัลฟาติหะฮ์/๕)

และในหะดีษบทหนึ่งของท่านนบีมุฮัมมัดได้ระบุว่า **“เมื่อท่านขอความช่วยเหลือ ก็จงขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์”** (๓)

และหลักฐานในเรื่องการขอความคุ้มครอง(อัลอิสติอาซะฮฺ) ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวว่าฉันขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ”(อัลฟะลัก/๑)

และพระดำรัสที่ทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวว่าฉันขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งมนุษย์ชาติ” (อันนาส/๑) (๔)

และหลักฐานในเรื่องการขอความช่วยเหลือให้พ้นภัย(อัลอิสติอฺมะนะฮฺ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “จงรำลึกขณะที่พวกเจ้าขอความช่วยเหลือยามคับขันต่อพระเจ้าของพวกเจ้า แล้วพระองค์ก็ได้ทรงตอบสนองแก่พวกเจ้า”(อัลอันฟาล/๕) (๕)

และหลักฐานในเรื่องการเชือดพลี ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน การเชือดพลีของฉัน และการมีชีวิตของฉัน และความตายของฉันนั้นเพื่ออัลลอฮฺพระเจ้าแห่งทุกสรรพสิ่งเพียงองค์เดียวเท่านั้น”(อัลอันอาม/๑๖๒)

และหลักฐานจากสุนนะฮฺ(แบบฉบับ)ของท่านบิหมัมมัดได้ระบุว่า “อัลลอฮฺทรงสาปแช่งผู้ใดก็ตามที่เชือดพลีเพื่อสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ” (๖)

(๑) อัลค็อชชะฮฺ คือ ความรู้สึกกลัวที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ซึ่งถึงความยิ่งใหญ่และพลังอำนาจของผู้ที่เขาเกรงกลัว

(๒) อัลอินาบะฮฺ คือ การหวนกลับคืนสู่อัลลอฮฺด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงใช้และออกห่างจากสิ่งฝ่าฝืนที่พระองค์ทรงห้าม และพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และพวกเจ้าจงผินหน้าหวนคืน” หมายถึง จงกลับไป และพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “สู่พระเจ้าของพวกเจ้า และจงยอมจำนนต่อพระองค์” หมายถึง พวกท่านจะต้องมอบกิจการงานทั้งหมดของท่านต่อพระองค์ เพราะท่านคือบ่าวของพระองค์ และผู้ที่เป้นบ่าวนั้นจำเป็นจะต้องมอบตัวของเขาให้แก่ผู้เป็นนาย ซึ่งเจ้านายก็คืออัลลอฮฺ ดังที่ท่านบิหมัมมัดได้กล่าวว่า “และเจ้านายนั้นก็คืออัลลอฮฺ”

(๓) **อัลอิสติอานะฮ์** คือ การขอความช่วยเหลือ จากพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า
 “เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราเคารพบูชา และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราขอความ
 ช่วยเหลือ” (อัลฟาติหะฮ์/๕)

จากอายะฮ์นี้อัลลอฮ์ทรงใช้สำนวนที่บ่งบอกเป็นการเจาะจงว่า การเคารพบูชา(อิบาดะฮ์)
 และการขอความช่วยเหลือนั้น จะต้องขอจากอัลลอฮ์แต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

(๔) **อัลอิสติอาซะฮ์** คือ การขอความคุ้มครองให้รอดพ้นจากสิ่งที่ไม่ชอบ หมายถึง "ฉัน
 ขอพึ่งพาและขอความคุ้มครอง"

(๕) **อัลอิสติมอละฮ์** คือ การขอความช่วยเหลือให้รอดพ้นจากภัยอันตราย และความ
 หายนะ

ซึ่งการขอความช่วยเหลือ, การขอความคุ้มครอง, การขอความช่วยเหลือให้พ้นภัย และ
 การขอความช่วยเหลือให้ผู้หนึ่งได้รับสิทธิพิเศษ(อิซซะฟาอะฮ์) ทั้งหมดนี้สามารถขอ
 จากผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ได้ แต่จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขข้อ คือ ผู้ช่วยเหลือ
 จะต้องมีชีวิตอยู่, ผู้ช่วยเหลือจะต้องอยู่ต่อหน้าผู้ขอความช่วยเหลือ, ผู้ช่วยเหลือจะต้องมี
 ความสามารถในการเรื่องที่ถูกรขอให้ช่วย, ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจะต้องเชื่อมั่นว่าผู้ที่ให้
 ความช่วยเหลือเป็นเพียงสาเหตุที่ทำให้เขาได้รับการช่วยเหลือด้วยพระประสงค์และการ
 อนุมัติของอัลลอฮ์ มิใช่เพราะผู้ช่วยเหลือคนนั้นมีความสามารถหรือมีพลังอำนาจใน
 การช่วยเหลือด้วยตัวของเขาเอง

(๖) **การเชือดพลี** คือ การปลิดชีวิตด้วยการหลั่งเลือดโดยมีรูปแบบและวิธีการโดยเฉพาะ

การเชือดพลีนั้นแบ่งออกเป็น ตามประเภท คือ

การเชือดพลีเพื่อ อัลลอฮ์

เช่นการเชือดพลี
เนื่องในวาระวันอี
ดิลฮัจญ์, การ
เชือดพลีเนื่องจาก
ประกอบพิธีหัจญ์,
การเชือดพลีเพื่อ
ทำทานแก่คน
ยากจนโดยมุ่งหวัง
ผลบุญจากอัลลอฮ์
เป็นต้น

การเชือดพลี เพื่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮ์

โดยเจตนาเพื่อ
เทิดทูนต่อสิ่ง
นั้น เช่นการ
เชือดพลีเพื่อ
เช่นไหว้ญิน,
การเชือดพลี
เพื่อเทิดทูนคน
ตายในหลุมศพ
 ฯลฯ การเชือด
ในประเภทนี้ถือ
ว่าเป็นการตั้ง
ภาคีต่ออัลลอฮ์
(ชริกใหญ่)

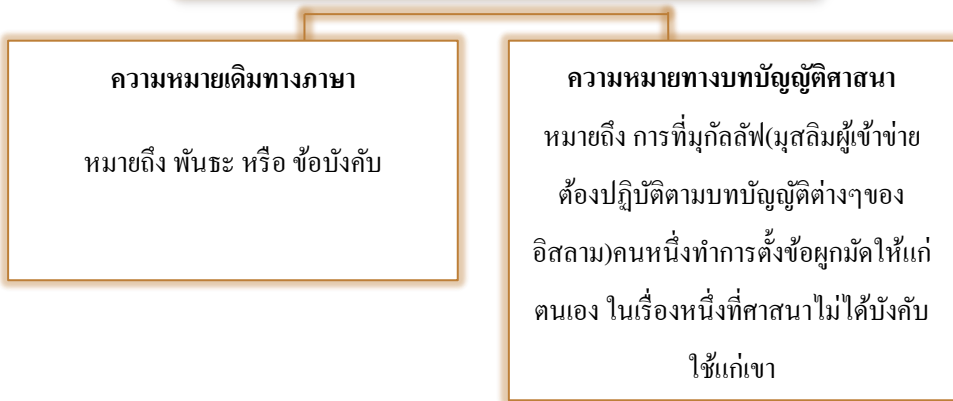
การเชือดพลีที่
เป็นท่อนุญาต
เช่น การเชือด
สัตว์เพื่อเลี้ยง
ต้อนรับแขก
ที่มาเยี่ยมเยียน
หรือเชือดสัตว์
เพื่อค้าขาย

เป็นต้น

และหลักฐานในเรื่องการบน
บาน ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์
ทรงตรัสว่า “พวกเขาปฏิบัติ
ตามคำสัจย์สาบาน และเกรง
กลัวต่อวันหนึ่งที่ความชั่วร้าย
ของมันจะกระจายไปทั่ว”(อัล
อินซาน/๗) (๑)

- ❖ **หมายเหตุ** ในตำรากิตาบุดเตฮีด ของชะคมุฮัมมัด บุตรของ อับดุลวะฮาบ มีรายละเอียดเพิ่มเติม
ในเรื่องการเชือดพลี หากท่านสนใจสามารถอ่านเพิ่มเติมได้

ค่านิยมความหมายของคำว่ากรบนบาน(อันนัชร)

- ❖ **หมายเหตุ** การบนบานนั้นมีหลายประเภท และมีเงื่อนไขรวมทั้งคำปรับต่างๆ หากท่านสนใจสามารถอ่านเพิ่มเติมได้จากตำรากิตาบูตเตอาอิด ของชัยคุมุฮัมมัด บุตรของ अबดุลวะฮาบ

ชนิดต่างๆของการบนบาน ได้แก่

ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวถึงอิบาตะต่างๆเหล่านี้ในตำราเล่มนี้ โดยมีได้มีเป้าหมายเพื่อบอกว่าอิบาตะที่ท่านกล่าวมาในตำราเล่มนี้คืออิบาตะต่ออัลลอฮ์ทั้งหมด แต่มีเป้าหมายเพื่อยกมาเป็นตัวอย่างให้ทราบเท่านั้น เพราะในความเป็นจริงแล้ว ยังมีอิบาตะอีกมากมายที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในตำราเล่มนี้ ดังเช่นที่ท่านผู้เรียบเรียงได้กล่าวว่า “และผู้ใดก็ตามที่กระทำอิบาตะต่างๆเหล่านี้(ที่ถูกกล่าวถึงในตำราเล่มนี้) หรืออิบาตะอื่นๆนอกเหนือจากนี้เพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ แน่แท้เขาได้ตั้งภาคี(ทำชริก)ต่ออัลลอฮ์แล้ว”

รากฐานประการที่สอง คือ การที่บ่าว รู้จักศาสนาอิสลามพร้อมกับหลักฐาน อ้างอิง

(อิสลาม) ก็คือ การขอมงานนสีโรราบ
ต่ออัลลอฮ์ด้วยการให้เอกภาพต่อ
พระองค์ และน้อมรับต่อพระองค์ด้วย
การเคารพภักดี และปลีกตัวออกห่างจาก
การตั้งภาคีต่อพระองค์ และออกห่างจาก
ผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์

ซึ่งศาสนาอิสลามนั้น มีสามระดับชั้น
ด้วยกัน คือ อัลอิสลาม(หลักศาสนา), อัล
อิมาน(หลักศรัทธา), อัลเอียะหฺซาน(หลัก
คุณธรรม) โดยทุกๆระดับชั้นนั้นมีย
องค์ประกอบหลัก(รูก่น)อยู่

ระดับชั้นที่หนึ่ง คือ อัลอิสลาม(๑) ซึ่งอัล
อิสลามมีองค์ประกอบหลักอยู่ห้า
ประการ คือ

การปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่
คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริง
นอกจากอัลลอฮ์(๒) และแท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดคือศาสนทูตของอัลลอฮ์, การ
ดำรงละหมาด, การจ่ายซะกาต, การถือ
ศีลอดในเดือนรอมฎอน, การประกอบ
พิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์

(๑) ผู้เรียบเรียงได้กล่าวถึงรากฐานสำคัญประการที่
สอง คือ การที่บ่าวรู้จักศาสนาของเขา(อัลอิสลาม)
โดยท่านผู้เรียบเรียงได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงค่านิยามความหมายของคำว่า อัลอิสลาม โดยได้กล่าวว่า

ระดับชั้นที่หนึ่ง

อัลอิสลาม ก็คือ “การขอมงานนสีโรราบต่ออัลลอฮ์
และน้อมรับต่อพระองค์ด้วยการทำความเคารพ
ภักดี และปลีกตัวออกห่างจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
และออกห่างจากผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์”

คำนิยามความหมายของคำว่าอัลอิสลามในที่นี้ หมายถึง
การที่ท่านมอบถวายกิจการงานทั้งหมดของท่านให้แก่
อัลลอฮ์ เนื่องจากว่าท่านคือบ่าวของพระองค์ และผู้เป็น
บ่าวจำเป็นจะต้องมอบถวายชีวิตของเขาให้แก่ผู้เป็น
นาย ซึ่งผู้เป็นเจ้านายก็คืออัลลอฮ์ ดังที่ท่านนบีมุฮัมมัด
ได้กล่าวไว้ว่า “ผู้เป็นเจ้านายนั้นก็คืออัลลอฮ์”

จากนั้นผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ก็ได้แจ้งให้ทราบว่าศาสนา
อิสลามแบ่งออกเป็นสามระดับชั้นด้วยกัน ก็คือ

อัลอิสลาม
(หลัก
ศาสนา)

อัลอิมาน
(หลัก
ศรัทธา)

อัลเอียะหฺ
ซาน(หลัก
คุณธรรม)

(๒) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ของอัลอิสลามมีทั้งหมด ห้า
ประการด้วยกัน ซึ่งประการแรก ก็คือการปฏิญาณขึ้นย่นตน
(อัชชะฮาดะฮ์)

และหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณยืนยันตน(อหะหะฮะฮะ)นั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “อัลลอฮฺทรงยืนยันว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชานอกจากพระองค์เท่านั้น และมลาอิกะฮฺ และผู้มีความรู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมนั้น ก็ต่างยืนยันด้วยว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชานอกจากพระองค์ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น” (อาละอิมรอน/ ๑๘)

และความหมายของคำกล่าวปฏิญาณยืนยันตนนั้นก็คือ **“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น”**

คำว่า **“ไม่มีพระเจ้า”** เป็นการปฏิเสธพระเจ้าทั้งหมดที่ถูกกราบไหว้นอกเหนือจากอัลลอฮฺ

คำว่า **“นอกจากอัลลอฮฺ”** เป็นการยืนยันว่าการเคารพบูชาทั้งหมดนั้นจะต้องกระทำเพื่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น โดยไม่มีภาคีอื่นใดมาเทียบเคียงหรือควบคู่ร่วมกับพระองค์ทั้งในด้านการเคารพบูชา และในด้านพลังอำนาจและกรรมสิทธิ์ในการครอบครองทุกสรรพสิ่งทั้งหมด

และคำอธิบายสำหรับความหมายของการปฏิญาณยืนยันตน(อหะหะฮะฮะ)นั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และจงรำลึกถึงเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขา และหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่คุณทำกันเคารพภักดี นอกจาก(อัลลอฮฺ)ผู้ซึ่งทรงบังเกิดฉันเท่านั้น เพราะแท้จริงพระองค์จะทรงชี้นำทางที่ถูกต้องให้แก่ฉัน และเขา(อิบรอฮีม)ได้ทำให้คำกล่าว(ชะฮาดะฮฺ) คงอยู่ต่อไปในลูกหลานของเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้กลับมาสำนึกผิด” (อิซหฺกุฟ/๒๖-๒๘) (๑)

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวถึงหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณยืนยันตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น แล้วท่านก็ได้อธิบายความหมายของคำปฏิญาณตนนี้ไว้ว่า **“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น”**

ดังนั้นคำปฏิญาณยืนยันตนนั้นจะต้องประมวลและรวมสองสิ่งไว้ด้วยกันก็คือ

การปฏิเสศ ก็คือ คำกล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใด”

การยืนยัน ก็คือ คำกล่าวว่า “นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น”

ซึ่งสำนวนคำปฏิญาณนี้ เป็นสำนวนที่บ่งบอกถึงการเจาะจงและการยืนยัน ก็คือ คำปฏิญาณนี้ได้เจาะจงและยืนยันว่าการอิบาคะฮฺ(เคารพบูชา)ทั้งหมดทุกอย่างนั้น เพื่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และได้ปฏิเสธการทำอิบาคะฮฺทั้งหมดต่อสิ่งอื่นและผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ

ด้วยเหตุนี้ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้จึงได้กล่าวว่า พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ถือว่าเป็นคำอธิบายสำหรับคำปฏิญาณตนนี้ ก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และจงรำลึกถึงเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขา และหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่คุณทำนเคารพสักคี่ นอกจาก(อัลลอฮฺ)ผู้ซึ่งทรงสร้างฉันเท่านั้น” (อิซซุครุฟ/๒๖-๒๗)

ซึ่งคำว่า “แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่คุณทำนเคารพสักคี่” หมายถึง ความหมายของคำว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ลาอิลาฮะ)

และคำว่า “นอกจาก(อัลลอฮฺ)ผู้ซึ่งทรงสร้างฉันเท่านั้น” หมายถึง ความหมายของคำว่า นอกจากอัลลอฮฺ (อิลลัลลอฮฺ)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า บรรดาชาวคัมภีร์ (ยิวและคริสต์)เอ๋ย พวกท่านจงมายังถ้อยคำหนึ่งซึ่งเท่าเทียมกันระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพบูชาพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺท่านั้น และพวกเราจะไม่นำสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาตั้งเป็นภาคีกับพระองค์ และพวกเราส่วนหนึ่งก็จะไม่ขัดเอาพวกเรากส่วนหนึ่งมาเป็นพระเจ้านอกเหนือจากอัลลอฮฺ แล้วหากว่าพวกเขา(ชาวคัมภีร์)ผินหลังให้ ก็จงกล่าวว่า พวกท่านจงเป็นพยานยืนยันด้วยว่า แท้จริงพวกเรานั้นคือผู้น้อมรับ(มุสลิม)” (อาละอิมรอน/๖๔)

(๑)

(๑)พระดำรัสในอาษะฮฺนี มีหลักฐานยืนยันว่า การรวมทุกศาสนาเข้าด้วยกันให้เป็นหนึ่งเดียวกันนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

❖ และหากมีผู้กล่าวว่า ความหมายของคำปฎิญาณตนที่กล่าวว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ" นั้นหมายถึง ไม่มีผู้ใดที่ถูกเคารพบูชานอกจากอัลลอฮฺใช่หรือไม่?

เราก็จะกล่าวตอบไปว่า คำกล่าวของท่านนี้ไม่ถูกต้อง เพราะคำกล่าวนี้ยังไม่ถูกต้องเพียงพอจนกว่าจะเพิ่มคำว่า “อย่างแท้จริง” เข้าไปด้วย ซึ่งคำว่า “อย่างแท้จริง” ถือเป็นสำนวนที่ยืนยันถึงการปฏิเสธพระเจ้าที่ถูกเคารพบูชาทั้งหมดนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว และยังเป็นการยืนยันอีกว่า ไม่มีผู้ใดที่ถูกเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น

❖ และหากมีผู้กล่าวว่าคำว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ" นั้นหมายถึง "ไม่มีพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงดูแลทุกสรรพสิ่ง(เรือบ)นอกจากอัลลอฮฺ"ใช่หรือไม่?

เราก็จะกล่าวตอบไปว่า คำกล่าวนี้ถูกต้อง แต่ไม่ตรงประเด็น เพราะคำกล่าวนี้ไม่ใช่คำอธิบายที่ถูกต้องตรงประเด็นสำหรับคำว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่นอกจากอัลลอฮฺ" เนื่องจากคำกล่าวนี้(ไม่มีพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงดูแลทุกสรรพสิ่ง(เรือบ)นอกจากอัลลอฮฺ)บ่งบอกถึงการยืนยันให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการทรงสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง(เดาฮิฮ์อารูบียะฮฺ) ซึ่งบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามต่างก็ยืนยันยอมรับในเดาฮิฮ์ประเภทนี้ แต่พวกเขาก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เขาเป็นมุสลิม ผู้เข้ารับอิสลาม

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวถึงพระคำรัสที่เป็นหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านบิรมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ ซึ่งในพระคำรัสนั้น อัลลอฮ์ได้ทรงใช้จำนวนการยืนยันถึงสามอย่างด้วยกันคือการสาบาน, อักษรลาม(บ่งบอกถึงการเน้นย้ำ) และคำว่าก็อด(แปลว่า แน่แท้ บ่งบอกถึงการเน้นย้ำเช่นกัน)

(๒) ผู้เรียบเรียงได้ชี้แจงให้ทราบถึงความหมายของคำปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านบิรมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ และได้บอกว่าการรู้ความหมายของคำปฏิญาณนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะจะช่วยทำให้มุสลิมทั้งชายและหญิงบรรลุถึงเป้าหมายที่แท้จริงของคำปฏิญาณนี้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งความหมายของคำปฏิญาณนี้ก็คือเชื่อฟังท่านร่อซูลฯ(ศาสนทูต) ในสิ่งที่ท่านสั่งใช้, เชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก, ออกห่างจากสิ่งที่ท่านห้ามปรามและดักเตือนให้ห่าง, และจะต้องไม่กระทำอิบาอะฮ์(การเคารพบูชา)ใด ๆ ต่ออัลลอฮ์นอกจากว่าจะมีบทบัญญัติศาสนาที่ท่านบิรมุฮัมมัดสั่งใช้และชี้แจงให้กระทำเท่านั้น

และหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านบิรมุฮัมมัดนั้นเป็นร่อซูล(ศาสนทูต)ของอัลลอฮ์ ก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "แท้จริงมีร่อซูล(ศาสนทูต)คนหนึ่งจากพวกเจ้าเองได้มาหาพวกเจ้าแล้ว เป็นที่ลำบากใจแก่เขาในสิ่งที่พวกเจ้าได้รับความทุกข์ยาก เป็นผู้หวังใจในพวกเจ้า เป็นผู้เมตตา ผู้กรุณาตบอบรรดาผู้ศรัทธา"(อัลเตาบะฮ์/๑๒๘) (๑)

และความหมายของการปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านบิรมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ก็คือ เชื่อฟังท่านในสิ่งที่ท่านสั่งใช้ และเชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก และออกห่างจากสิ่งที่ท่านห้ามและดักเตือน และจะต้องไม่กระทำอิบาอะฮ์(การเคารพบูชา)ใด ต่ออัลลอฮ์นอกจากว่าจะมีบทบัญญัติศาสนาที่ท่านบิรมุฮัมมัดสั่งใช้ให้กระทำเท่านั้น (๒)

ข้อบังคับที่จำเป็นในการปฏิญาณตนว่าแท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ คือ แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นบ่าวคนหนึ่งของอัลลอฮ์ที่จะต้องไม่ถูกเคารพบูชา, และ ท่านคือศาสนทูตคนหนึ่งที่จะต้องเชื่อฟังโดยไม่ถูกปฏิเสธ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เราจะต้องเชื่อฟังท่านในทุกๆ สิ่งที่ท่านสั่ง เพราะท่านคือผู้เผยแผ่คำสั่งใช้ที่มาจากอัลลอฮ์

เราจะต้องเชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก เพราะท่านคือผู้ซื่อสัตย์และเป็นที่ไว้วางใจ

เราจะต้องออกห่างจากจากทุกสิ่งที่ท่านห้ามปรามและเตือนให้ออกห่าง โดยให้สิ่งที่ท่านนบีห้ามอยู่คนละฝั่งกับตัวของท่าน

เราจะต้องไม่กระทำบาปอะสุ (การเคารพบูชา) ใดๆต่ออัลลอฮ์นอกจากสิ่งที่ท่านนบีนำมาเผยแผ่เท่านั้น ข้อความนี้ถือเป็นการโต้ตอบกับพวกบิดอะฮ์ (ผู้กระทำศาสนกิจในสิ่งที่ไม่มีการสอนจากบทบัญญัติอิสลาม)

และหลักฐานในเรื่องการละหมาด, การจ่ายซะกาต และคำอธิบายของหลักเตอฮีดนั้น ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และพวกเขามิได้ถูกสั่งให้กระทำสิ่งใดนอกจากเพื่อการพบูชาต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพบูชาพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง และดำรงการละหมาด และจ่ายซะกาต และนั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม"(อัลบักฮิระฮฺ/๕) (๑)

และหลักฐานในเรื่องการถือศีลอดนั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย การถือศีลอดนั้นได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว เช่นเดียวกับที่ได้ถูกกำหนดแก่บรรดาชนก่อนหน้าพวกเจ้ามาแล้ว เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง" (อัลบะกอเราะฮฺ/๑๘๓) (๒)

และหลักฐานในเรื่องการประกอบพิธีหัจญ์นั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "และสิทธิของอัลลอฮ์ที่อยู่เหนือมนุษย์นั้นก็คือการมุ่งไป(ประกอบพิธีฮัจย์)ยังบ้านหลังนั้น(กะอฺบะฮฺ)แก่ผู้ที่มีความสามารถหาหนทางไปยังบ้านหลังนั้น(กะอฺบะฮฺ)ได้ และผู้ใดปฏิเสธแท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงพึงประชาชาติทั้งหลาย" (อาละอิมรอน/๙๗) (๓)

(๑) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่สอง ก็คือ การละหมาด

การละหมาด คือ ศาสนกิจอย่างหนึ่งที่กระทำเพื่อการพบูชาอัลลอฮ์ โดยมีท่าทางและคำพูดที่มีรูปแบบเฉพาะ โดยเริ่มด้วยการกล่าวดักบิร(กล่าวว่าอัลลอฮ์ อักบัร) และจบด้วยการให้สลาม(กล่าวว่า อัสลามุลลัยกุม วะเราะหฺมะตุลลอฮ์) และการละหมาดถือเป็นเสาหลักของศาสนา และท่านนบีได้รับบทบัญญัติคำสั่งการละหมาดจากอัลลอฮ์โดยตรง ขณะที่ท่านขึ้นไปพบอัลลอฮ์บนฟากฟ้า

องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่สาม ก็คือ การจ่ายซะกาต

การจ่ายซะกาต ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การทำให้งอกเงย เจริญเติบโต และการชำระให้สะอาดบริสุทธิ์

ซึ่งซะกาตนั้นมีสองประเภทคือ ซะกาตที่เป็นวัตถุทั่วไป และซะกาตที่เป็นทรัพย์สิน

(๒) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่สี่ ก็คือ การถือศีลอด

การถือศีลอด ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การงดเว้น, การระงับ

ความหมายในทางศาสนบัญญัติ คือ ศาสนกิจอย่างหนึ่งที่กระทำเพื่อเคารพบูชาอัลลอฮ์ ด้วยการงดเว้นจากสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียศีลอดควบคู่ไปกับเจตนาที่ตั้งใจจะถือศีลอด โดยเริ่มตั้งแต่รุ่งอรุณไปจนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า

และการถือศีลอดนั้น นับว่าเป็นหนึ่งในอิบาเดฮฺ(ศาสนกิจ)ที่ประเสริฐสุด เนื่องจากว่าประมวลไว้ด้วยความอดทนสามประเภท และยิ่งไปกว่านั้นอัลลอฮ์ยังทรงอ้างอิงตัวของพระองค์เองในการตอบแทนผลบุญให้แก่ผู้ถือศีลอดเป็นการเฉพาะอีกด้วย

(๓) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่ห้า ก็คือ การประกอบพิธีหัจญ์

การประกอบพิธีหัจญ์ ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การมุ่งหน้า

ความหมายในทางศาสนบัญญัติ คือ ศาสนกิจอย่างหนึ่งที่กระทำเพื่อเคารพบูชาอัลลอฮ์ โดยมีการประกอบพิธีกรรมต่างๆตามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ให้แบบอย่างและแนวทางไว้

ซึ่งการประกอบพิธีหัจญ์นั้นเป็นศาสนกิจภาคบังคับแก่มุสลิมทุกคนที่จะต้องกระทำครั้งหนึ่งในชีวิต

ระดับที่สอง หลักอิมาน(หลักศรัทธา) นั้นมีเจ็ดสิบกว่าแขนง ซึ่งอิมานระดับสูงสุดนั้นคือ คำกล่าวว่ "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์ และระดับที่ต่ำที่สุด คือการขจัดสิ่งอันตราขออกจากทางสัญจร และความละอายนั้นถือเป็นแขนงหนึ่งของความศรัทธา

และองค์ประกอบหลัก(รูก่น)ของการอิมาน(หลักศรัทธา)นั้น มีหกประการ คือ

การศรัทธาต่ออัลลอฮ์, มลาอิกะฮ์ของพระองค์, บรรดาคัมภีร์ของพระองค์, บรรดาศาสนทูตของพระองค์, วันสิ้นโลก, กฎกำหนดสภาพการณ์ทั้งดีและไม่ดี

และหลักฐานในเรื่ององค์ประกอบหลักของการศรัทธา(รูก่นอิมาน)ทั้งหกนี้ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "หาใช่คุณธรรมไม่ การที่พวกเจ้าผินหน้าของพวกเจ้าไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก แต่หาใช่คุณธรรมนั้นคือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก และศรัทธาต่อมลาอิกะฮ์ ต่อบรรดาคัมภีร์ และนบิทั้งหลาย"(อัลบะกอเราะฮ์/๑๗๗)

และหลักฐานของกฎกำหนดสภาพการณ์ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "แท้จริงทุกสรรพสิ่งนั้น เราสร้างมันตามสัดส่วน(ตามการกำหนดกฎสภาพการณ์)" (อัลก้อมัร/๔๕)

ระดับขั้นที่สอง ศรัทธา(อิมาน)

ศรัทธา(อิมาน) ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การยืนยัน

ความหมายทางศาสนบัญญัติ คือ ๑.การกล่าวคำพูดด้วยลิ้น, ๒.การเชื่อมั่นด้วยหัวใจ, และ๓.การปฏิบัติด้วยร่างกายและจิตใจ, ๔. มีการเพิ่มพูนด้วยการเคารพภักดี(ด้วยการทำความดี) และ ๕. ลดลงด้วยการฝ่าฝืน(ด้วยการทำความชั่ว)

ดังนั้น การอิมาน(ศรัทธา)ในทางศาสนบัญญัติ จะต้องประกอบไปด้วยห้าสิ่งที่ได้กล่าวไป หากว่ามีสิ่งใดในห้าสิ่งขาดตกบกพร่องไปถือว่า การอิมาน(ศรัทธา)นั้น ไม่ถูกต้องตามแนวทางของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์อ์ลญะมาอะฮ์

และหลักฐานยืนยันสำหรับห้าสิ่งของการอิมาน(ศรัทธา)นั้น ก็คือ

หะดีษที่ท่านบิรฺฮัมมัดได้กล่าวว่า “แขนงที่สูงที่สุดนั้น คือ คำกล่าวว่า ‘ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์’ ประโยคนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งแรก(การกล่าวคำพูดด้วยลิ้น)

และหะดีษที่ท่านบิรฺฮัมมัดได้กล่าวว่า “และระดับที่ต่ำที่สุด คือการจัดสิ่งอันตราขออกจากทางสัญจร” ประโยคนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งที่สอง(การกระทำด้วยร่างกายและจิตใจ)

และหะดีษที่ท่านบิรฺฮัมมัดได้กล่าวว่า”และความละอายนั้นถือเป็นแขนงหนึ่งของศรัทธา” ประโยคนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งที่สาม(การเชื่อมั่นด้วยหัวใจ)

และจากพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “มิไครบ้างในพวกท่านที่ทนนี้ทำให้ศรัทธาเขาเพิ่มขึ้น” (อัตเตาบะฮ์/๑๒๔)

พระดำรัสนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งที่สี่และห้า คือการอิมาน(ศรัทธา)นั้นมีเพิ่มและเมื่อมีเพิ่มก็แปลว่าต้องมิลดเช่นกัน จากหะดีษบทหนึ่งที่ระบุว่า การอิมาน(ศรัทธา)นั้นมีการลดลง คือ “ฉันไม่เคยเห็นหญิงที่มีความบกพร่องในทางสติปัญญาและศาสนามาก่อน” จากหะดีษนี้เป็นหลักฐานบ่งบอกว่าศาสนาของคนๆหนึ่ง(ซึ่งรวมถึงอิมาน)มีการลดลง หรือบกพร่อง

องค์ประกอบหลักของการศรัทธา
(ราก่อนิมาน)มีหกประการ คือ

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่หนึ่ง คือ
การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ โดยมีสิ่งที่จำเป็นสี่อย่างคือ

การศรัทธาต่อ
หลักการให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮ์ในด้าน
พระนามและ
คุณลักษณะของ
พระองค์(เตา
ฮีดอัลฮัมดอวัศ
ศิฟาต)

การศรัทธาต่อ
หลักการให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮ์ในด้าน
การเคารพบูชาต่อ
พระองค์(เตาฮีดอัล
อูลูฮียะฮ์)

การศรัทธาต่อ
หลักการให้
เอกภาพต่ออัลลอฮ์
ในด้านการทรง
สร้าง บริหารดูแล
ทุกสรรพสิ่ง(เตา
ฮีดอาร์บูบียะฮ์)

การศรัทธา
ว่าอัลลอฮ์ทรงมีอยู่
จริงโดยพิสูจน์
ยืนยันได้จากสี่
ช่องทางดังนี้

ในทางศาสน
บัญญัติ

โดยท่านอิมาม
ก๊อซิมได้กล่าวว่า
ไม่มีพระดำรัสใน
ของอัลลอฮ์ในอัลกุ
รออัน นอกเสียจาก
ว่า พระดำรัสนั้นจะ
เป็นหลักฐานยืนยัน
ถึงการให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮ์(พระเจ้า
ผู้ทรงคู่ควรต่อการ
เคารพบูชาอย่าง
แท้จริง)

ในทางธรรมชาติ

โดยธรรมชาตินั้น
ยืนยันว่า เด็กทารก
ทุกคนนั้นเกิดมาใน
ธรรมชาติอัน
บริสุทธิ์ แต่ผู้ที่
เปลี่ยนแปลงให้เขา
หลงผิดก็คือพ่อแม่
ของเขา โดยเปลี่ยน
ให้เขาเป็นผู้ยึดมั่น
ในศาสนาอื่นและ
คริสต์ หรือพวก
บูชาไฟ

ในทางประสาธ
สัมผัส

โดยประสาธ
สัมผัสนั้นยืนยันว่า
เมื่อถึงภาวะคับขัน
หรือสถานการณ์ที่
ยากลำบาก มนุษย์
จะยกมือทั้งสอง
ของเขาขึ้นมาเพื่อ
วิงวอนขอจาก
ฟากฟ้า แล้วกล่าว
ว่า "พระเจ้าครับ
ได้โปรดขจัดความ
เดือดร้อนและภัย
พิบัตินี้ให้หมดไป
ด้วยเถิด"

ในทางสติปัญญา

โดยสติปัญญานั้น
ยืนยันว่าเป็นไปไม่ได้ที่
สิ่งต่างๆจะถูกสร้าง
ขึ้นมาโดยไม่มีผู้สร้าง
ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า
"หรือว่าพวกเขาถูก
สร้างขึ้นมาโดย
ปราศจากสิ่งใด(ไม่มี
ผู้สร้าง) หรือว่าพวกเขา
สร้างตัวของพวกเขา
ขึ้นมาเอง" (อัญญูร/
๓๕)

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่สอง คือ

การศรัทธาต่อมลาอิกะฮ์

มลาอิกะฮ์ คือ สิ่งมีชีวิตที่เร้นลับชนิดหนึ่ง ที่อัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้นมาจากแสงรัศมี ถูกสร้างให้มีความจงรักภักดีอย่างเคร่งครัดโดยไม่มีการฝ่าฝืนใดๆต่ออัลลอฮ์ มีวิญญูณ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "วิญญูณบริสุทธิ์"(อันนะฮ์ล/๑๐๒) (หมายถึงหัวหน้ามลาอิกะฮ์ที่มีชื่อว่าญิบรีล) และมลาอิกะฮ์นั้นมีเรือนร่าง ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "(อัลลอฮ์) พระผู้ทรงแต่งตั้งมลาอิกะฮ์ให้เป็นผู้นำข่าว (มลาอิกะฮ์) ผู้มีปีกสอง, สาม และสี่ ทรงเพิ่มในการสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์" (ฟาฏีร/๑) และมลาอิกะฮ์นั้นมีสติปัญญาและหัวใจ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "จนกระทั่งความหวาดกลัวได้คลายออกจากจิตใจของพวกเขา(มลาอิกะฮ์และบรรดานบี) พวกเขากล่าวว่า พระเจ้าของพวกท่านตรัสว่าอะไรนะ" (สะบะฮ์/๒๓)

และพวกเราศรัทธาต่อการมีอยู่ของมลาอิกะฮ์ และศรัทธาต่อบรรดามลาอิกะฮ์ที่อัลลอฮ์ทรงเอ่ยนามของพวกเขาให้เราได้รู้จัก เช่น ญิบรีล, มิกออีล, อีสรอฟีล และศรัทธาว่าพวกเขามีคุณลักษณะตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกให้รู้ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "พวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ในสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งใช้แก่พวกเขา และพวกเขาจะปฏิบัติตามที่ถูกสั่งใช้" (อัตตะหุрім/๖) และศรัทธาว่าพวกเขามีหน้าที่และภารกิจตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกให้รู้ เช่น มลาอิกะฮ์ที่แบกบัลลังก์ของอัลลอฮ์, รวมถึงศรัทธาต่อเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาทั้งทั้งแบบคร่าวๆและแบบละเอียด

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่สาม คือ

การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์

พวกเรา(มุสลิม)นั้นจำเป็นต้องศรัทธาว่าบรรดาคัมภีร์ของอัลลอฮ์นั้นเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์จริงๆ(หะกีกะฮะฮฺ) มิใช่เป็นคำแฝงที่มีความหมายอื่น(มะญาฮฺ) และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์นั้นถูกประทานลงมา มิใช่สิ่งถูกสร้าง(มัลกูคฺ) และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงประทานคัมภีร์ลงมาให้กับศาสนทูตทุกๆท่าน ท่านละหนึ่งเล่ม และเราศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และศรัทธาตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกให้เราทราบ ทั้งชื่อต่างๆของบรรดาคัมภีร์ และเนื้อหาของคัมภีร์ และบทบัญญัติข้อตัดสินต่างๆในคัมภีร์ทั้งแบบคร่าวๆและแบบละเอียดในส่วนที่ยังไม่ถูกยกเลิก และเราศรัทธาว่าอัลกุรอานนั้นคือคัมภีร์ที่มายกเลิกคัมภีร์ที่มาก่อนหน้าอัลกุรอานทั้งหมด ได้แก่ คัมภีร์เตารอต, คัมภีร์อินญีล(ไบเบิล), คัมภีร์ชะบูร, ศุหุฟของท่านนบีอิรอฮีมและนบีมูซา

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่สี่ คือ

การศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูต

เรา(มุสลิม)จำเป็นต้องศรัทธาว่าบรรดาศาสนทูตนั้นเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่มีคุณลักษณะพิเศษของการเป็นพระเจ้าแต่อย่างใด และพวกท่านเป็นหนึ่งในบ่าวของอัลลอฮ์ที่ไม่มีสิทธิ์ได้รับการเคารพบูชาเหมือนพระเจ้า และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงแต่งตั้งพวกท่านให้เป็นศาสนทูตและให้การสนับสนุนพวกเขาด้วยเครื่องหมายและสัญญาณต่างๆ และเราศรัทธาว่าพวกเขาได้ปฏิบัติหน้าที่การเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์อย่างดีที่สุด รวมถึงการอบรมดัดเตือนประชาชาติของพวกท่าน และได้เสียสละอุทิศชีวิตตนเองในการปกป้องและต่อสู้เพื่อศาสนาของอัลลอฮ์อย่างสุดความสามารถ และเราศรัทธาต่อพวกท่านทั้งหมดโดยภาพรวมและศรัทธาต่อบางท่านอย่างละเอียดตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกชื่อเรื่องราว และคุณลักษณะของพวกท่านบางคนให้เราได้รับรู้

โดยเราศรัทธาว่านบีท่านแรกคือ นบีอาดัม และร่อซูลฯ(ศาสนทูต)ท่านแรกคือนบีนวะหฺ ส่วนนบีและศาสนทูตท่านสุดท้ายคือ นบีมุฮัมมัด คืออัลลลอฮฺ อดีฮฺ วะสัลลัม และเราศรัทธาว่าบัพัญญิตีทั้งหมดนั้นถูกยกเลิกด้วยกับบัพัญญิตีของท่านนบีมุฮัมมัด คืออัลลลอฮฺ อดีฮฺ วะสัลลัม และเราศรัทธาว่า บรรดาศาสนทูตที่มีความมุ่งมั่นและอดทนอย่างแรงกล้า(อุลูลอฮม์)ที่อัลลลอฮฺได้ทรงบอกไว้ในอัลกุรอานนั้นมีทั้งหมดห้าท่านด้วยกัน คือ ท่านนบีมุฮัมมัด, ท่านนบีนวะหฺ, ท่านนบีอิบรอฮีม, ท่าน นบีมูซา, ท่านนบีอิซา

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่ห้า คือ

การศรัทธาต่อวันสิ้นโลก

การศรัทธาในองค์ประกอบหลัก(รูก่น)นี้รวมไปถึงการศรัทธาต่อทุกอย่างเกี่ยวกับวันสิ้นโลกที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้บอกเล่าให้ฟังซึ่งเป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากเสียชีวิตไปแล้ว เช่น บททดสอบในหลุมศพ, การเป่าแตรในวันสิ้นโลก, การฟื้นคืนชีพของมวลมนุษย์จากหลุมศพของพวกเขา, ตราชั่งความดีความชั่ว, บันทึกความดีความชั่ว, สะพานสิรอก, บ่อน้ำ, การขอความช่วยเหลือเพื่อให้ได้รับสิทธิพิเศษ(อิซซะฟาอะฮฺ), สวรรค์, นรก, การมองเห็นอัลลลอฮฺในโลกหน้าสำหรับผู้ศรัทธาทั้งในวันแห่งการพิพากษาวันกิยามะฮฺและในสวรรค์ ฯลฯ

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่หก คือ การศรัทธาต่อ
กฎกำหนดสภาวะการณ์ทั้งดีและไม่ดี

และข้อบังคับพื้นฐานสี่ข้อของการศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาวะการณ์นี้ ได้มีนักกวีท่านหนึ่งนำมาเรียงเป็นบทกลอนซึ่งสรุปความหมายไว้ว่า

"ความรู้ การลิขิตของนายเหนือหัวของเรา(อัลลอฮฺ) และพระประสงค์ของพระองค์ และการทรงสร้างของพระองค์นั้นคือ การทำให้บังเกิดขึ้นมาและประกอบให้เข้ากันอย่างสมส่วน"

ระดับขั้นที่สาม หลักคุณธรรม(เอียะหุซาน)

มีองค์ประกอบหลัก(รูก่น)ข้อเดียว ก็คือ การที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮ์เสมือนว่าท่านมองเห็นพระองค์ และถึงแม้ว่าท่านจะมองไม่เห็นพระองค์แต่พระองค์ทรงมองเห็นท่าน

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "แท้จริงอัลลอฮ์ทรงอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ยำเกรง และบรรดาผู้กระทำความดี" (อันนะหฺล/๑๒๘)

และพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และพวกเจ้าจงมอบหมายต่อพระผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงเมตตากรุณา พระผู้ทรงเห็นเจ้า ขณะที่เจ้ายืนอยู่ และการเคลื่อนไหวของเจ้าในหมู่ผู้ก้มกราบ (สujud) แท้จริงพระองค์คือพระผู้ทรงได้ยิน พระผู้ทรงรอบรู้" (อิซหฺอะรออ์/๒๑๗-๒๒๐)

และพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และเจ้ามิได้อ่านในสิ่งหนึ่งสิ่งใด และเจ้ามิได้อ่านบางส่วนจากมันในอัลกุรอาน และพวกเจ้ามิได้กระทำการใดๆ เว้นแต่เราได้เป็นพยานแก่พวกเจ้า ในขณะที่พวกเจ้ากำลังวังอยู่ในเรื่องนั้น" (ยูนุส/๖๑)

ระดับขั้นที่สาม หลักคุณธรรม ซึ่งถือว่าเป็นระดับขั้นสูงสุด
ของศาสนา มีองค์ประกอบหลักข้อเดียว และมีสองระดับย่อย
ลงไปอีก คือ

อิบาดะฮ์อัลมูรอกกออะฮ์

คือ การเคารพบูชา(อิบาดะฮ์)
อัลลอฮ์ด้วยความหวาดกลัวและ
ยำเกรง ซึ่งระดับนี้มีมุสลิมทุกคน
จำเป็นจะต้องมีในขณะที่
กระทำอิบาดะฮ์เพื่ออัลลอฮ์

อิบาดะฮ์อัลมุฮาซะดะฮ์

คือ การเคารพบูชาอัลลอฮ์ด้วย
ความรัก, มุ่งหวังและปรารถนา
อยากจะได้รางวัลจากอัลลอฮ์
ยกตัวอย่างเช่น การเคารพบูชา
(อิบาดะฮ์)อัลลอฮ์ของบรรดานบี
และศาสนทูตของอัลลอฮ์ ซึ่ง
บุคคลอื่นๆนอกจากท่านเหล่านั้นก็
สามารถทำการเคารพบูชาอัลลอฮ์
ในระดับนี้ได้เช่นกัน

อธิบายเพิ่มเติม

ไม่ได้หมายความว่าผู้ที่อยู่ในประเภทบิดาอะฮ์ลุมุฮาซะละฮ์นั้นจะมีเพียงแค่ความรักแต่ไร้ความเกรงกลัวต่ออัลลอฮ์ แต่ว่าบุคคลต่างๆที่อยู่ในระดับนี้จะมีความรักต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริงเป็นตัวผลักดันสูงสุดในการเคารพบูชาอัลลอฮ์ ดังที่ท่านบิหมัมมัดได้กล่าวว่า "จะไม่ให้ฉันเป็นบ่าวที่กตัญญูรู้คุณต่ออัลลอฮ์กระนั้นหรือ"

และหลักฐานในเรื่องระดับขั้นต่างๆของศาสนาอิสลามจากหะดีษของท่านบินั้น ก็คือหะดีษบทหนึ่งที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อหะดีษญิบรีล ซึ่งรายงานจากท่านอุมร์ บุตรของ อัลค็อฏฏอบ ได้กล่าวว่า "วันหนึ่งขณะที่พวกเราอยู่ร่วมกับท่านร่อซูลุลลอฮ์(ศาสนทูตของอัลลอฮ์ คือท่านบิหมัมมัด) ก็ได้มีชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางพวกเรา โดยเขาสวมใส่ชุดสีขาว, ผมดำสนิท, ไม่มีร่องรอยของการเดินทาง และพวกเราที่ไม่มีใครเลยที่รู้จักเขา จนกระทั่งเขาได้เข้ามานั่งใกล้ท่านบิหมัมมัด ในสภาพที่เขาทั้งสองของเขาแนบชิดกับเขาทั้งสองของท่านบิ และเขาก็ได้วางฝ่ามือทั้งสองข้างของเขาวางบนตักของเขา แล้วกล่าวแก่ท่านบิว่า มุฮัมมัดเอ๋ย จงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับอิสลามเถิด ท่านบิจึงตอบไปว่า อิสลามก็คือ การที่ท่านกล่าวปฏิญาณยืนยันตนเองว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น และแท้จริงมุฮัมมัดนั้นคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ และการที่ท่านดำรงละหมาด, จ่ายซะกาต, ถือศีลอดในเดือนรอมฎอน และประกอบพิธีฮัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์(กะอฺบะฮ์) หากว่าท่านมีความสามารถที่จะกระทำได้ ชายคนนั้นตอบว่า ท่านพุดถูกแล้ว ท่านอุมร์จึงกล่าวว่า พวกเราต่างก็แปลกใจกับชายคนนี้ เพราะเขาถามท่านบิแล้วก็รับรองเองว่าท่านบิตอบถูกต้อง ชายคนนั้นกล่าวต่อว่า จงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับอิมาน(หลักศรัทธา)เถิด ท่านบิตอบว่า ก็คือการที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮ์, มลาอิกะฮ์ของพระองค์, บรรดาคัมภีร์ของพระองค์, บรรดาศาสนทูตของพระองค์, วันสิ้นโลก และการที่ท่านศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาพการณ์ทั้งดีและไม่ดี ชายคนนั้นตอบว่า ท่านพุดถูกแล้ว แล้วชายคนนั้นก็กล่าวถามต่อว่า จงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับอิยะหฺซาน(หลักคุณธรรม)เถิด ท่านบิตอบว่า ก็คือการที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮ์ เสมือนว่าท่านมองเห็นพระองค์ ถึงแม้ว่าท่านมองไม่เห็นพระองค์แต่ว่าพระองค์นั้นทรงมองเห็นท่าน ชายคนนั้นกล่าวถามต่อว่า ท่านจงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับวันสิ้นโลกเถิด ท่านบิตอบว่า ผู้ที่ถูกถามก็ไม่ได้รู้ดีไปกว่าผู้ที่มาถามหรือ(คือ ท่านบิไม่รู้) ชายคนนั้นกล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นขอให้ท่านจงบอกสัญญาณต่างๆของวันสิ้นโลกให้ฉันทราบเถิด ท่านบิตอบว่า คือทาสหญิงจะคลอคนบุตรออกมาเป็นเจ้านาย และท่านจะได้เห็นบรรดาผู้ที่ไม่สวมใส่รองเท้า ไม่สวมใส่เสื้อผ้า ขากจนและเล็ยงกะ จะแข่งขันกันสร้างตึกสูงๆ ท่านอุมร์กล่าวว่า จากนั้นชายคนนั้นก็จากไป พวกเราก็มีความสงสัยกันอยู่หลายวัน(เกี่ยวกับชายผู้นั้น) แล้วท่านบิก็กล่าวว่า อุมร์เอ๋ย ท่านทราบหรือไม่ว่าชายคนนั้นคือใคร? ฉันท(อุมร์)จึงตอบว่า อัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ท่านนั้นที่รู้ดีที่สุด ท่านบิจึงตอบว่าแท้จริงเขาคือญิบรีลเขามาเพื่อสอนศาสนาให้แก่พวกท่าน"

หะดีษบทนี้ คือหลักฐานอ้างอิงในเรื่องอัลอิสลาม(หลักศาสนา), อัลอีมาน(หลักศรัทธา) และอัลเอียะหฺซาน(หลักคุณธรรม)

คำกล่าวของท่านบีที่ว่า “ผู้ถูกถามก็ไม่ได้รู้ดีไปกว่าผู้ที่มาถามหรอก” ตรงนี้เป็นหลักฐานที่ยืนยันว่าไม่มีใครรู้ว่าวันแห่งการพิพากษา(วันกิยามะฮฺ)นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงรู้

คำกล่าววนบีที่ว่า "ทาสหญิงจะคลอดบุตรออกมาเป็นเจ้านาย"

มีหลายความหมายคือ

ลูกเนรคุณจะมีเยอะ

ทาสจะมีเยอะ

สถานการณ์ต่างๆจะพลิกกลับ
ตาลปัตร

กษัตริย์จะแต่งงานกับทาสหญิง
แล้วนางก็คลอดบุตรออกมา ซึ่ง
เด็กคนนั้นเมื่อเติบโตก็จะได้สืบ
ทอดเป็นกษัตริย์เมื่อพ่อเขา
เสียชีวิต ก็เท่ากับว่าเด็กคนนี้เป็น
เจ้านายของแม่ด้วยนั่นเอง

คำกล่าวของนบีที่ว่า "และท่านจะได้เห็นบรรดาผู้ที่ไม่สวมใส่รองเท้า ไม่สวมใส่เสื้อผ้า, ยากจน และเลี้ยงแกะจะแข่งขันกันสร้างตึกสูงๆ" หมายถึง คนที่เคยยากจนทั้งหลายจะกลับกลายเป็นเศรษฐีร่ำรวย เปลี่ยนแปลงจากความยากจนไปเป็นความร่ำรวยที่เลวร้าย

๑. แท้จริงนักศึกษามีสิทธิ์ต่างๆ อย่างไรที่ต้องให้ความสำคัญ คือ

สิทธิ์สำหรับตัวเอง ได้แก่ ความรู้^๑คืออภิปาละสุ(หนึ่งในการเคารพบูชาอัลลอฮ์ ในที่นี้มีสองอย่าง คือ ความบริสุทธิ์ใจ, การปฏิบัติที่ตรงตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด), เป็นผู้ดำเนินตามแนวทาง สลัฟอย่างถูกต้องและถูกต้อง, มีจิตสำนึกว่าอัลลอฮ์คอยสอดส่องเขาอยู่ตลอดเวลา, นอบน้อมถ่อม ตน และขจัดความโอ้อวดของตนเอง, มกน้อยและมีความพอเพียง, การปฏิบัติตามความรู้, การ รักษาบุคลิกภาพที่ดี, มีความเป็นสุภาพบุรุษ, ออกห่างสิ่งบันเทิงและความสำราญ, หลีกเลียงการ พบปะชุมนุมที่ไร้สาระ, มีจิตใจเอนดูเมตตา, มีความหนักแน่น, สุขุมรอบคอบและไม่รีบร้อน ตัดสินใจ, มีความมุ่งมั่น, มีความกระหายในการศึกษาเรียนรู้, ทำการทบทวนและเอาใจใส่ต่อ ความรู้และสิ่งที่ต้องอาศัยการท่องจำเป็นพิเศษ, ศึกษาเรียนรู้การแตกประเด็นปลีกย่อยออกมาจาก ประเด็นหลักๆ ได้อย่างถูกต้องตามกระบวนการทางทฤษฎี, ฟังพาล์ลอฮ์ในทุกสถานการณ์, มี ความรับผิดชอบต่อวิชาความรู้, มีความซื่อสัตย์, เรือกสวนอันมีค่าของนักศึกษาก็คือ การกล่าวคำว่า “ฉันไม่รู้”, การดูแลรักษาต้นทุนชีวิต(เวลา), แสวงหาความรู้รอบตัว, อ่านทวนตำราเพื่อให้เกิด ความถูกต้องและแม่นยำ, อ่านตำราเล่มหนาๆ แล้วทำการสรุปใจความสำคัญออกมา(สำหรับ นักศึกษาที่มีความรู้ในระดับที่ดีและมีความสามารถจะกระทำได้), รู้จักการตั้งคำถามที่ดีและมี ประโยชน์, ตั้งใจฟังและทำความเข้าใจให้ดีจากนั้นจึงนำไปปฏิบัติ, รู้จักโต้แย้งที่ไม่นำไปสู่การ ทะเลาะวิวาทหรือการยกตนข่มท่าน, ให้ความสำคัญกับอัลกุรอานและสุนนะฮ์(แบบอย่างและ แนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด), เสริมทักษะความรู้ทุกแขนงเพิ่มเติม, หลีกห่างออกจากอำนาจและ ชื่อเสียง และความลุ่มหลงในโลกนี้, มองผู้อื่นในแง่ดี, อุทิศความรู้ที่ร่ำเรียนมา(ด้วยการยื่นหยัดใน สังฆกรรม, แนะนำผู้อื่นให้ทำความดี และห้ามปรามผู้อื่นให้ออกห่างจากความชั่ว, รู้จักคำนวณผลดี และผลเสียในแต่ละเรื่อง, เผยแผ่ความรู้, รักสิ่งที่มีประ โยชน์, อุทิศตนเองในการช่วยเหลือพี่น้อง มุสลิมในการยื่นหยัดต่อสังฆกรรมความจริง), ทำตัวให้มีเกียรติ, ดูแลรักษาความรู้, รู้จักการวางตัวที่ เหมาะสมกับคนไม่ดี และไม่ให้ทำคนทำผิด, ละทิ้งการอวดรู้และสอนศาสนาจนกว่าจะศึกษาว่า เรียนจนแตกฉานเสียก่อน, รู้จักการวางตัวที่ถูกต้องต่อความผิดพลาดของนักปราชญ์และการ ขัดแย้งในหมู่ผู้รู้, ขจัดข้อคลุมเครือต่างๆ, ออกห่างจากการเล่นพรรคเล่นพวกในเรื่องศาสนา

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติแก่ครูอาจารย์ของเขา

สำหรับสิทธิประเภทนี้ สามารถจำแนกบุคคลต่างๆออกเป็นสามประเภท คือ พวกสุดโต่ง, พวกหละหลวม และพวกที่เป็นกลาง ซึ่งจะมีการนำเสนอในบทต่อไปเกี่ยวกับประเด็นนี้ เพราะสาเหตุที่ทำให้เกิดการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์เป็นครั้งแรกบนโลกใบนี้ก็คือ การคลังโคล้ดอบรรดาผู้มีคุณธรรมความดีเนื่องจากข้อคลุมเครือที่ผิดๆ ดังนั้นมุสลิมจำเป็นจะต้องเป็นวงตัวให้เป็นกลางอย่างเหมาะสมต่อบรรดาผู้มีคุณธรรมความดี โดยไม่ยกย่องเขาจนเลยเถิด หรือเหยียดหยามและลดเกียรติโดยไม่สมกับฐานะของพวกเขา

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อสถานที่ที่เขาศึกษาร่ำเรียน

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อมิตรสหายของเขา

อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “พวกเจ้านั้นคือประชาชาติที่ดีที่สุด ซึ่งถูกอุบัติขึ้นมาเพื่อมวลมนุษย” (อาละอิ มรอน/๑๑๐) และท่านบิรฺฮัมมัดได้กล่าวว่า “คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านจะยังไม่มีความสำเร็จที่สมบูรณ์จนกว่าเขาจะรักที่จะให้พี่น้องของเขาได้รับในสิ่งที่เขารัก(ชอบ)ที่จะให้ตนเองได้รับในสิ่งนั้น”

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อตำราของเขา

ก็คือ เขาจะต้องดูแลรักษาตำราของเขาให้ดีที่สุด เพราะอัลลอฮ์ทรงให้ความโปรดปรานแก่เขาด้วยการให้เขาได้มีตำราเหล่านี้เพื่อใช้ในการศึกษาร่ำเรียน

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อความรู้

ก็คือ เขาจะต้องหมั่นทบทวนและเอาใจใส่ความรู้ที่อยู่เป็นประจำ และนำความรู้เหล่านั้นไปปฏิบัติ เพราะผู้ที่ศึกษาร่ำเรียนแล้วจำเป็นจะต้องปฏิบัติตามความรู้ หลังจากนั้นจึงนำความรู้นั้นไปเผยแผ่และสอนสั่งผู้อื่น เพราะความรู้นั้น คือหนึ่งในความโปรดปรานอย่างหนึ่งจากอัลลอฮ์ ดังนั้นวิธีหนึ่งในการขอบคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่ทรงประทานมาให้ ก็คือการนำความรู้นั้นไปสอนและเผยแผ่ให้แก่ผู้อื่น

๒. หนึ่งในมารยาทของการตั้งคำถามก็คือ การคัดเลือกคำถามที่คิดว่าก่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

๓. นักศึกษานั้นจำเป็นต้องรักษาบุคลิกภาพของเขาให้ดียู่เสมอ

๔. หลังจากที่ท่านบิมุฮัมมัดเสียชีวิตไปแล้ว ไม่อนุญาตให้กล่าวคำว่า “อัลลอฮุ และ ศาสนทูตของพระองค์ผู้ดีที่สุด” แต่ให้กล่าวเพียงแค่ “อัลลอฮุทรงรู้ดีที่สุด”(อัลลอฮุ อะอ์ลัม)

รากฐานประการที่สาม

คือ การที่พวกท่าน(บ่าวของอัลลอฮุ)รู้จักร่อซูล(ศาสนทูต) ก็คือ ท่านบิมุฮัมมัด

ท่านคือ มุฮัมมัด บุตรของ अबดุลลอฮฺ บุตรของ अबดุลมุฏฏอ์ลิบ บุตรของ ฮาซิม และฮาซิม เป็นคนของตระกูลกูร็อช และกูร็อช เป็นตระกูลที่มาจากชนชาติอาหรับ และชนชาติอาหรับเป็นเชื้อสายสายของท่านบิอิสมะอิล บุตรของท่านบิอิบรอฮีม ขอพรและความสันติสุขจงประสบแก่ท่านและท่านนบีของเราคือ ท่านบิมุฮัมมัด

ท่านมีอายุรวมทั้งสิ้น ๖๓ ปี โดย ๔๐ ปีแรก คือช่วงเวลาก่อนที่จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบี และ ๒๓ ปีหลังจากนั้นคือช่วงเวลาที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบีและร่อซูล(ศาสนาทูต) โดยท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบีด้วยพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า **“จงอ่าน”**(อัลอะลัก/๑) และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตด้วยพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“ผู้ห่มกาย”**(อัลมุดัคษิร/๑) บ้านเกิดของท่านคือ นครมักกะฮฺ และท่านได้อพยพไปยัง นครอัลมะดีนะฮฺ

ย่อหน้านี้ได้กล่าวถึงชีวประวัติของท่านบิมุฮัมมัดโดยสรุป ซึ่งประกอบไปด้วยชื่อของท่าน เชื้อสายและต้นตระกูลของท่าน อายุของท่าน รวมถึงการเผยแผ่อิสลามของท่านอย่างคร่าวๆ

เรื่องต่างๆที่เราต้องรู้เกี่ยวกับท่านนบีมุฮัมมัด

อายุของท่าน ท่านมี

อายุรวมทั้งสิ้น ๖๓ ปี
โดย ๔๐ ปีแรก คือ
ช่วงเวลาก่อนที่จะได้รับ
การแต่งตั้งให้เป็นนบี
และ ๒๓ ปีหลังจากนั้น
คือช่วงเวลาที่ได้รับการ
แต่งตั้งให้เป็นนบีและร่อ
ซูล(ศาสนทูต)

ชื่อและเชื้อสายของท่านท่าน

คือ มุฮัมมัด บุตรของ अब
ดุลลอฮฺ บุตรของ अबดุล
มุลกออิล บุตรของ ฮาซิม
และฮาซิม เป็นคนของ
ตระกูลกูร็อยซฺ และตระกูล
กูร็อยซฺ เป็นตระกูลที่มาจาก
ชนชาติอาหรับ และชนชาติ
อาหรับเป็นเชื้อสายสายของ
ท่านนบีอิสมาอีล บุตรของ
ท่านนบีอิบรอฮีม

ช่วงระยะเวลาที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบีและร่อซูลนั้น แบ่งออกเป็นสองช่วง คือ

ช่วงที่อยู่ในนครมะดีนะฮ์

มีระยะเวลาทั้งสิ้น ๑๐ ปี

ช่วงที่อยู่ในนครมักกะฮ์

มีระยะเวลาทั้งสิ้น ๑๓ ปี

คำถาม ท่านนบีมุฮัมมัด เป็นนบี หรือ เป็นร่อซูล(ศาสนทูต)?

คำตอบ ท่านเป็นทั้งนบีและร่อซูล โดยท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบี ด้วยพระคำรัสของอัลลอฮฺที่
ทรงตรัสว่า **“จงอ่าน”** และท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นร่อซูล(ศาสนทูต)ด้วยพระคำรัสของอัลลอฮฺที่
ทรงตรัสว่า **“ผู้ห่มกาย”**

อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นศาสนทูตเพื่อทำการดักเตือนผู้คนให้ออกห่างจากการตั้งภาคี (ชริก) ต่ออัลลอฮฺ และเรียกร้องเชิญชวน ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "ผู้ห่มกายเอ๋ย เจ้าจงลุกขึ้นแล้ว จงประกาศดักเตือน และแด่พระเจ้าของเจ้า จงให้ความเกรียงไกร (ต่อพระองค์) และเสื้อผ้านอง เจ้าก็จงทำให้สะอาด และสิ่งสกปรกนั้นเจ้าก็จงหลบหลิกให้ห่าง และอย่าทำดีเพื่อหวังการตอบแทนอันมากมาย"(อัลมุดดษฺบิร/๑-๓)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "เจ้าจงลุกขึ้นแล้วจงประกาศดักเตือน" หมายถึง ดักเตือนให้ออกห่างจากการตั้งภาคี (ชริก) และเชิญชวน ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ (เตาฮีด)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และแด่พระเจ้าของเจ้า จงให้ความเกรียงไกร (ต่อพระองค์)" หมายถึง จงเทิดทูนพระองค์ด้วยการให้เอกภาพ (เตาฮีด)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และเสื้อผ้านองเจ้าก็จงทำให้สะอาด" หมายถึง จงชำระล้างขัดเกลาการงานของเจ้าให้สะอาดปราศจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และสิ่งสกปรกนั้นเจ้าก็จงหลบหลิกให้ห่าง" หมายถึง และจงดักเตือนผู้อื่นให้ออกห่างจากบรรดาเจว็ด" วรรจุนั้นหมายถึง รูปปั้นเจว็ดต่างๆ ซึ่งการออกห่างจากมันก็คือด้วยการละทิ้งและปลิดตัวออกห่างจากมันและผู้ที่เคารพบูชามัน โดยท่านนบีมุฮัมมัดใช้เวลาไปกับการกระทำนี้ประมาณ๑๐ปี ซึ่งเป็นการเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว และหลังจาก๑๐ปีผ่านไป ท่านนบียกียุกขึ้นสู่ฟากฟ้า (เพื่อไปเข้าเฝ้าอัลลอฮฺ) และได้รับพระราชทานบทบัญญัติการละหมาด (จากพระองค์) ซึ่งท่านนบียได้ทำละหมาดที่นครมักกะฮฺเป็นเวลา๓ปี จากนั้นท่านก็ได้รับคำสั่งจากอัลลอฮฺให้อพยพไปยังนครมะดีนะฮฺ

ชีวประวัติของท่านบีโดยสรุป

การเผยแผ่อิสลามของท่านบีมุฮัมมัดในช่วงที่ท่านอาศัยอยู่ในนครมักกะฮะนั้น จะมุ่งเน้นไปที่เรื่อง การให้เอกภาพ(เตาฮีด) ต่ออัลลอฮฺและตักเตือนให้ห่างไกลจากการตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮฺ รวมถึงมีความบริสุทธิ์ใจ(อิกลาศ)ในการเคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียวเป็นหลักสำคัญ โดยใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ๑๓ปี

หลักจากนั้นท่านบีมุฮัมมัดก็ได้รับคำสั่งจากอัลลอฮฺให้อพยพไปยังนครมะดีนะฮฺ โดยการเผยแผ่อิสลามของท่าน ณ นครมะดีนะฮฺนั้นก็ยังคงเป็นการเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว รวมถึงบทบัญญัติอื่นๆที่เหลือซึ่งถูกบัญญัติขึ้นในช่วงที่ท่านอยู่ในนครมะดีนะฮฺ ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการเคารพบูชาอัลลอฮฺ(อิบาเดฮฺ),บทบัญญัติต่างๆที่เกี่ยวกับเรื่องของสังคม(มุอามะลาต) และบทบัญญัติต่างๆที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน

ซึ่งผู้ใดที่สังเกตการเผยแผ่อิสลามของท่านบีมุฮัมมัดเป็นอย่างดีจะพบว่า หลักการให้เอกภาพ(เตาฮีด)ต่ออัลลอฮฺนั้น เป็นเรื่องที่ท่านบีให้ความสำคัญอย่างมากอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งท่านเสียชีวิต ซึ่งจุดนี้ถือเป็นการตอบได้อย่างชัดเจนต่อผู้ที่เพิกเฉยจากการศึกษาเรียนรู้หลักเตาฮีด โดยอ้างว่าการศึกษาหลักเตาฮีดนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องศึกษา นอกจากระยะเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

และคำกล่าวของผู้เรียบเรียงที่ว่า “ท่านบีมุฮัมมัดได้ถูกยกขึ้นสู่ฟากฟ้า” เราได้รับประโยชน์ต่างๆดังนี้

๑.เรื่องใดก็ตามที่ท่านบีมุฮัมมัดบอกให้เราได้รับรู้ โดยเป็นเรื่องเร้นลับ(ฆ็อยบ) หน้าที่ของเราคือจะต้องศรัทธา เชื่อมั่น และน้อมรับเท่านั้น

๒.ความสำคัญอย่างยิ่งยวดของการทำละหมาดภาคบังคับ(ฟัรฎู) โดยที่อัลลอฮฺทรงพระราชทานบัญญัติการละหมาดให้แก่ท่านบีมุฮัมมัดและประชาชาติของท่าน ณ บนฟากฟ้า

และการอพยพ(อัลอิเราะฮฺ)นั้น หมายถึง การเคลื่อนย้ายออกจากเมืองที่ตั้งภาคี(ซิริก) ไปสู่เมืองที่ให้เอกภาพ(เตาฮีด)ต่ออัลลอฮฺ และการอพยพจากเมืองที่ตั้งภาคีไปสู่เมืองที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺนั้น ถือเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับประชาชาตินี้ และจะยังมีผลบังคับใช้คงอยู่เรื่อยไปจวบจนวันสิ้นโลก

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงบรรดาผู้ที่มลาอิกะฮฺได้ปลิดชีพของพวกเขา โดยที่พวกเขาเป็นผู้ธรรมแก่ตัวเขาเองนั้น มลาอิกะฮฺได้กล่าวว่า พวกเจ้าอยู่ในสิ่งใด(มัวทำอะไรกันอยู่จึงไม่อพยพไปมะดีนะฮฺ) พวกเขากล่าวว่า พวกเรานั้นเป็นเหล่าผู้อ่อนแอในแผ่นดิน(มักกะฮฺ) มลาอิกะฮฺกล่าวว่า แผ่นดินของอัลลอฮฺมิได้กว้างขวางพอที่พวกเจ้าจะอพยพไปอยู่ ในที่นั่นหรือ คนเหล่านี้แหละที่อยู่ของพวกเขาคือขุมมรณูญะฮ์อันนัม และเป็นที่กลับไปอันชั่วร้าย นอกจากบรรดาผู้อ่อนแอไม่ว่าจะเป็นชายและหญิง และเด็ก ที่ไม่สามารถมีอุบายใดๆ(ที่ใช้เพื่อช่วยในการหลบหนีออกจากมักกะฮฺ) และไม่ได้รับการแนะนำทางหนึ่งทางใดด้วย(ไม่มีผู้นำทางในการอพยพ) คนเหล่านี้แหละ หวังว่าอัลลอฮฺจะทรงยกโทษให้แก่พวกเขา และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงให้อภัย ผู้ทรงยกโทษ" (อันนิซาฮฺ/๕๗-๕๘)

และพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "บรรดาบ่าวที่ศรัทธาของข้าเอ๋ย แท้จริงแผ่นดินของข้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพบูชาเฉพาะข้า" (อัลอังกะบูต/๕๖)

ท่านอัลบะฆอวีได้กล่าวว่า “สาเหตุของการประทานพระคำรัสในอายะฮฺนี้ คือ ถูกประทานลงมาเนื่องจากบรรดามุสลิมที่อาศัยอยู่ในนครมักกะฮฺที่ไม่อพยพ(ไปสู่นครมะดีนะฮฺ) อัลลอฮฺได้เรียกพวกเขาด้วยชื่อแห่งการศรัทธา(เรียกพวกเขาว่าบรรดาผู้ศรัทธาต่อพระองค์)

และหลักฐานจากหะดีษของท่านบีมุฮัมมัดที่ส่งใช้ให้อพยพ ก็คือหะดีษที่ระบุว่า “การอพยพนั้นจะยังคงมีต่อไปไม่สิ้นสุด จนกว่าการกลับเนื้อกลับตัว(เตาเบฮฺ)จะหมดเวลา และการกลับเนื้อกลับตัว(เตาเบฮฺ)จะยังคงไม่สิ้นสุด จนกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตก”

การอพยพ(อัลฮิจเราะฮฺ) แบ่งออกเป็น

๓ ประเภท คือ

1.การอพยพจาก
เมืองที่ตั้งภาติไปสู่
เมืองที่ให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮฺ

ข้อตัดสินของการ
อพยพประเภทนี้คือ
เป็นสิ่งที่จำเป็น

2.การอพยพจาก
นครมักกะฮฺไปสู่
นครมะดีนะฮฺข้อ
ตัดสินของการ
อพยพประเภทนี้
คือ สิ้นสุดลงแล้ว
ด้วยการพิชิตนคร
มักกะฮฺ

3.การอพยพออกจากทุกสิ่ง
ที่อัลลอฮฺทรงบังคับใช้ให้ออกห่าง
ไม่ว่าจะเป็นการกระทำใดๆ บุคคล
ใดๆ ช่วงเวลาใดๆ และสถานที่ใดๆ
ข้อตัดสินของการอพยพประเภทนี้
มีรายละเอียดต่างๆ ดังนี้

การอพยพออกจากการกระทำ หมายถึง การกระทำใดก็ตามที่อัลลอฮฺทรงสั่งห้าม หลักๆก็คือ
การตั้งภาคี(ชริก)ต่อพระองค์

การอพยพออกจากบุคคล หมายถึง บุคคลที่เป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม และผู้ที่กลับกลอก(มุนาฟิก)
และบุคคลอื่นๆ

การอพยพออกจากช่วงเวลา หมายถึง ช่วงเวลาหรือเทศกาลที่ผู้ปฏิเสธอิสลามได้เฉลิมฉลอง

การอพยพออกจากสถานที่ หมายถึง สถานที่ๆผู้ปฏิเสธอิสลามได้ใช้เป็นที่จัดงานเฉลิมฉลอง
หรือประกอบพิธีกรรมทางศาสนาของพวกเขา

และหะดีษของท่านนบีมุฮัมมัดที่ระบุว่า "ไม่มีการอพยพหลังจากการพิชิต(มกกะฮ์)อีกแล้ว" *

หมายถึง การอพยพออกจากนครมกกะฮ์ไปสู่นครมะดีนะฮ์ ตรงนี้คือการชี้แจงจากท่านนบีมุฮัมมัดให้ทราบว่า นครมกกะฮ์จะไม่มีทางกลับไปเป็นแผ่นดินแห่งการปฏิเสธศรัทธาหรือแผ่นดินแห่งการตั้งภาคีอีกแล้ว

ระยะเวลาของการกลับเนื้อกลับตัวนั้นจะสิ้นสุดลงด้วยสองสาเหตุดังนี้ *

(๑) ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก

(๒) เมื่อวาระแห่งความตายได้มาเยือน(กำลังจะเสียชีวิต) ดังที่อัลลอฮ์ได้ทรงตรัสว่า

"และการกลับเนื้อกลับตัว(ที่อัลลอฮ์จะทรงรับ)นั้นมีใช้สำหรับผู้ที่จะทำความชั่วต่างๆ จนกระทั่งเมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขา แล้วเขาก็กล่าวว่า บัดนี้แหละข้าพระองค์ขอสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว และ(การกลับเนื้อกลับตัวที่อัลลอฮ์จะทรงรับ)ก็มีใช้สำหรับบรรดาผู้ที่ตายในสภาพที่เป็นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วย" (อนนิซาอ์/๑๘)

หลังจากที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ฟานักอาศัยอยู่ในนครมะดีนะฮ์ ท่านก็ได้รับคำสั่ง(จากอัลลอฮ์)ให้เผยแผ่บทบัญญัติอื่นๆ เช่น การจ่ายซะกาต(๑), การถือศีลอด, การประกอบพิธีหัจญ์, การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์, การอะซาน(ประกาศเชิญชวนไปสู่การทำละหมาด), การแนะนำสั่งใช้กันให้ทำความดี และห้ามปรามยับยั้งกันให้ออกห่างจากความชั่ว และบทบัญญัติอิสลามในเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากนี้

ท่าน(นบีมุฮัมมัด)ใช้เวลาในการเผยแผ่สิ่งที่ได้กล่าวมานี้ (ณ นครมะดีนะฮ์) เป็นเวลาทั้งหมด ๑๐ปี และหลังจากนั้นท่านก็เสียชีวิต ขอให้พรอันประเสริฐและความสันติจากอัลลอฮ์ได้ประสบแก่ท่านนบีด้วยเถิด (๒)

และศาสนาของท่าน(ที่ท่านได้เผยแผ่)นั้นก็ยังคงอยู่ และนี่คือศาสนาของท่าน(ศาสนาอิสลาม) โดยที่ไม่มีความดิ่งงามใดๆ เว้นแต่ท่านบิจะสั่งใช้ให้กระทำ และไม่มีความชั่วใดๆ เว้นแต่ท่านบิจะห้ามปรามให้ออกห่างจากมัน

ซึ่งความดิ่งงามที่ท่านสั่งใช้ให้กระทำก็คือ การยืนยันให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์(เตาฮีด) และรวมไปถึงทุกๆ สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงรักและพอพระทัย

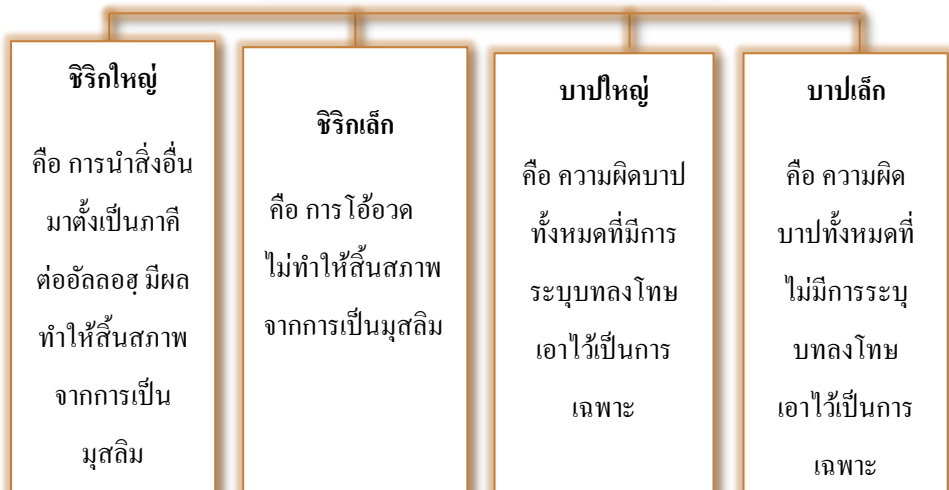
และความชั่วที่ท่านได้ห้ามปรามให้ออกห่างจากมันก็คือ การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์(ชริก) และรวมไปถึงทุกๆ สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงรังเกียจและปฏิเสธมัน (๓)

(๑) ท่านซัยคุ อิบน์ อุัยยมีนได้กล่าวว่า “การจ่ายชะกาดนั้นถูกบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรก ณ นครมักกะฮ์ แต่ทว่าในเวลานั้นยังมิได้มีการกำหนดพิกต์และข้อบังคับใช้ของชะกาด เพราะการกำหนดพิกต์และข้อบังคับของชะกาดนั้น ได้ถูกกำหนดขึ้น ณ นครมะดีนะฮ์”

(๒) ท่านนบีมุฮัมมัดเสียชีวิตในปี ฮิจเราะฮ์ศักราชที่๑๐(คือ ปีที่๑๐ หลังจากอพยพจากนครมักกะฮ์ไปสู่นครมะดีนะฮ์) และศพของท่านก็ถูกฝังอยู่ในห้องของท่านหญิงอาอิชะฮ์

(๓) ไม่มีความผิดใดๆเว้นแต่ท่านนบีจะแนะนำสั่งใช้ให้กระทำ และ ไม่มีความชั่วใดๆเว้นแต่ท่านนบีจะห้ามปรามให้ออกห่างจากมัน จากประโยคนี้ เราจำเป็นต้องทำให้การยืนยันว่าท่านนบีมุฮัมมัดได้ปฏิบัติหน้าที่ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาแล้ว และท่านก็ได้เผยแพร่ศาสนาอย่างครบถ้วน และได้ตักเตือนประชาชาติของท่าน และได้ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์อย่างแท้จริง และท่านได้จากพวกเราไปโดยทั้งคำสอนอันชัดเจนถูกต้องเอาไว้ให้แก่เรา ซึ่งจะไม่มีความผิดพลาดหรือเอนเอียงออกไปจากคำสอนอันชัดเจนนั้น นอกจากผู้ที่ได้รับความพินาศเท่านั้น

สิ่งต้องห้ามต่างๆอันใหญ่หลวง คือ

อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งท่านนบีมุฮัมมัด(ให้เผยแผ่ศาสนาอิสลาม)แก่มนุษย์ทั้งมวล และพระองค์ได้ทรงสั่งใช้ให้เหล่านมนุษย์และญินเชื่อฟังท่านนบี

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า"จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) ว่า มวลมนุษย์เอ๋ย แท้จริงฉันคือศาสนทูตของอัลลอฮฺที่มายังพวกท่านทั้งหมด" (อัลอะฮฺรอฟ/ ๑๕๘) (๑)

และอัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านมาพร้อมกับศาสนาอันสมบูรณ์แบบ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "วันนี้ข้าได้ทำให้ศาสนาของพวกเจ้าสมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว และข้าก็ได้ทำให้ความโปรดปรานของข้าแก่พวกเจ้านั้นสมบูรณ์ และข้าได้พอพระทัยให้อิสลามนั้นเป็นศาสนาแก่พวกเจ้า" (อัลมาอิดะฮฺ/๓) (๒)

และหลักฐานที่บ่งบอกถึงการเสียชีวิตของท่านนบีมุฮัมมัด ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเจ้านั้น(มุฮัมมัด)คือผู้ที่จะต้องตาย และพวกเขาก็คือผู้ที่จะต้องตาย แล้วพวกเจ้าในวันกิยามะฮฺ(วันแห่งการพิพากษา)ก็จะถูกเอียงกันต่อหน้าพระเจ้าของพวกเจ้าอย่างแน่นอน" (อัลฮุญรฺ/๓๐-๓๑) (๒)

(๑) ท่านนบีได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตแก่มนุษย์ทั้งมวล และถือว่าบทบัญญัติของบรรดาศาสนทูตในยุคก่อนหน้านี้ทั้งหมดถูกยกเลิกด้วยบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัด ด้วยเหตุนี้พวกยิวและคริสต์คนใดก็ตามที่ตั้งอยู่ในยุคของท่านนบีจวบจนมาถึงในยุคปัจจุบันนี้ หากว่าพวกเขาได้รับรู้คำสอนของศาสนาอิสลามแล้ว แต่พวกเขาไม่เข้ารับอิสลาม ถือว่าพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ถึงแม้ว่าเขาจะปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านนบีมุฮาและนบีอิซาอย่างถูกต้องและเคร่งครัดก็ตาม

และหลักฐานส่วนหนึ่งในเรื่องนี้ ก็คือ

๑.พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า บรรดาชาวกัมภีร์(ยิวและคริสต์)เอ๋ย พวกท่านจงมายังถ้อยคำหนึ่งซึ่งเท่าเทียมกันระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพบูชาพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และพวกเราจะไม่นำสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาตั้งเป็นภาคีกับพระองค์" (อาละอิมรอน/๖๔)

๒.พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "พวกเจ้าจงต่อสู้บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันสิ้นโลก และไม่งดเว้นสิ่งที่อัลลอฮ์และร่อซูล(ศาสนทูต)ห้ามไว้ และไม่ปฏิบัติตามศาสนาแห่งสัจธรรม อันได้แก่บรรดาผู้ที่ได้รับกัมภีร์(ยิวและคริสต์)" (อัตเตาบะฮ์ /๒๕)

๓.คำพูดของท่านนบีมุฮัมมัด(หะดีษ)ที่ท่านได้กล่าวว่า “ฉันขอสาบานด้วยพระเจ้าผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ไม่มีชาวยิวและชาวคริสต์คนใดก็ตามที่ไม่รับฟังฉัน จากนั้นเขาก็ไม่ศรัทธาต่อฉัน เว้นแต่เขาคือผู้หนึ่งจากชาวนรก”

(๒) พระดำรัสในอายะฮ์นี้มีการตอบโต้ต่อชาวบิเคอะฮ์(ผู้ที่กระทำสิ่งต่างๆ โดยอ้างหรือเชื่อมั่นว่าสิ่งนั้นเป็นศาสนกิจ(อิบาดะฮ์) ทั้งๆที่ไม่มีแบบอย่างและคำสอนมาจากศาสนาอิสลาม)

ส่วนที่ ๕ บทส่งท้าย

และมนุษย์ทั้งหมด เมื่อเสียชีวิตแล้ว พวกเขาจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "จากแผ่นดินเราได้สร้างพวกเจ้า และ ณ แผ่นดินนั้นเราจะให้พวกเจ้ากลับคืนไป และจากแผ่นดินนั้น เราจะให้พวกเจ้ากลับออกมาอีกครั้งหนึ่ง" (ฎฮา/๕๕)

และพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และอัลลอฮ์ทรงสร้างพวกท่านมาจากแผ่นดินเช่นพืชผัก แล้วจะทรงให้พวกท่านกลับคืนสู่ในแผ่นดิน และจะทรงให้พวกท่านออกมาเพื่อคืนชีพ" (นูห/๑๓-๑๔)

และหลังจากที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาแล้ว พวกเขาจะได้รับการพิพากษา และได้รับผลตอบแทนตามผลงานที่พวกเขาได้กระทำมา และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ เพื่อพระองค์จะทรงตอบแทนบรรดาผู้กระทำความชั่วตามที่พวกเขาประพฤติ และจะทรงตอบแทนบรรดาผู้กระทำความดีด้วยความดี" (อันนัจม/๓๑) (๑)

และผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธและไม่เชื่อเรื่องการฟื้นคืนชีพ ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวอ้างว่า พวกเราจะไม่ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก (มุฮัมมัด) เจ้าจงกล่าวว่า หาเป็นเช่นนั้นไม่ ขอสาบานต่อพระเจ้าของฉันว่าพวกท่านจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกอย่างแน่นอน แล้วพวกท่านจะได้รับแจ้งตามที่พวกท่านได้กระทำเอาไว้ และนั่นเป็นเรื่องที่ง่ายดายสำหรับอัลลอฮ์" (อัตตะฮอนุน/๓) (๒)

และอัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาศาสนทูต(ร่อซูล) เพื่อให้เป็นผู้แจ้งข่าวดี(แก่ผู้ศรัทธา) และตักเตือนให้เกรงกลัว (การลงโทษของอัลลอฮ์แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา)

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "คือบรรดาร่อซูล(ศาสนทูต)ในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้ตักเตือน" (อันนิซาอ/๑๖๕)

ซึ่งศาสนทูตคนแรกก็คือ ท่านนบีนวะหุ และศาสนทูตคนสุดท้ายก็คือ ท่านนบีมุฮัมมัด และท่าน(นบีมุฮัมมัด)ก็เป็นนบีท่านสุดท้ายด้วย

และหลักฐานที่บ่งบอกว่าท่านนบีนวะหุ คือศาสนทูตคนแรก ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ นวะหุ และบรรดานบีหลังจากเขา" (อันนิซาอ/๑๖๓) (๓)

(๑) มนุษย์ทุกคนนั้นย่อมต้องได้ลิ้มรสชาติของความตายอย่างไม่ต้องสงสัย และพวกเขาก็จะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งในวันอันยิ่งใหญ่ นั่นก็คือวันกียามะฮ์ โดยทุกคนก็จะได้รับการสอบสวนพิพากษา และได้รับผลตอบแทนตามแต่ผลงานที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้

(๒) ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธและไม่เชื่อเรื่องการฟื้นคืนชีพและการสอบสวนพิพากษาในวันกียามะฮ์ ถือว่าเขาคือผู้ปฏิเสธอิสลาม เพราะเขาปฏิเสธองค์ประกอบหลัก(รูก่น)หนึ่งขององค์ประกอบหลักทั้งหกในด้านการศรัทธา(รูก่นอีมาน)

(๓) ท่านนบีวะหือศาสนทูตท่านแรก และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่วะหุ และบรรดานบีหลังจากเขา"(อันนิซาอ์/๑๖๓)

ส่วนผู้ที่เป็นนบีท่านแรกนั้น ก็คือ ท่านนบีอาดัม และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ หะดีษของท่านนบีมุฮัมมัดบทหนึ่งที่ท่านนบีได้ถูกสอบถามว่า ท่านนบีอาดัมเป็นนบีหรือไม่? ท่านนบีตอบว่า “(ท่านนบีอาดัม) คือ นบีท่านหนึ่ง ผู้ที่อัลลอฮ์เคยสนทนาด้วย”

และผู้ที่เป็นนบีและศาสนทูตท่านสุดท้าย ก็คือ ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อลัยฮิ วะสัลลัม

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "มุฮัมมัดมิได้เป็นบิดาของผู้ใดในหมู่บุรุษของพวกเจ้า แต่ทว่าเขารือชูต(ศาสนทูต)ของอัลลอฮ์ และเป็นนบีนุสสุดท้าย" (อัลอะหฺซาบ/๔๐)

ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่แอบอ้างตนว่าเป็นนบีและรือชูต(ศาสนทูต)หลังจากท่านนบีมุฮัมมัด เขาคือผู้ที่โกหกและผู้ปฏิเสธอิสลาม และใครก็ตามที่เชื่อถือคนที่แอบอ้างเหล่านี้ เขาก็เป็นผู้ปฏิเสธอิสลามด้วยเช่นเดียวกัน

และอัลลอฮฺทรงสั่งใช้ให้ปวงบ่าวของพระองค์นั้นปฏิเสธต่อภูมูต(พระเจ้าจอมปลอม) และศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺ ท่านอิบนุลก๊อยอิมได้กล่าวอธิบายว่า ภูมูตนั้น คือ ทุกๆสิ่งที่บ่าว(มนุษย์) ได้ให้สถานะแก่มันอย่างเกินเลยขอบเขต ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา หรือผู้ที่ได้รับการปฏิบัติ ตาม หรือผู้ที่ได้รับความจงรักภักดี

และอัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งศาสนทูตให้แก่ทุกๆประชาชาติ โดยเริ่มตั้งแต่ต้นปีนวะหฺไปจนถึงท่านนบีมุฮัมมัด โดยทำการสั่งใช้ประชาชาติของพวกเขาให้ทำการเคารพบูชาอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว และห้ามปรามพวกเขาให้ออกห่างจากการเคารพบูชาภูมูต(พระเจ้าจอมปลอม)

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และแน่แท้เราได้แต่งตั้งศาสนทูตในทุกๆประชาชาติ (โดยสั่งว่า)พวกเจ้าทั้งหลาย(เหล่าประชาชาติ)จงเคารพบูชาอัลลอฮฺ และออกห่างจากการเคารพบูชาภูมูต(พระเจ้าจอมปลอม)” (อันนะหฺลฺ/๓๖)

และบรรดาภูมูตนั้นมีมากมาย ซึ่งภูมูตชั้นแนวหน้านั้นมี ๕ ประเภทด้วยกัน คือ

๑.อิบลิส(หัวหน้าของบรรดาชัยฏอน) –อัลลอฮฺทรงสาปแช่งมัน- ๒.ผู้ใดก็ตามที่ถูกเคารพบูชาแล้วเขาพึงพอใจ ๓.ผู้ใดก็ตามที่เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้มาเคารพบูชาตัวเขา ๔.ผู้ที่แอบอ้างว่ารู้เรื่องเร้นลับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม ๕.ผู้ที่ตัดสินด้วยกฎหมายอื่น ที่มีกฎหมายที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมา

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “ไม่มีมีการบังคับใดๆ(ให้นับถือ)ในศาสนา(อิสลาม) แน่แท้ความถูกต้องนั้นได้เป็นที่กระจ่างแจ้งแล้วจากความผิด(สัจธรรมความจริงและความหลงผิดนั้นได้ถูกจำแนกแยกออกจากกันอย่างชัดเจนแล้ว) ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อภูมูต(พระเจ้าจอมปลอม)และศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺแล้ว แน่แท้ว่าเขานั้นได้ยึดห้วงอันมั่นคงไว้แล้ว” (อัลบะกอะเราะฮฺ/๒๕๖)

และนี่แหละคือความหมายของคำว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริง นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว

และในหะดิษบทหนึ่งทีระบุว่า “หัวใจหลักของศาสนานั้นคืออิสลาม และเสาหลักของศาสนานั้นคือการละหมาด และสุดยอดของศาสนานั้นคือการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ”

อัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดานบีและบรรดาศาสนทูตขึ้นมา เพื่อเป็นผู้แจ้งให้ทราบถึงข่าวดีแก่ผู้ที่เชื่อฟัง และน้อมรับอิสลาม และดัดเตือนให้เกรงกลัวว่าร้ายแก่ผู้ที่คดเคี้ยวและไม่น้อมรับอิสลาม ซึ่งพวกเขาทุกคน(นบีและศาสนทูต)ล้วนแต่มีภารกิจที่เหมือนกันคือ เรียกร้องเชิญชวนผู้คนทั้งหลายไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ และห้ามปรามต่อต้านพวกเขาให้ออกห่างจากการเคารพบูชาพระเจ้าจอมปลอม(ก़อซิบ)และการตั้งภาคีต่อพระองค์ในรูปแบบต่างๆ และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และแน่แท้เราได้แต่งตั้งศาสนทูตในทุกๆประชาชาติ เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นเคารพบูชาอัลลอฮ์ และออกห่างจากการเคารพบูชาพระเจ้าจอมปลอม” พระดำรัสที่ทรงตรัสว่า “ในทุกๆประชาชาติ” หมายถึง ทุกๆกลุ่มชน และพระดำรัสที่ทรงตรัสว่า “พวกเขาก็(เหล่าประชาชาติ)จงเคารพบูชาอัลลอฮ์” หมายถึง คำสั่งใช้ให้พวกเขาให้ออกภาพต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว และพระดำรัสที่ทรงตรัสว่า “และออกห่างจากการเคารพบูชาพระเจ้าจอมปลอม” หมายถึง จงให้พวกก़อซิบ(พระเจ้าจอมปลอม)อยู่คนละฝั่งกับพวกเจ้า ซึ่งถือว่าเป็นสำนวนที่ลึกซึ้งในการเตือนและออกห่างจากมัน(ก़อซิบ) และถือได้ว่าเป็นการปลุกตัวออกห่างอย่างแท้จริงจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์

และอัลลอฮ์ทรงสั่งใช้ให้ปวงบ่าวของพระองค์ทำการปฏิเสธต่อพระเจ้าจอมปลอม และให้ยึดมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว และการปฏิเสธต่อพระเจ้าจอมปลอมนั้นต้องมาเป็นอันดับแรกก่อนการยึดมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธต่อพระเจ้าจอมปลอม(อ็ก़อซิบ) และศรัทธามั่นต่ออัลลอฮ์”

และอ็ก़อซิบ(พระเจ้าจอมปลอม)นั้นก็คือ ทุกสิ่งที่ป่าว(มนุษย์)ได้ให้สถานะที่เกินเลขขอบเขตแก่มัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา หรือผู้ที่มิคนทำตาม หรือ ผู้ที่มีคนจงรักภักดีต่อเขา

และบรรดาก़อซิบนั้นมีมากมาย ซึ่งก़อซิบชั้นแนวหน้านั้นมี ๕ ประเภทด้วยกัน คือ

๑.อิบลิส(หัวหน้าของบรรดาชัยฏอน) ๒.ผู้ใดก็ตามที่ถูกเคารพบูชาแล้วเขาพึงพอใจ ๓.ผู้ใดก็ตามที่เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้มาเคารพบูชาตัวเขา ๔.ผู้ใดก็ตามที่แอบอ้างว่ารู้เรื่องเร้นลับ ๕.ผู้ที่ดัดลिनด้วยกฎหมายอื่น ที่มีไขกฎหมายของอัลลอฮ์ที่ทรงประทานลงมา

การตัดสินด้วยกฎหมายอื่นที่มีใช้กฎหมาย ของอัลลอฮ์นั้น มีรายละเอียดดังนี้

เป็นการปฏิเสธอิสลาม(และสิ้นสภาพจาก การเป็นมุสลิม)

หากผู้ที่ตัดสินเชื่อว่ากฎหมายของมนุษย์นั้น
มีสถานะเทียบเท่ากับกฎหมายของอัลลอฮ์
หรือดีกว่ากฎหมายของอัลลอฮ์

เป็นการฝ่าฝืนเนรคุณต่ออัลลอฮ์ (แต่ยังเป็นมุสลิม)

หากผู้ที่ตัดสินเชื่อว่ากฎหมายของมนุษย์
นั้น ไม่ถูกต้อง แต่เขาใช้กฎหมายของมนุษย์
ตัดสินเนื่องจากอารมณ์ของเขา หรือมัก
มากในอำนาจและชื่อเสียง หรือเนื่องจาก
สาเหตุอื่นๆนอกเหนือจากนี้

ท่านอิมามอิบนุลกัอยยิมได้แบ่งการต่อสู้ในหนทาง ของอัลลอฮ์(อัลญิฮาด)ออกเป็น ๔ ประเภท ดังนี้

การต่อสู้กับ จิตใจของตัวเอง

กระทำด้วยการ
มีความรู้, การ
ปฏิบัติตาม
ความรู้, การเผย
แผ่อิสลาม และ
ด้วยความ
อดทน

การต่อสู้กับชัยฏอน

กระทำด้วยการละทิ้ง
สิ่งคลุมเครือทั้งหลาย(ช
ุบฮาต) เช่นการตั้งภาคี
(ชิริก) และอูตริกรรม
(บิดอะฮ์), และด้วยการ
ละทิ้งสิ่งที่เป็นกิเลส
ตัณหาต่างๆ(ชะฮะวาต)
ทั้งที่เป็นบาปใหญ่และ
บาปเล็ก

การต่อสู้กับ พวกปฏิเสธ อิสลามและ พวกกลับกลอก

กระทำด้วย
จิตใจ, คำพูด,
ทรัพย์สิน และ
ชีวิต

การต่อสู้กับ บรรดาผู้มีอำนาจ และการต่อสู้กับ สิ่งที่เป็นอูตริ กรรม(บิดอะฮ์) และความชั่ว ทั้งหลาย

กระทำด้วยการ
ปฏิบัติ, คำพูด
และจิตใจ

คำสั่งท้าย

ผู้มีสติปัญญาทุกคนจำเป็นจะต้องนำคำสอนจากตำราอันมีค่าเล่มนี้ไปพิจารณาใคร่ครวญ และให้ความเอาใจใส่กับตำราเล่มนี้เป็นพิเศษ เนื่องจากตำราเล่มนี้ประมวลไว้ด้วยรากฐาน และแก่นแท้ของศาสนาอิสลามที่สำคัญ ซึ่งมนุษย์ทุกคนจำเป็นจะต้องใช้ในขณะที่เขาอยู่ในหลุมศพ

และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ดีที่สุด และขอพรและความสั่นคิ๊งประสพแด่ท่านนบี, วงศาคณาญาติของท่าน และบรรดาสาวกของท่านด้วยเถิด

การรู้จักอัลลอฮฺ, การรู้จักนบีมุฮัมมัด, การรู้จักศาสนาอิสลามพร้อมหลักฐานอ้างอิง (รากฐานสามประการ)	การแสวงหา ความรู้	ประเด็นสำหรับการพร้อมหลักฐาน (พื้นฐานหน้าที่ของมุสลิมจากซูเราะฮ์ อัลฮัซร์)	รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อในหลุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องศึกษาวิชาเตอีด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้รากฐาน
ความรู้จะส่งผลเชิงเรียกหาการปฏิบัติ หากว่าการปฏิบัติขานรับ ความรู้ก็จะคงอยู่ แต่หากว่าไม่ขานรับความรู้ก็จะจากไป และผู้รู้คนใดที่เรียนรู้แล้วไม่ปฏิบัติตามแล้วไซ้ร้ เขาจะต้องไปถูกลงทัณฑ์ก่อนพวกกราบไหว้รูปปั้น	การปฏิบัติตาม ความรู้		
กฎเกณฑ์ต่างๆของการเผยแผ่ คือมี ความบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮฺ, มีความรู้ด้านศาสนา, รู้และเข้าใจถึงสภาพและสถานะที่แตกต่างกันของผู้คนที่เป็กลุ่มเป้าหมาย, มีปฏิภาณไหวพริบและมีความอดทน	การเผยแผ่ความรู้		
สิ่งแรกที่จะต้องเผยแผ่ก็คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(เตาฮีด) ซึ่งเป็น การเผยแผ่ของบรรดานบีและศาสนทูต(ร่อซูล) และถือได้ว่าเป็นระดับขั้นที่สูงที่สุดของการเผยแผ่(อะวะฮฺ) รวมถึงจัดการตั้งภาคต่อพระองค์			
การอดทนในการเคารพเชื่อฟังอัลลอฮฺ เช่น อดทนในการทำละหมาด, การอดทนในการไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺ เช่น ไม่กินดอกเบี้ย, การอดทนในการกำหนดของอัลลอฮฺที่เข้มข้น เช่น ความยากจน			
การอดทนในการศึกษาเรียนรู้, จากนั้นคือการอดทนในการปฏิบัติตามความรู้ และจากนั้นคือการอดทนในการเผยแผ่			

เตาฮีดอรรูบียะฮฺ และเตาฮีดอัลอัสมาอฺ วัศฟีฟาด โดยพระเจ้าที่มีพลังอำนาจในการทรงสร้าง(อรรูบียะฮฺ)ทุกสรรพสิ่งเพียงองค์เดียว จำเป็นจะต้องได้รับการเคารพบูชา(อัลอูลูฮียะฮฺ)เพียงองค์เดียวด้วยเช่นกัน		
เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการเคารพบูชา) ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงพอพระทัยให้ผู้ใดมาเป็นภาคีร่วมกับพระองค์ในการเคารพบูชา ไม่ว่าจะเป็นมลาอิกะฮฺที่อยู่ใกล้ชิด หรือมนุษย์ที่ได้รับการแต่งตั้งก็ตาม	ประเด็นสามประการ(พื้นฐานหลักเตาฮีด)	
การปลีกตัวออกห่างจากการตั้งภาคีและผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺด้วยหัวใจ(รังเกียจพวกปฏิเสธอิสลาม), และด้วยคำพูด โดยกล่าวว่า"ฉันขอปลีกตัวออกห่างจากสิ่งที่คุณท่านเคารพบูชา" และด้วยร่างกายโดยไม่ไปเข้าร่วมวันสำคัญ, เทศกาล และพิธีกรรมของพวกเขา รวมถึงไม่ทำตัวเลียนแบบพวกเขา		
อัลหะนีฟียะฮฺ คือ แนวทางที่ออกห่างจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ และตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความบริสุทธิ์ใจ(อิกลาศ)และการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(เตาฮีด)		
เตาฮีด ความหมายเดิมทางภาษา คือ การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว เตาฮีด ความหมายในทางศาสนบัญญัติ คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในเรื่องที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว ไม่ว่าจะเป็นในด้านการทรงสร้างและดูแล, ด้านการเคารพบูชา และในด้านพระนามและคุณลักษณะต่างๆของพระองค์ซึ่งมีสามประเภท	สาเหตุที่ต้องศึกษาเรียนรู้เตาฮีด	
เตาฮีดอรรูบียะฮฺ คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในการกระทำต่างๆของพระองค์ ก็คือการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ คือการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการเคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียว		รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อในหลุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องศึกษาวิชาเตาฮีด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้รากฐาน

เตาฮีด อัลฮัสมาอฺ วัศลีฟาด คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มีพระนามทั้งหลายอันดั่งามและมีคุณลักษณะต่างๆอันสูงส่ง โดยต้องยืนยันไปตามที่พระองค์ได้ทรงบอกไว้ในอัลกุรอาน หรือท่านนบีมุฮัมมัดได้บอกไว้ในหะดีษของท่าน โดยยืนยันพระนามและคุณลักษณะตามที่พระองค์ได้ทรงยืนยันให้แก่ตัวของพระองค์เอง และปฏิเสธตามที่พระองค์ได้ปฏิเสธ โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่ปฏิเสธ , ไม่ค้นหาวิธีการ และไม่ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งอื่นใด		รากฐานสามประการ รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อในหลุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องศึกษาวิชาเตาฮีด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และการประนีประนอมที่ไว้รับจากการเรียนรู้รากฐาน
ชีริก คือ การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ด้วยการวิงวอนขอและเคารพบูชาอัลลอฮฺควบคู่ไปกับการบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากพระองค์ ซึ่งถือว่าเป็นบาปที่ร้ายแรงและใหญ่หลวงที่สุด		
การรู้จักอัลลอฮฺ หมายถึง ใครคือพระเจ้าของท่าน?, ท่านจะรู้จักอัลลอฮฺด้วยสิ่งใด, อรฺร็อบ (พระเจ้า) ก็คือผู้ที่ได้รับการเคารพบูชา, การเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆ, ข้อตัดสิน (หุกุม)ของผู้ที่เคารพบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ พร้อมหลักฐานอ้างอิง		รากฐานสามประการ รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อในหลุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และการประนีประนอมที่ไว้รับจากการเรียนรู้รากฐาน
การรู้จักศาสนาอิสลาม พร้อมหลักฐานอ้างอิง, คำนิยามความหมายของคำว่าอิสลาม, ระดับขั้นต่างๆของศาสนา, องค์ประกอบหลักของอิสลาม(รูก่นอิสลาม), นิยามความหมายของการปฏิญาณยืนยัน(ชะฮาดะฮฺ), องค์ประกอบหลักของการศรัทธา(รูก่นอีมาน), แขนงต่างๆของการศรัทธา, หลักคุณธรรม(อัลเอียะหฺซาน), หลักฐานอ้างอิงเกี่ยวกับระดับขั้นต่างๆของศาสนา, สัญญาณต่างๆของวันสิ้นโลก		
การรู้จักท่านนบีมุฮัมมัด, เชื้อสายและต้นตระกูลของท่าน, การกำเนิดของท่าน, อายุของท่าน, การได้รับแต่งตั้งให้เป็นนบีและศาสนทูตของท่าน, แผ่นดินถิ่นที่อยู่ของท่าน, เหตุผลที่อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นนบีและศาสนทูต, การเผยแผ่เตาฮีดในยุคของท่าน, เหตุการณ์อัลฮิสรอฮฺ วัลเมียะฮฺอรอจ, การละหมาดถูกบัญญัติขึ้นที่ไหนและเมื่อไหร่, ข้อตัดสินของการอพยพ(อัลฮิจเราะฮฺ) และเวลาของการอพยพ, บทบัญญัติปลีกย่อยต่างๆทุกกำหนดขึ้นเมื่อไหร่, ระยะเวลาการเผยแผ่อิสลามของท่านนบี, การเสียชีวิตของท่านนบี, คำสอนอิสลามที่ท่านนำมาเผยแผ่, การได้รับแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตของท่านนบีมุฮัมมัดที่ครอบคลุมทั้งมวลมนุษย์และญิน, ความสมบูรณ์แบบของศาสนาอิสลาม และความโปรดปรานอันล้นพ้นของอัลลอฮฺ		

การฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหลังความตาย, การพิพากษาสอบสวนตามผลงานที่เคยกระทำ, ผู้ที่ไม่เชื่อและปฏิเสธต่อการฟื้นคืนชีพถือเป็นการปฏิเสธอิสลาม, หน้าที่ภารกิจและการเผยแพร่ศาสนาของบรรดาศาสนทูต, ศาสนทูตท่านแรก และท่านสุดท้าย, องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ของหลักเตาฮีด คือ การปฏิเสธต่อภูอูมุด(พระเจ้าจอมปลอม)และการศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺ, นิยามความหมายของคำว่าภูอูมุด, บรรดาภูอูมุดระดับแนวหน้า, ลักษณะการปฏิเสธต่อภูอูมุด, ความหมายของคำว่าลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ(ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว), อิสลามคือหัวใจ(สำคัญสูงสุด)ของศาสนา, เสาหลักของศาสนา คือ การละหมาด, ส่วนยอดของศาสนา คือ การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ(อัลญิฮาด)

คือการกระทำตามพระคำรัสของอัลลอฮฺในซูเราะฮฺอัลฮัซร์ คือการต่อสู้กับตนเองด้วยการมีความรู้, การปฏิบัติตามความรู้, การเผยแผ่อิสลาม และด้วยความอดทน		๑.การต่อสู้กับจิตใจของตัวเอง	การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ (อัลญิฮาด) ประเภทต่างๆ
บาปใหญ่(บาปที่ระบุบทลงโทษเอาไว้เป็นการเฉพาะ)	ด้วยการละทิ้งสิ่งที่เป็นกิเลสตัณหาต่างๆ(ชะฮะวาด)	๒.การต่อสู้กับชัยฏอน	
บาปเล็ก(บาปที่ไม่มีการระบุบทลงโทษเอาไว้เป็นการเฉพาะ)			
การตั้งภาคี(ซิริกใหญ่ ซึ่งทำให้สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม) และการโอ้อวด(ซิริกเล็ก)	ด้วยการละทิ้งสิ่งคลุมเครือทั้งหลาย (ซุนฮาด)		
อุตริกรรม(บิโคอะฮฺ)ทั้งหลาย			
กระทำด้วยจิตใจ, คำพูด, ทรัพย์สิน และชีวิต		๓.การต่อสู้กับพวกปฏิเสธอิสลามและพวกกลับกลอก	
กระทำด้วยการกระทำ, คำพูด และจิตใจ		๔.การต่อสู้กับบรรดาผู้มีอำนาจ และการต่อสู้กับสิ่งที่บิโคอะฮฺและกรรม(บิโคอะฮฺ)และความชั่วทั้งหลาย	

บทส่งท้าย

รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อในหลุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องศึกษาวีรดาเอ็ด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และการได้เรียนรู้รากฐานสามประการมีอะไรบ้าง

คือ ทุกสิ่งที่บ่าว(มนุษย์)ได้ให้สถานะที่เกินเลขขอบเขตแถมมัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา เช่นก่อนหิน และต้นไม้ต่างๆ หรือผู้ที่มีคนทำตาม เช่น ผู้รู้ที่ชั่ว หรือ ผู้ที่มีคนจงรักภักดีต่อเขา เช่น ผู้นำที่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และบรรดาภูมิต้นนั้นมีมากมาย ซึ่งภูมิต้นนั้นแนวนั้นมี ๕ ประเภทด้วยกัน คือ ๑.อิบลิส(หัวหน้าของบรรดาชัยฏอน) ๒.ผู้ใดก็ตามที่ถูกเคารพบูชาแล้วเขาพึงพอใจ ๓.ผู้ใดก็ตามที่เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้มาเคารพบูชาตัวเขา ๔.ผู้ใดก็ตามที่แอบอ้างว่ารู้เรื่องเร้นลับ ๕.ผู้ที่ตัดสินด้วยกฎหมายอื่น ที่มีใช้กฎหมายที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมา	อัฏฏอฆุต		
และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ดีที่สุด และขอพรและความสันติจงประสบแก่ท่านนบี, วงศาคณาญาติของท่าน และบรรดาสาวกของท่านด้วยเถิด			

คำถามทดสอบเกี่ยวกับตำรารากฐานสามประการ

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียวจากตัวเลือกที่อยู่ในวงเล็บ

1. ผู้เรียบเรียงตำราอัลอศูลอัยษะลาหะฮฺ (รากฐานสามประการ) คือใคร? (มุฮัมมัด บุตรของ สุลัยมาน อัตตะมีมีย์ / มุฮัมมัด บุตรของ अबดุลวะฮาบ / ถูกทุกข้อ)
2. อัลอศูล อัยษะลาหะฮฺ (รากฐานสามประการ) โดยสรุปก็คือ คำถามสามข้อในหลุมศพ (ถูก / ผิด)
3. ผู้เรียบเรียงตำราอัลอศูลอัยษะลาหะฮฺขอคุณาให้ผู้อ่านตำราเล่มนี้กี่แห่ง? (2 แห่ง / 3 แห่ง)
4. ตำราต่างๆของผู้เรียบเรียงท่านนี้มีคุณสมบัติพิเศษอะไรบ้าง? (เข้าใจง่ายและสำนวนมีความกระชับ / แจกแจงประเด็นต่างๆอย่างคร่าวๆก่อนทำการอธิบายอย่างละเอียด / อ้างอิงหลักฐานจากอัลกุรอานและหะดีษ / ขอคุณาให้แก่นักศึกษาผู้อ่าน / ตอบได้ข้อคลุมเครือต่างๆของคนร่วมสมัย / ตำราต่างๆของท่านมีผู้นำไปอธิบายเพิ่มเติมอีกมากมาย / ใช้วิธีการตั้งคำถามที่สำคัญแล้วให้คำตอบ / อัลลอฮฺทรงทำให้ตำราของท่านได้รับการยอมรับจากผู้คนทั้งหลาย / ถูกทุกข้อ)
5. ตำราเล่มนี้สามารถแบ่งองค์ประกอบหลักของตำราออกเป็นกี่ส่วน? (5 ส่วน / 6 ส่วน)
6. ข้อคัดค้าน(หุก่ม)ของการศึกษาเรียนรู้วิชาเตฮะอีดคืออะไร? (เป็นฟิรฎุ กิฟายะฮฺคือ ภาคบังคับสำหรับส่วนรวม / เป็นฟิรฎุ อัยนฺ คือภาคบังคับรายบุคคล)
7. หลักฐานอ้างอิงของประเด็นต่างๆสี่ประการ (หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม) คืออะไร? (ชูเราะฮฺ อัลอัสร์ / ชูเราะฮฺ อัลอิกလာศ)
8. ผู้ที่ศึกษาเรียนรู้แล้วไม่ปฏิบัติตามความรู้เปรียบเหมือนกับชมกลุ่มใด? (พวกคริสต์ / พวกยิว / ถูกทุกข้อ)

9.ความอดทนแบ่งออกเป็นกี่ประเภท? (2 ประเภท / 3 ประเภท)

10.เป้าหมายของคำพูดท่านอิมามฮาฟิซที่กล่าวถึงซูเราะฮ์อัลอิลากคืออะไร? (ซูเราะฮ์นี้ซูเราะฮ์เดียวก็ถือว่าเพียงพอแล้วในการใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงอันประจักษ์ชัด / ซูเราะฮ์นี้ซูเราะฮ์เดียวก็ถือว่าเพียงพอแล้วโดยที่ไม่จำเป็นต้องมีซูเราะฮ์อื่นๆอีกในอัลกุรอาน)

11.ผู้ใดที่ศรัทธาต่อหลักเตาฮีดเพียงแค่ประเภทเดียวจากทั้งหมดสามประเภท ถือว่าเขาผู้นั้นยังไม่เป็นมุสลิม (ถูก / ผิด)

12.การปลิกตัวออกห่างจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และผู้ที่ตั้งภาคีต่อพระองค์นั้นกระทำด้วยวิธีใดบ้าง? (ปลิกตัวออกห่างด้วยหัวใจ , คำพูด และการกระทำ / ปลิกตัวออกห่างจากการกระทำที่เป็นการตั้งภาคีและผู้ที่ตั้งภาคี / ถูกทุกข้อ)

13.เป้าหมายของคำว่ามัสญิดจากพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “แท้จริงมัสญิดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์” หมายถึงอะไร? (ตัวอาคารมัสญิดที่ถูกสร้างขึ้น / อวัยวะต่างๆที่ใช้ในการก้มกราบสุญูด / พื้นแผ่นดินที่ก้มกราบสุญูด / ถูกทุกข้อ)

14.วิถีของชาวสลัฟต่อหลักยึดมั่นศรัทธาคืออะไร? (หาหลักฐานอ้างอิงก่อนแล้วค่อยยึดมั่นศรัทธา / ยึดมั่นศรัทธาก่อนแล้วค่อยหาหลักฐานอ้างอิง)

15.ผู้รู้มุสลิมที่หลงผิดเปรียบเหมือนกับชนพวกใด? (พวกยิว / พวกคริสต์)

16.มุสลิมผู้ที่ประกอบศาสนกิจ(อิบาดะฮ์)ที่หลงผิดเปรียบเหมือนกับชนพวกใด? (พวกยิว / พวกคริสต์)

17.ประเด็นสามประการ(พื้นฐานหลักเตาฮีด) และ รากฐานสามประการ คือเรื่องเดียวกัน (ถูก / ผิด)

18. คุณแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ มีอะไรบ้าง? (คุณอาบิดะฮ์ และ คุณามัสอะละฮ์ / คุณาที่กระทำในรูปแบบของศาสนกิจหรือพิธีกรรมทางศาสนาตามบทบัญญัติ และ คุณาที่กระทำในรูปแบบการเปล่งคำพูดในเรื่องที่ต้องการวิงวอนขอ)

19. คุณามัสอะละฮ์แบ่งออกเป็นกี่ประเภท? (2 ประเภท / 4 ประเภท)

20. มนุษย์เมื่อพิจารณาจากความเชื่อต่อเรื่องสาเหตุ แบ่งออกเป็นกี่ประเภท? (3 ประเภท คือ ผู้ที่เป็นกลาง, ผู้ที่สุดโต่ง, ผู้ที่หะหลวม / 3 ประเภท คือ ผู้ที่ทำซิริกใหญ่, ผู้ที่ทำซิริกเล็ก, และผู้ที่ทำในสิ่งที่ศาสนาอนุญาต)

21. การขอความช่วยเหลือจากสิ่งที่ถูกสร้าง (สามารถขอความช่วยเหลือได้โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ / สามารถขอได้ในเรื่อง que สิ่งที่ถูกสร้างนั้นมีความสามารถ / สามารถขอได้ถ้าครบเงื่อนไขข้อ)

22. ความหมายของคำว่า “ลาอิลลาฮะ อิลลัลลอฮ์” คืออะไร? (พระผู้ทรงพลังอำนาจในการสร้าง / ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพบูชานอกจากอัลลอฮ์ / ไม่มีพระเจ้าที่แท้จริงอื่นใดที่ถูกเคารพบูชานอกจากอัลลอฮ์)

23. ข้อตัดสิน(หุกัม)ของการผสมรวมทุกศาสนาเข้าด้วยกันคืออะไร? (อนุญาต / เป็นบาปใหญ่ / เป็นการปฏิเสธอิสลาม)

24. หลักฐานต่างๆ โดยรวมที่บ่งบอกว่าอัลลอฮ์ทรงมีอยู่จริงมีกี่ประเภท? (มีอยู่มากมายหลายประเภท / มี 4 ประเภท)

25. มลาอิกะฮ์มีหัวใจหรือไม่? (มี / ไม่มี)

26. เตาฮีด(หลักการให้อเอกภาพต่ออัลลอฮ์) กับ อีมาน(การศรัทธา)มีความสัมพันธ์กัน โดยเตาฮีดถือเป็นส่วนหนึ่งของการมีอีมาน? (ถูก / ผิด)

27.องค์ประกอบหลักของการศรัทธา(รูก่อนอิมาน) มีทั้งหมดกี่ประการ? (5 ประการ / 6 ประการ / 8 ประการ)

28.บรรดาผู้ที่ตั้งภาคี พวกเขาทำการเคารพบูชาอัลลอฮ์ในบางอย่าง (ถูก / ผิด)

29.ผู้ที่ถูกเคารพบูชาโดยที่เขาไม่พอใจ (เขาคือภู่อษูด / เขาไม่ใช่ภู่อษูด)

30.การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการบริหารดูแลทุกสรรพสิ่งและความคุมการหลั่งน้ำฝน ถือเป็นการให้เอกภาพ(เตาฮีด)ประเภทใด? (เตาฮีด อัลอูลูฮียะฮ์ / เตาฮีด อีรราบูบียะฮ์ / เตาฮีด อัลอัสมาว์ศิฟัต)

31.สิ่งใดที่ตรงกันข้ามกับเตาฮีด? (ชิริกใหญ่ / ชิริกเล็ก / บิดอะฮ์)

32.สิ่งที่จำเป็นสูงสุด คือ การทำดีต่อพ่อแม่ (ถูก / ผิด)

33.ข้อห้ามที่ร้ายแรงที่สุด คือ การผิดประเวณี(ทำซินา) และการฆ่าคนที่อัลลอฮ์ทรงสั่งห้าม (ถูก / ผิด)

34.อัลเมียะฮ์อรอจ คือ การเดินทางของท่านนบีมุฮัมมัดจากนครมักกะฮ์ไปสู่บัยตุลมักดิส(มัสญิดอัลอักศอ) (ถูก / ผิด)

35.ท่านนบีมุฮัมมัดถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตแก่ใคร? (แก่เผ่าพันธุ์และกลุ่มชนของท่านเท่านั้น / แก่มนุษย์และญินทั้งหมด)

36.ท่านนบีมุฮัมมัด (เสียชีวิตแล้ว / ยังไม่เสียชีวิต)

37.ข้อตัดสิน(หุก่ม)สำหรับผู้ที่ถูกเชิญต่อการเปลี่ยนศาสนาอีกครั้ง (สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม / ทำบาปแต่ยังคงเป็นมุสลิม)

38.ศาสนาของบรรดานบี (นบีทุกคนมีศาสนาเดียวกัน / นบีแต่ละคนมีศาสนาต่างกัน)

39.ข้อตัดสิน(หุกุม)ของการอพยพ(ฮิจเราะฮ์)คืออะไร? (การอพยพสิ้นสุดลงแล้วด้วยการพิชิตนครมักกะฮ์ / การอพยพจะยังคงมีอยู่จนกระทั่งวันสิ้นโลก)

40.การอพยพ(อัลฮิจเราะฮ์) แปลว่าอะไร? (การอพยพย้ายออกจากแผ่นดินที่ปฏิเสธอิสลามไปสู่แผ่นดินอิสลาม / การละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสั่งห้าม)

41.ศาสนาอิสลามครบถ้วนสมบูรณ์ไม่ต้องวางบทบัญญัติใดๆเพิ่มเติมอีกแล้วยกเว้นความฝันของคนมีคุณธรรมเท่านั้นที่สามารถเพิ่มเติมได้ (ถูก / ผิด)

42.ข้อตัดสิน(หุกุม)ของการเคารพบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ (ชิริกใหญ่ / ชิริกเล็ก)

43.จำเป็นจะต้องแยกแยะระหว่างการตัดสินที่การกระทำและตัวผู้กระทำ (ถูก / ผิด)

44.นบีท่านแรกคือใคร? (นบินวะหฺ / นบีอาดัม)

45.นบีมุฮัมมัดคือ (นบี / ศาสนทูต / ถูกทุกข้อ)

จนำหมายเลขด้านหน้าประโยคกลุ่มที่ 2 ที่มีความสัมพันธ์กับประโยคกลุ่มที่ 1 ไปเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

ประโยคกลุ่มที่ 1	ช่องว่าง	หมายเลข	ประโยคกลุ่มที่ 2
ความหมายของคำว่าเต ฮิด ในทางภาษา		1	คำพูดของอิมามอะหมัดที่กล่าวว่า “เมื่อไหร่ที่ฉันมองเห็นผู้ปฏิเสธ อิสลาม ฉันจะกลับดาทั้งสองของฉัน เพราะฉันเกรงว่าจะเห็นศัตรู ของอัลลอฮ์”
ความหมายของคำว่าเต ฮิดในทางศาสนบัญญัติ		2	รวมถึงการศรัทธาต่อทุกสิ่งที่อยู่หลังความตาย
เตฮิด อัลอูลูฮียะฮ์		3	ถือ การกล่าวด้วยลิ้น การซึ่มั่นด้วยหัวใจ และกระทำด้วยร่างกาย เพิ่มขึ้นด้วยการเคารพภักดี และลดลงด้วยการฝ่าฝืน
เตฮิด อรัรฺบูบียะฮ์		4	อัลอิสลาม, อัลอีมาน, อัลเอียะหฺซาน
เตฮิด อัลอัสมาวุ วัต ศิฟาต		5	เพื่ออัลลอฮ์ และ เพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์
อัลหะนีฟียะฮ์		6	จำเป็น, อนุญาต, ต้องห้าม
สำนวนที่ใช้เรียกขาน และเป็นสำนวนคำสั่งใช้ แรกในอัลกุรอาน		7	โดยทางศาสนบัญญัติ และโดยทางรูปธรรมที่สัมผัสได้
อัลนิค		8	คำถามต่างๆในหลุมศพ
ความเกรงกลัว		9	ความรู้, การปฏิบัติตามความรู้, การเผยแพร่, ความอดทนในการเผยแพร่
การมอบหมาย		10	ความบริสุทธิ์ใจ และ ปฏิบัติตามแนวทางท่านนบี
เงื่อนไข 2 ข้อที่ทำให้บา ดะฮ์ถูกดอรับ		11	การพึ่งพาอัลลอฮ์จากใจจริง และเชื่อมั่นในพระองค์ และแสวงหา สาเหตุต่างๆเพื่อบรรลุถึงเป้าหมาย

ประเด็นทั้งสี่โดยสรุป		12	ความกลัวที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ซึ่งถึงความยิ่งใหญ่และพลังอำนาจของผู้ที่เขาเกรงกลัว
ประเด็นทั้งสามโดยสรุป		13	คือ สิ่งเหมือนกัน, พ้องกัน, คล้ายคลึงกัน
รากฐานที่สำคัญสามประการ โดยสรุป		14	ในซูเราะฮ์อัลบะกะอ์เราะฮ์
สาเหตุต่างๆแบ่งออกเป็น		15	คือแนวทางที่ออกห่างจากการตั้งภาคีโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์และความบริสุทธิ์ใจ
การบนบานแบ่งออกเป็น		16	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มีพระนามทั้งหลายอันดีงามและมีคุณลักษณะต่างๆอันสูงส่ง โดยต้องยืนยันไปตามที่พระองค์ได้ทรงบอกไว้ในอัลกุรอาน หรือ ท่านนบีมุฮัมมัดได้บอกไว้ในหะดีษของท่าน โดยยืนยันพระนามและคุณลักษณะตามที่พระองค์ได้ทรงยืนยันให้แก่ตัวของพระองค์เอง และปฏิเสธตามที่พระองค์ได้ปฏิเสธ โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่ปฏิเสธ , ไม่ค้นหาวิธีการ และ ไม่ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งอื่นใด
การเชือดพลีแบ่งออกเป็น		17	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการเคารพบูชา
ความกลัวแบ่งออกเป็น		18	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการทรงสร้าง บริหารและดูแล และครอบครองทุกสรรพสิ่ง
อิสลาม		19	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่เป็นการมลทินของพระองค์แต่เพียงองค์เดียว
ระดับขั้นต่างๆของศาสนา		20	หมายถึง การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว

ความศรัทธา(อิมาน)		21	เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก หรือ เมื่อกำลังจะเลิขชีวิต
การศรัทธาต่อวันสิ้นโลก นั้นรวมถึง		22	ทุกสิ่งที่เป็น(มนุษย์)ได้ให้สถานะที่เกินเลขขอบเขตแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา หรือ ผู้ที่มีคนทำตาม หรือ ผู้ที่มีคนจงรักภักดีต่อเขา
ส่วนหนึ่งจากการปลื้มตัว ออกห่างจากการตั้งภาคี อย่างแท้จริง		23	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ทั้งในด้านการทรงสร้าง ในด้านการเคารพบูชา ในด้านพระนามและคุณลักษณะ และปลื้มตัวออกห่างจากการตั้งภาคีและผู้ตั้งภาคี
เวลาสิ้นสุดของการกลับ เนื้อกลับตัว(เตาบะฮฺ)		24	คือ การขอมงานนิจิโรราบต่ออัลลอฮ์ด้วยการให้เอกภาพต่อพระองค์ และน้อมรับต่อพระองค์ด้วยการเคารพภักดี และปลื้มตัวออกห่างจากการตั้งภาคีต่อพระองค์ และออกห่างจากผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์
อัญมูมุด		25	คือ สิ่งที่ถูกเคารพบูชานอกเหนือจากอัลลอฮ์ ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

สารบัญรากฐานสามประการ

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑	บทนำ	๒
๒	ประเด็นต่างๆสี่ประการ(หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม)	๖
๓	ประเด็นต่างๆสามประการ(พื้นฐานของหลักเตาฮีด)	๑๑
๔	ความสำคัญของการศึกษาเรียนรู้วิชาเตาฮีด	๑๓
๕	รากฐานสามประการ(คำถามสามข้อในหลุมศพ)	๑๘
๖	บทส่งท้าย	๖๕
๗	ภาคผนวก (บทสรุปเนื้อหาของตำราในรูปแบบตาราง)	๗๑
๘	คำถามทดสอบเกี่ยวกับตำรารากฐานสามประการ	๗๖
๙	สารบัญ	๘๔

อธิบาย ตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ

เรียบเรียงโดย

ชัยคุมุฮัมมัด บิน อับดุลวะฮาบ บิน สุลัยมาน อัตตะมิมีย์
(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านและโปรดให้ท่านได้พำนักในสวรรค์ของพระองค์ด้วยเถิด)

อธิบายโดย

ชัยคุฮัยษัม บิน มุฮัมมัดญะมิล ชัรฮาน

อศิตอาจารย์ผู้สอนในมัศญิดอันนะบะวี

และผู้ดูแลเว็บไซต์อัสตอะอิลอัลอิลมีย์

<http://attasseel-alelmi.com>

ขออัลลอฮฺทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านและบิดามารดาของท่านรวมถึงทุกท่านที่มี
ส่วนร่วมในการจัดทำตำราเล่มนี้ด้วยเถิด

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาปรานี

แท้จริงการสรรเสริญทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ขององค์อัลลอฮ์แต่เพียงพระองค์เดียว เราขอสรรเสริญพระองค์และเราขอความช่วยเหลือจากพระองค์และเราขอภัยโทษต่อพระองค์ และเราขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายต่างๆของตัวเราเอง และจากความผิดพลาดของการกระทำของเรา ผู้ใดที่พระองค์ทรงชี้นำเขาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เราหลงผิดได้ และผู้ใดที่พระองค์ทรงทำให้เขาหลงผิดแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เขาได้รับทางนำได้ และเราขอปฏิญาณยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และเราขอปฏิญาณยืนยันว่าแท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นคือบ่าวและศาสนทูตของพระองค์

คำนำ

ผู้เรียบเรียงตำราอัลกัอวอิด อัลฮ์ราบู (กฎเกณฑ์สู่ประการ)

ท่านคือ ชัยคุมุฮัมมัด บุตรของ อับดุลวะฮาบ บุตรของสุลัยมาน อัตะมะมิมีย์ นามแฝงของท่านคือ อบุลหุซัยน ท่านคือชัยคุลอิสลาม (ปราชญ์ชั้นอาวุโสของอิสลาม) ผู้ฟื้นฟูการเผยแผ่และเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ (เตาฮีด)

ท่านเกิดที่เมืองอัลอูษษะฮ์ ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๑๑๕ และเสียชีวิตที่เมืองอัดดะร้อฮะฮ์ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๒๐๖

เราจำเป็นต้องเอาใจใส่กับตำรากฎเกณฑ์สู่ประการเนื่องจากสาเหตุต่างๆต่อไปนี้

เป็นการดำเนินตามแนวทางของปราชญ์
ชาวสลัฟผู้ทรงคุณธรรม

บรรดาปราชญ์ผู้ทรงคุณวุฒิต่างแนะนำให้
ศึกษาดำราเล่มนี้

ตำราเล่มนี้ถือเป็นบทสรุปของ
ตำรากัซฟุซซุฮาด

ในตำราเล่มนี้มีคำตอบได้ข้อคลุมเครือของ
พวกตั้งภาคินยุคของเรา

ต้องเริ่มศึกษาดำราเล่มนี้ก่อนตำรากัซฟุซซุฮาด เพื่อที่นักศึกษาจะได้ไม่คล้อยตามกับข้อ
คลุมเครือใดๆ

องค์ประกอบหลักของตำรากฎเกณฑ์ที่สัประการ
แบ่งออกเป็นสามส่วน ดังนี้

บทนำ (แหล่งของความสุข)

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์
ผู้ทรงเมตตาปราณี (๑)
ฉันขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์
เจ้าแห่งบัลลังก์ผู้ยิ่งใหญ่
ให้พระองค์ทรงโปรดรัก
ท่านทั้งในโลกนี้และโลก
หน้า(๒)และขอทรง
โปรดคลบบันดาลให้ท่าน
เป็นผู้ที่ให้ฉันประโยชน์
ไม่ว่าท่านจะอยู่แห่งหน
ใดก็ตาม(๓)

(๑)สาเหตุที่ผู้เรียบเรียงเริ่มต้นตำราด้วยคำว่าบิสมิลลาหฺ

เป็นการ
แสวงขอ
ความจำเริญ
ด้วยพระนาม
ของอัลลอฮ์
อันทรง
เกียรติ

เป็นการดำเนิน
ตามแนวทางของ
ปราชญ์ชาวสลัฟ
ซึ่งเริ่มต้นตำรา
ของพวกเขาคือ
คำว่าบิสมิลลาหฺ

เป็นการ
ดำเนิน
ตามอัลกุ
รอาน และ
แบบอย่าง
ของบรรดาน
บีและศาสน
ทูต

(๒)หลังจากที่ปราชญ์ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวบิสมิลลาหฺแล้ว ท่านก็เริ่มต้นบทนำด้วยการขอ
อภัยแก่นักศึกษา ซึ่งตรงนี้เป็นหลักฐานที่บ่งบอกถึงความรักและเอาใจใส่ของท่านที่มีต่อบรรดา
นักศึกษา โดยขออภัยให้พวกเขาได้รับความดีในทุกๆเรื่อง

(๓)เหล่าผู้เป็นที่รักของอัลลอฮ์ (วะลีย) นั่นคือ ผู้ที่มีความศรัทธาและความยำเกรงอยู่ในตัวตนของเขา
ท่านซัยคุลอิสลาม อิบุนดุยมียะฮ์กล่าวว่า "ผู้ใดที่เป็นผู้ศรัทธา ผู้ยำเกรง เขาคือผู้เป็นที่รักของอัลลอฮ์"
และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“พึงทราบทั่วกันแท้จริงบรรดาคนที่อัลลอฮ์
รักนั้น ไม่มีความหวาดกลัวใดๆแก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่เศร้าโศกเสียใจ ก็อบรรดาผู้ที่ศรัทธาและ
พวกเขามีความยำเกรง”** (ซูเราะฮ์ฮุญุส ๖๒-๖๓)

บะร็อกะฮ์ หมายถึง ความจำเริญ การเพิ่มพูน

ตะบรัรุก หมายถึง การแสวงหาความจำเริญ และการเพิ่มพูน

มุบาร็อก หมายถึง ผู้ที่ให้ฉันประโยชน์ในทุกแห่งหนที่ผ่านเข้าไป

ตะบับรูก แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังนี้

การตะบับรูกที่ต้องห้าม (ถือเป็นการตั้งภาคีแบบชริกเล็กชนิดหนึ่ง)

การตะบับรูกที่ถูกต้องตาม
บทบัญญัติอิสลาม

ในทาง
บทบัญญัติ
เช่น การ
ละหมาด
ในมัสญิด
ดะหะรอม
(มักกะฮะ)
หรือ
ในมัสญิดนบี

ในทางรูปธรรม เช่นความรู้ การขอคูหา ฯลฯ ซึ่ง
คนๆหนึ่งจะถูกขอตะบับรูก(ขอความจำเริญ
ความเป็นมงคล)เนื่องจากความรู้ของเขา รวมถึง
การเชิญชวนของเขาไปสู่ความดีงาม ซึ่งสิ่งนี้ทำ
ให้ความจำเริญเกิดขึ้น เพราะว่าเราได้รับ
คุณประโยชน์จากคนๆนั้นอย่างมากมาย เช่น
ตำราต่างๆของชัยคุมุฮัมมัด บินอับดุลละฮาบ
และปราชญ์ท่านอื่นๆที่อัลลอฮฺทรงประทาน
ความดีงามและความจำเริญในตำราของพวกเขา
รวมทั้งผู้คนที่ทั้งหลายต่างได้รับประโยชน์จาก
ตำราเหล่านั้น

และขอทรง
โปรดให้ท่าน
เป็นหนึ่งใน
บุคคลที่เมื่อ
ได้รับความโปรด
ปรานแล้วเขาก็
ขอบคุณ(๑)

(๑) ความโปรดปรานนั้น คือบททดสอบ และหลักฐานในเรื่องนี้มีมากมายเช่น พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยความชั่วและความดี”** (อัลอัมบิยา/๓๕)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า**“เมื่อเขาเห็นมันวางมันคงอยู่ต่อหน้าเขา เขากล่าวว่านี่คือความโปรดปรานของพระเจ้าของฉัน เพื่อพระองค์จะได้ทรงทดสอบฉันว่า ฉันขอบคุณหรือเณรคุณ และผู้ใดที่ขอบคุณ แท้จริงเขาก็ได้ขอบคุณต่อตัวเขาเอง และผู้ใดเณรคุณแท้จริงพระเจ้าของฉันนั้นเป็นผู้ทรงมั่งมีผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ยิ่ง”** (อันนัมล/๔๐)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า**“ส่วนมนุษย์นั้น เมื่อพระเจ้าของเขาทรงทดสอบเขา โดยทรงให้เกียรติเขาและทรงโปรดปรานเขา เขาก็กล่าวว่าพระเจ้าของฉันทรงยกย่องฉัน”** (อัลฟัจร/๑๕)

และหะดีษที่เล่าถึงชาวยิวสามคนที่อัลลอฮฺทรงประสงค์จะทดสอบพวกเขา

ความโปรดปราน(นิมิต)นั้นเกี่ยวข้องกับเตสิดัรฐูปิยะสุ และเตสิดัลลอุ
สียะสุ และการขอบคุณต่อความโปรดปรานั้น มีสองประเภท คือ

ขอบคุณอัลลอฮหลังจากได้รับนิมิต
แล้ว กระทำด้วย

ให้จิตใจผูกพันอยู่กับอัลลอฮก่อนจะ
ได้รับนิมิต

ร่างกาย

วาจา

จิตใจ

ด้วยการนำความ
โปรดปรานต่างๆที่
ได้รับมาจากอัลลอ
ฮไปใช้ในทางที่
พระองค์พอใจ
พร้อมกับกระทำสิ่ง
ที่เป็นการรักดีต่อ
พระองค์ และออก
ห่างจากสิ่งฝ่าฝืน
ต่อพระองค์ และ
ปฏิบัติในสิ่งที่พร
องค์ทรงสั่งใช้ โดย
มีเป้าหมายในการ
เข้าใกล้ชิดกับ
พระองค์ด้วยการ
กระทำเหล่านี้

ด้วยการเล่าและ
สรรเสริญ
ต่ออัลลอฮถึง
ความโปรด
ปรานที่พระองค์
ประทานให้เขา
และขอบคุณ
พระองค์ ดัง
ที่อัลลอฮตรัสว่า
“และความโปรด
ปรานของพระ
เจ้าของเจ้านั้นก็
จงกล่าวถึง”
(อัลกุฎฮา/๑๑)

ด้วยการการมี
ความศรัทธา
และความ
เชื่อมั่นอย่าง
แท้จริง และ
น้อมรับอย่าง
เต็มเปี่ยม
ว่าอัลลอฮคือ
พระผู้ทรง
ประทานปัจจัย
ยังชีพ(ริสกี)
และความ
โปรดปราน
ต่างๆทั้งหมด
เพียงองค์เดียว
เท่านั้น

คือเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่นว่าอัลลอฮเพียงองค์เดียว
เท่านั้นที่สามารถประทานความโปรดปราน
ให้แก่เขา ดังนั้นเขาจะไม่ไปวิงวอนขอความ
โปรดปรานใดๆจากผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ
การวิงวอนขอให้ได้เข้าสวรรค์ต้องขอจากอัลลอ
ฮเพียงองค์เดียวฉันใด การวิงวอนขอปัจจัยยังชีพ
ทั้งหลายก็ต้องขอจากอัลลอฮเพียงองค์เดียวฉัน
นั้น เพราะพระองค์คือผู้ทรงมีกรรมสิทธิ์
ครอบครองสิ่งเหล่านี้เพียงองค์เดียว

อัลลอฮตรัสว่า “และเจ้าจงมอบหมายต่อพระผู้
ทรงมีชีวิตนิรันดร์(อัลลอฮ)ผู้ทรงไม่มีวันตาย”
(อัลฟุรกอน/๕๘)

อัลลอฮตรัสว่า “แท้จริงบรรดาผู้ที่พวกเข้าเคารพ
บูชาอื่นจากอัลลอฮนั้น มันไม่มีอำนาจที่จะให้
ปัจจัยยังชีพแก่พวกเข้า ดังนั้นพวกเข้าจงขอ
ปัจจัยยังชีพจากอัลลอฮ” (อัลอังกะบูต/๑๗)
หมายถึง ปัจจัยยังชีพทั้งหมดจากอัลลอฮเพียง
องค์เดียวเท่านั้น อัลลอฮตรัสว่า “และพวกเข้าจง
เคารพบูชาพระองค์(อัลลอฮ)และจงขอบคุณต่อ
พระองค์” (อัลอังกะบูต/๑๗)

(๑) เนื่องจากว่าความอดทน คือ สิ่งที่สำคัญ ตามมติเอกฉันท์ของปวง
ปราชญ์แห่งประชาชาติอิสลาม

๑. ความโกรธเคืองต่อบททดสอบนั้น เป็นสิ่งต้องห้าม(หะรอม) และเป็นบาปใหญ่ชนิดหนึ่ง โดยแสดงออกมาจาก ๓ ทาง คือ

ความโกรธเคืองต่อบททดสอบที่แสดงออกมาทางด้านจิตใจ ดังที่ท่านอิมามอิบนุลกัอซิม อัลญะซี อะฮ์ได้บอกไว้ว่า มนุษย์บางคนเมื่อได้รับบททดสอบ เขาไม่บ่นออกมาเป็นคำพูด แต่เขาคิดในแง่ร้ายต่อพระเจ้าของเขาว่า พระเจ้าของฉันได้ลวงเกินต่อฉัน พระเจ้าของฉันได้หวงห้ามต่อฉัน พระเจ้าของฉันได้ชักชวนฉัน ฯลฯ ไม่ว่าจะคิดน้อยหรือคิดมากก็ตาม ดังนั้นท่านจึงตรวจสอบจิตใจของท่านว่าเป็นเช่นไร หากว่าจิตใจของท่านปราศจากสิ่งเหล่านี้ ตัวของท่านก็ปลอดภัยจากเรื่องที่ใหญ่หลวง

ความโกรธเคืองต่อบททดสอบที่แสดงออกมาทางด้านคำพูด เช่น การตะโกนโวยวาย ,คร่ำครวญ ,คำทอ และสาปแช่ง

ความโกรธเคืองต่อบททดสอบที่แสดงออกมาทางด้านร่างกาย เช่น การทำร้ายร่างกายตนเอง ตบหน้า ดึงผม และทำลายสิ่งของ นึกเสียดาย

๒.ความอดทนต่อบททดสอบนั้น คือ สิ่งที่เป็น(วาญิบ)ตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ โดยจำเป็นจะต้องมีความอดทนทั้งทางด้านร่างกาย วาจา และจิตใจ

ท่านอิมามอะหมัดได้กล่าวว่า “ความอดทนนั้นถูกกล่าวถึงในอัลกุรอานประมาณ ๕๐ แห่ง และเป็นสิ่งที่จำเป็นตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ และความอดทนถือเป็นครึ่งหนึ่งของความศรัทธา เพราะความศรัทธานั้นแบ่งออกเป็น สอง ส่วน โดยส่วนหนึ่งก็คือ ความอดทน และอีกส่วนก็คือ การขอบคุณ” (จากตำรา มะคาริณูคซาลิกีน ของอิมามอับนุล ก็อยยิม)

๓.ความพอใจต่อบททดสอบนั้น คือ สิ่งที่เหมาะสมควรกระทำ ซึ่งถือเป็นระดับขั้นที่สูงส่งยิ่งกว่าการมีความอดทน

๔.การขอบคุณอัลลอฮ์ต่อบททดสอบ คือสิ่งที่สมควรกระทำ ซึ่งถือเป็นระดับขั้นที่ประเสริฐสุดและสมบูรณ์สูงสุด

กฎเกณฑ์สี่ประการ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตาปราณี

“พึงทราบเถิด(ขออัลลอฮ์ทรงชี้แนะท่านสู่การเคารพภักดีต่อพระองค์) แท้จริง อัลหะนีฟะฮ์คือ แนวทางของท่านนบีอิบรอฮีม ซึ่งก็คือ การที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ และสิ่งดังกล่าวนี้คือเป้าหมายที่อัลลอฮ์ทรงสั่งใช้และสร้างมวลมนุษย์ทั้งหมดขึ้นมา ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“และข้ามิได้สร้างญินและมนุษย์มาเพื่ออื่นใดวันแต่เพื่อให้พวกเขาเคารพบูชาข้าแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น” (อัซซาริยาต/๕๖) (๑)**

และเมื่อท่านรับทราบแล้วว่าอัลลอฮ์ทรงสร้างท่านมาเพื่อให้ท่านเคารพบูชาพระองค์ ท่านก็พึงรับรู้ไว้เถิดว่า แท้จริงอิบาดะฮ์(การเคารพบูชาต่ออัลลอฮ์)นั้น จะไม่ถูกเรียกว่าเป็นอิบาดะฮ์ นอกจากว่าจะต้องมีเตาฮีด(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์)ควบคู่อยู่ด้วย ดังเช่นที่การทำละหมาดจะไม่ถูกเรียกว่าเป็นการละหมาด นอกจากว่าจะต้องมีความสะอาดอยู่ด้วยเท่านั้น ดังนั้น เมื่อใดที่การตั้งภาคี(ทำชริก)ได้เข้ามาปะปนอยู่ในการทำอิบาดะฮ์แล้ว ก็ถือว่าการทำอิบาดะฮ์นั้นเสียหาย ดังเช่นที่การเสียน้ำละหมาดได้เข้ามาอยู่ในความสะอาด ดังนั้น หากท่านรับรู้แล้วว่าการตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮ์เมื่อมันได้เข้ามาปะปนอยู่ในอิบาดะฮ์(การเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์) มันก็จะทำให้อิบาดะฮ์นั้นเสียหาย และทำให้อิบาดะฮ์นั้นให้สูญเปล่า และส่งผลให้ผู้ที่ตั้งภาคีนั้นต้องตกเป็นหนึ่งในชาวนรกตลอดกาล เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่จำเป็นสูงสุดที่ท่านจะต้องรับรู้ (หวังว่าอัลลอฮ์จะทรงช่วยให้ท่านรอดพ้นจากเครือข่ายนี้) ก็คือการตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ได้ทรงตรัสถึงการตั้งภาคีต่อพระองค์ไว้ว่า **“แท้จริงอัลลอฮ์จะมีทรงอภัยโทษให้แก่การที่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกตั้งขึ้นเป็นภาคีกับพระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น” (อันนิซาอ์/๔๘)** ซึ่งการรอดพ้นจากเครือข่ายดังกล่าวนี้(การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์) ก็ด้วยการรู้จักกฎเกณฑ์สี่ประการ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงตรัสถึงกฎทั้งสี่ประการนี้ไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ ดังนี้

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ต้องการชี้แจงให้ทราบถึงเหตุผลว่า **“ทำไมเราจึงจำเป็นต้องศึกษาหลักเตาฮีด”?**

กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง ท่านจะต้องรับรู้ว่ แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามที่ท่านสาสนทูตได้ต่อต้านพวกเขานั้น คือบรรดาผู้ที่ยอมรับว่าอัลลอฮ์เป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างและดูแลบริหารทุกสรรพสิ่ง แต่ทว่าความเชื่อและยอมรับเช่นนั้นยังไม่พอเพียงพอที่จะทำให้เขาเป็นผู้ที่เข้ารับอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

“(มุฮัมมัดเอ๋ย)เจ้าจงกล่าวว่า ผู้ใดหรือที่ทรงประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้าและแผ่นดินแก่พวกท่าน หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยินและการมอง และใครเป็นผู้ทำให้มีชีวิตหลังจากการตาย และใครเป็นผู้ทำให้ตายหลังจากมีชีวิตขึ้นมา และใครคือผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาก็จะกล่าวกันว่าอัลลอฮ์ ดังนั้นเจ้า(มุฮัมมัด)จงกล่าวว่า พวกท่านไม่ยำเกรงหรือ” (ยูนุส/๓๑) (๒)

(๒)บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้รับแต่งตั้งเพื่อไปเรียกร้องเชิญพวกเขานั้น คือบรรดาผู้ที่ยอมรับหลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการทรงสร้าง(เตาฮีดรูนูบียะฮ์) แต่ถึงกระนั้นแล้ว ท่านนบีมุฮัมมัดก็ยังคงต่อต้านพวกเขา เพราะว่าการต่อต้านและการขัดแย้งนั้นมีใช้ในเรื่องเตาฮีดรูนูบียะฮ์แต่ทว่าคือการต่อต้านขัดแย้งกันในเรื่องหลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการเคารพบูชา(เตาฮีดอูลูฮียะฮ์) ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่เคารพบูชาสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ เขานั้นคือ ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม(ถึงแม้เขาจะเชื่อว่าอัลลอฮ์คือผู้สร้างทุกสรรพสิ่งก็ตาม)

กฎเกณฑ์ประการที่สอง แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธและตั้งภาคินั้นกล่าวอ้างว่า "พวกเรามิได้วิงวอนขอจากภาคีเหล่านั้น และพวกเรามิได้มุ่งหน้าสู่ภาคีเหล่านั้น พวกเราเพียงแค่แสวงหาการเข้าใกล้ชิด(กับอัลลอฮฺ)โดยผ่านพวกเขา) และขอชะฟาอะฮฺ(คือให้พวกเขาช่วยขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺให้แก่พวกเรา)"

และหลักฐานในเรื่องการเข้าใกล้ชิด(กับอัลลอฮฺ) ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และบรรดาผู้ที่ยึดเอาผู้อื่นนอกจากพระองค์(อัลลอฮฺ)มาเป็นผู้ใกล้ชิดนั้น (พวกเขาอ้างว่า)พวกเรามิได้เคารพบูชาสิ่งเหล่านั้น เว้นแต่เพื่อให้สิ่งเหล่านั้นทำให้พวกเราเข้าใกล้ชิดกับอัลลอฮฺองค์เดียว แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงตัดสินระหว่างพวกเราในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จผู้ไม่สำนึกบุญคุณ” (อฺซหฺ มฺร/๓) (๑)**

และหลักฐานในเรื่องการขอชะฟาอะฮฺ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และพวกเขาเคารพบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ ที่มันมิได้ให้โทษแก่พวกเขา และมิได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า สิ่งเหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือพวกเรา ณ ที่อัลลอฮฺ” (ยูनुส/๑๘)** ซึ่งการขอชะฟาอะฮฺนั้น มีสองประเภท คือ การขอชะฟาอะฮฺที่ได้รับการยอมรับ และ การขอชะฟาอะฮฺที่ถูกปฏิเสธ(๒)

(๑) บรรดาผู้ตั้งภาคีและผู้ปฏิเสธได้กล่าวอ้างว่า พวกเขามีได้เคารพบูชาต่อสิ่งบูชาต่าง ๆ อันจอมปลอมของพวกเข และพวกเขาก็ได้มุ่งหน้าไปสู่สิ่งเหล่านั้น พวกเขาเพียงแค่แสวงหาความใกล้ชิดกับอัลลอฮฺและขอชะฟาอะฮฺต่อพระองค์ผ่านสิ่งบูชาต่าง ๆ ของพวกเขา ซึ่งข้ออ้างเหล่านี้ก็ทำให้พวกเขาสมควรที่จะได้รับการตัดสินจากท่านนบีมุฮัมมัดว่าเป็นบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามและสมควรที่ท่านนบีมุฮัมมัดจะต่อต้านพวกเขา

(๒) **ชะฟาอะฮฺ** ความหมายเดิมตาม

หลักภาษา คือ การรวมให้เข้ากัน และทำให้สิ่งที่มีหนึ่งเดียวกลายเป็นสองสิ่ง

ความหมายทางศาสนบัญญัติ คือ การเป็นสื่อกลางให้แก่ผู้อื่นในการนำผลประโยชน์มาให้ หรือ เป็นสื่อกลางให้แก่ผู้อื่นในการคุ้มครองให้รอดพ้นจากอันตราย

การขอชะฟาอะฮ์ประเภทต่างๆ

การขอชะฟาอะฮ์ที่ถูกปฏิเสธ

คือ การขอชะฟาอะฮ์ที่อัลกุรอ่านปฏิเสธ ซึ่งก็คือ การขอจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่น นอกเหนือจากอัลลอฮ์ในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือได้ นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ข้อตัดสินของการขอชะฟาอะฮ์ประเภทนี้ก็คือ เป็นการตั้งภาคีประเภทใหญ่(ชริกใหญ่)

การขอชะฟาอะฮ์จากมนุษย์ในเรื่องที่เขาสามารถช่วยเหลือได้ สามารถขอได้ โดยมีเงื่อนไข คือ

๑. มนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือนั้นจะต้องอยู่ต่อหน้า
๒. มนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือนั้นจะต้องยังมีชีวิตอยู่
๓. มนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือนั้นจะต้องมีความสามารถช่วยเหลือได้
๔. ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจะต้องเชื่อมั่นว่ามนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือแก่เขา นั้นเป็นเพียงสาเหตุที่มาช่วย ส่วนผู้ที่ช่วยเหลือที่แท้จริงนั้นคือ อัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น

การขอชะฟาอะฮ์ที่ได้รับการยอมรับ(ประเภทนี้เฉพาะอัลลอฮ์) คือ การขอชะฟาอะฮ์ที่แสวงหาจากอัลลอฮ์ กระทำได้โดยมีเงื่อนไข คือ

๑. ได้รับอนุญาตจากอัลลอฮ์ในการขอชะฟาอะฮ์
๒. ความพอใจของอัลลอฮ์ต่อผู้ที่มาขอชะฟาอะฮ์จากพระองค์ให้แก่ผู้ที่ต้องการได้รับชะฟาอะฮ์จากพระองค์
๓. ความพอใจของอัลลอฮ์ต่อผู้ที่ต้องการได้รับชะฟาอะฮ์จากพระองค์(มัชฟัวะฮ์)

การขอชะฟาอะฮ์ที่ได้รับการยอมรับ (ต่อจากหน้าที่๑๒)

การขอชะฟาอะฮ์ที่ผู้นั้นนอกจากท่านนบีมุฮัมมัด
ไม่ว่าจะเป็นบรรดาศาสนทูต นบี มลาอิกะฮ์
เหล่าคนดีมีคุณธรรมที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์
รวมถึงเหล่าเด็กเล็กก็สามารถขอได้

การขอชะฟาอะฮ์ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านนบี
เพียงผู้เดียวเท่านั้น โดยผู้อื่นไม่สามารถขอได้

การขอ
ชะฟาอะฮ์
เพื่อยกระดับ
ฐานะที่สูงขึ้น
ให้แก่เหล่า
ผู้ให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮ์
(อัลมูวะหิดุน)

การขอ
ชะฟาอะฮ์
เพื่อช่วยให้
เหล่าผู้ให้
เอกภาพ
ต่ออัลลอฮ์ที่
จะต้องลง
นรก ให้ออก
พ้นจากการ
ลงนรก

การขอ
ชะฟาอะฮ์
เพื่อช่วยให้
เหล่าผู้ให้
เอกภาพ
ต่ออัลลอฮ์ที่
จะต้องลง
นรก ให้ได้
ออกมาจาก
นรก

การขอ
ชะฟาอะฮ์ที่
ยิ่งใหญ่ (อิษ
ชะฟาอะฮ์ อัล
อูซมา)

การขอ
ชะฟาอะฮ์
ของท่านนบี
ให้แก่ลุงของ
ท่าน ก็
คืออับดุลิบ
เพื่อให้ลุง
ได้รับการ
ลงโทษสถาน
เบาในโลก
หน้า

การขอ
ชะฟาอะฮ์
ของท่านนบี
ในการเปิด
ประตูต่างๆ
ของสวน
สวรรค์

ดังนั้นการขอชะฟาอะสุที่ถูกต้องก็คือ การขอจากผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือได้นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงบริจาคส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ก่อนที่วันหนึ่ง(วันกิยามะฮ์)จะมาถึง ซึ่งในวันนั้นไม่มีการซื้อขาย ไม่มีการเป็นมิตร และไม่มีชะฟาอะฮ์(การที่คนหนึ่งขอความช่วยเหลือจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ให้ช่วยเหลือบุคคลหนึ่งให้พ้นจากการลงโทษ) และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น คือพวกที่อธรรม(ล่วงละเมิดต่อตนเอง)” (อัลบะก้อเราะฮ์/๒๕๔)

และการขอชะฟาอะสุที่ได้รับการยอมรับ ก็คือ การขอจากอัลลอฮ์ และผู้ที่ขอชะฟาอะฮ์จากอัลลอฮ์ให้แก่ผู้อื่น(ชาฟิอ์)นั่นคือผู้ที่ได้รับเกียรติจากอัลลอฮ์ให้สามารถขอชะฟาอะฮ์จากพระองค์ได้ รวมทั้งผู้ที่ต้องการได้รับชะฟาอะฮ์จากอัลลอฮ์(มัชฟัวะฮ์)ก็คือผู้ที่ได้รับความพอใจจากอัลลอฮ์ทั้งในด้านคำพูดของเขา และการกระทำของเขา โดยที่เขา(มัชฟัวะฮ์)ก็ต้องได้รับอนุญาตจากอัลลอฮ์ในการได้รับความช่วยเหลือก่อนด้วยเช่นกัน ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และผู้ใดกันเล่าที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์(อัลลอฮ์)ได้ นอกจากด้วยการอนุญาตของพระองค์เท่านั้น” (อัลบะก้อเราะฮ์/๒๕๕)

กฎเกณฑ์ประการที่สาม(๑)แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดได้

ปรากฏตัวท่ามกลางมวลชนที่มีความแตกต่างหลากหลายในการเคารพบูชาพระเจ้าของพวกเขา บางคนเคารพบูชามลาอิกะฮ์ บางคนเคารพบูชาบรรดานบีและคนดีมีคุณธรรม บางคนเคารพบูชาต้นไม้และก้อนหินต่างๆ บางคนเคารพบูชาดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ซึ่งท่านนบิได้ต่อสู้และต่อต้านมวลชนเหล่านี้ โดยมีได้แบ่งแยกประเภทของพวกเขา

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

“และพวกเขาก็ต่อสู้กับพวกเขา จนกว่าจะไม่มีการปฏิเสธศรัทธาใดๆ ปรากฏขึ้น และการเคารพบูชาทุกชนิดนั้นจะต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์เท่านั้น” (อัลอัมฟา/๓๕)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคารพบูชาต่อ)ดวง

อาทิตย์และดวงจันทร์ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

“และส่วนหนึ่งจากสัญญาณต่างๆของพระองค์ ก็คือการมีกลางวัน และกลางคืน และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ พวกเขาเจ้จงอย่าก้มกราบ(สujud)ให้แก่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ แต่จงก้มกราบให้แก่อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างพวกมัน หากว่าพวกเขเจ้เคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียวเท่านั้น” (ฟุศลีต/๓๗)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคารพบูชาต่อ)มลาอิกะฮ์ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

“และเขา(นบีอิซา)จะไม่สั่งใช้พวกเข้าให้ยิ่ดเอามลาอิกะฮ์และบรรดานบีเป็นพระเจ้า” (อาละอิมรอม/๘๐)

(๑) กฎข้อที่สามนี้ถือเป็น

หลักฐานอันชัดเจนอย่างยิ่ง

ที่ใช้ในการตอบโต้ผู้ที่กล่าว

อ้างว่า แท้จริงการตั้งภาคีนั้น

จำกัดเฉพาะผู้ที่เคารพบูชา

รูปปั้นเท่านั้น เพราะ

หลักฐานมากมายจาก

บทบัญญัติอิสลามได้มาระบุ

ถึงรูปปั้น และภาคี

จอมปลอมชนิดอื่นๆที่ถูก

เคารพบูชาในช่วงเวลานั้น

ซึ่งท่านนบีมุฮัมมัด ไม่ได้

แบ่งแยกประเภทต่างๆของ

พวกเขา แต่ท่านนบิถือว่สิ่ง

ที่ถูกบูชาทั้งหมดนั้นต่างก็

ล้วนแต่เป็นพระเจ้า

จอมปลอมทั้งสิ้น ดังนั้น

ท่านนบิจึงต่อสู้และต่อต้าน

การเคารพบูชาพระเจ้า

จอมปลอมเหล่านั้นทั้งหมด

โดยไม่ยกเว้นสิ่งใด ทั้งนี้ก็

เพื่อให้ศาสนาอันบริสุทธิ์นั้น

เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์

แต่เพียงองค์เดียว

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีการบูชาต่อ)บรรดานบี ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่าอิซาบุตรของมัรยัมเอ๋ย เจ้าพูดแก่ผู้คนกระนั้นหรือว่า จงยึดถือฉันและแม่ของฉันเป็นที่เคารพบูชาทั้งสองนอกเหนือจากอัลลอฮฺ เขา(อิซา)กล่าวว่าความบริสุทธิ์ทั้งมวลแด่พระองค์ท่าน(อัลลอฮฺ)ฉันไม่เคยที่จะกล่าวสิ่งที่มีใช้สิทธิของฉัน หากฉันเคยกล่าวสิ่งนั้นแน่นอนว่าพระองค์ย่อมรู้ดี โดยที่พระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่ในใจของฉัน และฉันไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจพระองค์ แท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับทั้งหลาย” (อัลมาอิดะฮฺ/๑๑๖)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีการบูชาต่อ)บรรดาคนดีมีคุณธรรม ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาวิงวอน พวกมันก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระเจ้าของพวกเขาว่า ผู้ใดในหมู่พวกมันจะเข้าใกล้ที่สุด และพวกมันก็ยังหวังในความเมตตาของพระองค์ และกลัวการลงโทษของพระองค์” (อัลอิสรอฺ/๕๗)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีการบูชาต่อ)ต้นไม้และก้อนหินต่างๆ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และพวกเขาก็ได้เห็นอัลลาตและอัลอุซซา และมะนาที่เป็เป็นตัวที่สามอีกตัวหรือ” (อันนัจม/๑๕-๒๐)

และจากหะดีษที่รายงานโดยท่านอับูวากิด อัลลัษษีย์ ได้กล่าวว่า “พวกเราได้ออกไปร่วมรบกับท่านนบิยังหุบเขาหุณัยน์ โดยที่พวกเราเป็นมุสลิมที่เพิ่งเข้ารับอิสลามใหม่ และบรรดาผู้ตั้งภาคีจะมีต้นไม้ (นำโชค)อยู่ต้นหนึ่ง โดยพวกเขาจะพักอยู่บริเวณต้นไม้และนำอาวุธของพวกเขาไปแขวนไว้ที่มัน (เพื่อแสวงหาโชคกลาง) ซึ่งต้นไม้ต้นนี้มีชื่อว่า ชาตุอันนาฎ จากนั้นพวกเขาก็ได้ผ่านต้นไม้ต้นหนึ่ง เราจึงกล่าวว่า “ท่านศาสนทูตของอัลลอฮฺ(ร่อซูลุลลอฮฺ)ครับ ได้โปรดแต่งตั้งต้นไม้นำโชคให้แก่เราดังที่พวกเขา(เหล่าผู้ตั้งภาคี)มีต้นชาตุอันนาฎด้วยเถิด”.....

กฎเกณฑ์ประการที่สี่ บรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคสมัยของพวกเรา นั้น มีการตั้งภาคีที่รุนแรงยิ่งกว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคอดีต เพราะว่า บรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคอดีตนั้น พวกเขาจะตั้งภาคีในยามที่สุขสบาย และจะบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ในยามทุกข์ลำบาก แต่ว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคของพวกเรานั้นจะตั้งภาคีตลอดเวลาทั้งในยามสุขสบายและยามทุกข์ลำบาก

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นจี่เรือ พวกเขาวิงวอนต่ออัลลอฮ์ในสภาพของผู้ที่บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยเหลือพวกเขาให้ขึ้นบกโดยปลอดภัยแล้ว พวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์” (อัลอังกะบุด/๖๕)(๑)**

และอัลลอฮ์คือพระผู้ทรงรอบรู้ที่สุด และขอให้อัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติให้แก่ท่านบิหมัมมัด และบรรดาวงศาคณาญาติของท่าน และบรรดาสาวกของท่านด้วยเถิด

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้ชี้แจงให้ทราบในกฎข้อนี้ถึง ท่าทีที่อันตรายของพวกตั้งภาคีในยุคของเรา โดยที่พวกเขามีการตั้งภาคีที่รุนแรงยิ่งกว่าพวกตั้งภาคีในยุคอดีต เนื่องจากว่าพวกตั้งภาคีในยุคของเราจะตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ทั้งในยามทุกข์ลำบากและยามสุขสบาย ส่วนบรรดาพวกตั้งภาคีในยุคอดีตนั้น พวกเขาจะตั้งภาคีเฉพาะในยามสุขสบาย แต่พวกเขาจะยอมจำนนและศิโรราบต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวในยามทุกข์ลำบาก

และในเมื่ออัลลอฮ์ได้ทรงตัดสินพวกตั้งภาคีในยุคอดีตว่าเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม ทั้งๆที่พวกเขามีการตั้งภาคีที่เบาว่าพวกตั้งภาคีในยุคของเรา ดังนั้นพวกตั้งภาคีในยุคของเราจึงถือว่าสมควรที่จะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธอิสลามมากยิ่งขึ้น เพราะว่าพวกเขาตั้งภาคีตลอดเวลาทั้งในยามสุขและยามทุกข์

การวิงวอนขอสารวัตรนั้นจะต้องขออนุญาตจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น เพราะพระองค์คือผู้เดียวที่มีกรรมสิทธิ์ในการครอบครองสารวัตร และเช่นเดียวกัน การวิงวอนขอปัจจัยยังชีพ(ริสกี)นั้นจะต้องขออนุญาตจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว ดังนั้นจำเป็นจะต้องยึดติดผูกพันกับพระองค์เพียงองค์เดียว	ที่เกี่ยวข้องกับเตาฮีตรูปนิยะฮู	การขอเบญตอความโปรดปราน(เนียมะฮะฮู)	ความโปรดปราน (เนียมะฮะฮู)คือ บททดสอบ และหลักฐานก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยความชั่วและความดี” (อัลอัมบิยาฮ์/๓๕)	เมื่อได้รับบททดสอบ
การขอเบญตอความจิตใจ กระทำด้วยการขอมงานและน้อมรับว่าความโปรดปรานทั้งหมดนั้นมาจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น	ที่เกี่ยวข้องกับเตาฮีตดูญียะฮู			
การขอเบญตอความคำพูด กระทำด้วยการกล่าวว่า “นี่คือความโปรดปรานของพระเจ้าของฉัน เพื่อพระองค์จะได้ทรงทดสอบฉันว่าฉันจะรู้คุณหรือเนรคุณ” (อันนัมลฺ/๔๐)				
การขอเบญตอความร่างกาย กระทำด้วยการนำความโปรดปรานที่ได้รับไปใช้ในด้านที่เป็นการขอเบญตอความต่ออัลลอฮฺ และใช้ความโปรดปรานนั้นอย่างเหมาะสม ดังนั้นการขอเบญตอความโปรดปรานที่เป็นทรัพย์สินก็คือการใช้จ่ายไปในเรื่องที่เป็นการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และการขอเบญตอความโปรดปรานที่เป็นความรู้ก็คือการนำความรู้นั้น ไปเผยแผ่แก่ผู้อื่น				
ผู้ที่โกรธเคืองต่อบททดสอบ ข้อคัดสิน(หุกัม)ก็คือ บาปใหญ่ และบางทีอาจเลวเกินไปถึงขั้นทำฮิรกีเล็ก และการโกรธเคืองต่อบททดสอบนั้นแสดงออกได้ทั้งด้านจิตใจ คำพูด และร่างกาย(การกระทำ)	ประเภทต่างๆของมนุษย์ขณะที่ได้รับบททดสอบ		เมื่อได้รับบททดสอบก็อดทน	
ผู้ที่อดทนต่อบททดสอบ ข้อคัดสินของความอดทนก็คือ เป็นสิ่งที่จำเป็น(วาญิบ)ตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ โดยจะต้องอดทนทั้งด้านจิตใจ คำพูด และร่างกาย ความอดทนนั้นรสชาติของมันเข้มข้น แต่บั้นปลายของมันนั้นหอมหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง				
บทนำ และแหล่งของความรู้				
กฎเกณฑ์ที่ีประการ คือ บทสรุปของตำรา กัษฟูหุซนุด				

ผู้ที่พึงพอใจต่อบททดสอบ ข้อคิดค้นก็คือ เป็นสิ่งที่สมควรกระทำ และการพึงพอใจต่อบททดสอบที่สมบูรณ์แบบนั้นก็คือ การรับรู้ว่าทุกสิ่งที่มาประสบกับเขานั้นมาจากอัลลอฮ์ และทุกสิ่งที่อัลลอฮ์กำหนดมาให้กับบ่าวของพระองค์นั้นล้วนแต่เป็นความดีงาม				
ผู้ที่ชอบคุณต่อบททดสอบ ข้อคิดค้นก็คือ เป็นสิ่งที่สมควรกระทำ และเป็นระดับขั้นที่สูงสุด				
และเมื่อกระทำความผิดบาปก็ขออภัยโทษ				
อัลหะนีฟียะฮ์ คือ แนวทางของท่านนบีอิบรอฮีม ซึ่งก็คือ แท้จริงอัลลอฮ์ทรงสร้างท่านขึ้นมาเพื่อเคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียว และอิบาดะฮ์(การเคารพบูชาต่ออัลลอฮ์)นั้น จะไม่ถูกเรียกว่าเป็นอิบาดะฮ์ นอกจากว่าจะต้องมีเตฮิอ์(การให้อีกภาพต่ออัลลอฮ์)ควบคู่อยู่ด้วย และเมื่อใดที่การตั้งภาคี(ทำซิริก)ได้เข้ามาปะปนอยู่ในการทำอิบาดะฮ์แล้ว มันก็จะทำให้อิบาดะฮ์นั้นเสียหาย และทำให้อิบาดะฮ์นั้นให้สูญเปล่า และส่งผลให้ผู้ที่ตั้งภาคีนั้นต้องตกเป็นหนึ่งในชาวนรกตลอดกาล ซึ่งเรื่องนี้ก็คือเรื่องที่จำเป็นสูงสุดที่ท่านจะต้องรับรู้มัน	เราศึกษาเตฮิอ์เพราะเหตุใด? และอันตรายของการตั้งภาคี			
กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง บรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ต่อสู้และต่อต้านพวกเขานั้น ต่างยอมรับเตฮิอ์ครุบียะฮ์แต่ว่าไม่ยอมรับเตฮิอ์อูลูฮียะฮ์ ซึ่งความเชื่อเช่นนี้ไม่เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาเป็นผู้ที่เข้ารับอิสลาม				
กฎเกณฑ์ประการที่สอง แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลาม พวกเขาคะรพบูชารูปปั้นเพื่อให้รูปปั้นนั้นเป็นสื่อกลางทำให้พวกเขาได้ใกล้ชิดกับอัลลอฮ์และเพื่อให้รูปปั้นเหล่านั้นเป็นสื่อกลางในการขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ให้แก่พวกเขา				
กฎเกณฑ์ประการที่สาม แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดได้ปรากฏตัวของท่านท่ามกลางมวลชนที่มีความแตกต่างหลากหลายในการเคารพบูชาพระเจ้าของพวกเขา ซึ่งท่านนบีได้ต่อสู้และต่อต้านมวลชนเหล่านี้ทั้งหมด โดยมีได้แยกแยะการตั้งภาคีประเภทต่างๆของพวกเขา				
กฎเกณฑ์ประการที่สี่ บรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคของพวกเรานั้น มีการตั้งภาคีที่รุนแรงยิ่งกว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคอดีต				

แบบทดสอบวัดผลจากตำรากฎเกณฑ์ที่สืบทอด

ชื่อ.....จำนวนของตำรากิตาบุตรเตาฮีดที่สามารถท่องจำได้.....

ท่านสามารถท่องจำกฎเกณฑ์ที่สืบทอดได้หรือไม่.....

ชนิดของกรงาน	หลักฐานอ้างอิงจากอัลกุรอานหรือสุนนะฮ์
ความโปรดปราน(เนียะฮุมะฮ์)นั้นคือบททดสอบ	
บรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามยอมรับเตาฮีดรูปียะฮ์	
การแสวงหาความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์	
การขอชะฟาอะฮ์ที่ถูกปฏิเสธ	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะฟะฮ์)ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะฟะฮ์)มลาอิกะฮ์	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะฟะฮ์)บรรดานบี	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะฟะฮ์)คนดีมีคุณธรรม	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะฟะฮ์)ต้นไม้และก้อนหินต่างๆ	
แท้จริงบรรดาผู้ตั้งภาคีพวกเขาจะบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ในยามทุกข์ และจะตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ในยามสุขสบาย	
หลักฐานอ้างอิงในเรื่องการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์	

พวกเราศึกษาเตาฮีตเพราะเหตุใด?	๑.	๒.	๓.	๔.
๕.	๖.	๗.	๘.	๙.
พวกเราศึกษากฎเกณฑ์ดีประการเพราะเหตุใด?	๑.	๒.		
๓.	๔			
องค์ประกอบหลักของตำรากฎเกณฑ์ดีประการ มีอะไรบ้าง?	๑.	๒.	๓.	
ตำรากฎเกณฑ์ดีประการคือบทสรุปของตำราเล่มใด?				
ทำไมเราไม่เริ่มต้นด้วยการศึกษาดำรงกิจพุทธบูชา?				
แหล่งของความสุข มีอะไรบ้าง?	๑.	๒.	๓.	
อัลหะนีฟียะฮ์คืออะไร?				
ผลลัพธ์ของการศึกษาดำรงกฎเกณฑ์ดีประการ คืออะไร?				
ผู้เป็นพี่รักของอัลลอฮ์ คือใคร?				

ท่านชัยคุลอิสลาม อิบน์ุตัยมียะฮ์กล่าวว่า	
หลักฐานอ้างอิงในเรื่องผู้เป็นที่รัก ของอัลลอฮ์ และเพราะเหตุใด?	
การขอบคุณต่อความโปรดปราน(เนียะฮ์ มะฮ์)นั้นกระทำด้วยทางใดบ้าง? พร้อม กับยกตัวอย่าง	๑. ๒. ๓.
บ่าวของอัลลอฮ์จะผูกพันกับอัลลอฮ์ได้ อย่างไร?	
ประเภทต่างๆของมนุษย์เมื่อได้รับบท ทดสอบ พร้อมบอกข้อตัดสิน(หุกัม)ของ คนแต่ละประเภท	๑. ๒. ๓. ๔.
อัสซะฟาอะฮ์ ความหมายเดิมตามภาษา คือ	
อัสซะฟาอะฮ์ ความหมายทางศาสน บัญญัติ คือ	
การขอซะฟาอะฮ์แบ่งออกเป็นกี่ประเภท	

เงื่อนไขต่างๆของการขอชะฟาอะฮ์ที่ได้รับ การยอมรับ	
การขอชะฟาอะฮ์ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของ ท่านนบีมุฮัมมัด มีอะไรบ้าง?	
การขอชะฟาอะฮ์ที่ผู้อื่นนอกเหนือจาก ท่านนบีมุฮัมมัดก็สามารถขอได้ มี อะไรบ้าง?	
กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง คือ	
กฎเกณฑ์ประการที่สอง คือ	
กฎเกณฑ์ประการที่สาม คือ	
กฎเกณฑ์ประการที่สี่ คือ	
การงานที่มีการตั้งภาคี(ซิริก)เข้ามา ปะปน ถือว่าการงานนั้นมีข้อตัดสิน (หุกุม)ในทางศาสนาว่าอย่างไร? พร้อม ยกหลักฐานอ้างอิง	

สารบัญกฎเกณฑ์สี่ประการ

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑	บทนำ และแหล่งของความสุข	๘๘
๒	กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง	๙๔
๓	กฎเกณฑ์ประการที่สอง	๙๕
๔	กฎเกณฑ์ประการที่สาม	๙๕
๕	กฎเกณฑ์ประการที่สี่	๑๐๑
๖	ภาคผนวก (สรุปกฎเกณฑ์สี่ประการในรูปแบบตาราง)	๑๐๒
๗	แบบทดสอบวัดผลตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ	๑๐๔
๘	สารบัญ	๑๐๘

อธิบาย ตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม

เรียบเรียงโดย

ชัยकुหมัหมัด บิน อับดุลวะฮาบ บิน สุลัยมาน อัตตะมีมี
(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านและโปรดให้ท่านได้พำนักในสวรรค์ของพระองค์ด้วยเถิด)

อธิบายโดย

ชัยคุฮัยษัม บิน มุฮัมมัดญะมิล ชัรฮาน

อดีตอาจารย์ผู้สอนในมัสนิดอันนะบะวี

และผู้ดูแลเว็บไซต์อัสซะอ์ลิลอิลมีย์

<http://attasseel-alelmi.com>

ขออัลลอฮฺทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านและบิดามารดาของท่านรวมถึงทุกท่านที่มี
ส่วนร่วมในการจัดทำตำราเล่มนี้ด้วยเถิด

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม

ท่านซัยคุลอิสลามมุฮัมมัด บุตร อับดุลอะฮาบ ได้กล่าวว่า ฟังทราบเถิดว่าแท้จริงแล้วสิ่งต่างๆ
ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามนั้นมีหลักๆ ๑๐ ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง การตั้งภาคีในการปฏิบัติศาสนกิจต่ออัลลอฮ์

อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้กับการตั้งภาคีต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์” (อันนิซาอ์/๔๘) และอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “แท้จริงผู้ใดที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ แน่نونอัลลอฮ์ จะทรงทำให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขาและที่พำนักของเขา นั่นคือนรกและสำหรับผู้ศรัทธานั้น ย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ” (อัลมาอิดะฮ์/๗๒)

ประการที่สอง ผู้ใดที่สร้างสื่อกลางระหว่างตัวเขากับอัลลอฮ์ โดยวิงวอนและขอความช่วยเหลือต่อสิ่งเหล่านั้น รวมถึงพึ่งพาต่อสิ่งเหล่านั้น ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม ตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

ประการที่สาม ผู้ใดที่ไม่มองว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีคือผู้ปฏิเสธอิสลาม หรือมีความสงสัยในการปฏิเสธอิสลามของพวกเขา หรือมองว่าแนวทางของพวกเขาถูกต้อง ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่สี่ ผู้ใดที่เชื่อว่ามิมีแนวทางอื่นสมบูรณ์กว่าแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด หรือเชื่อว่าการตัดสินใจดีกว่าการตัดสินของท่านนบี ดังเช่นผู้ที่ขัดเคืองการตัดสินของพวกเขาพระเจ้าจอมปลอม (ญอชูอ) มานำหน้าข้อตัดสินของท่านนบีมุฮัมมัด ถือว่าเขาคือผู้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่ห้า ผู้ใดที่รังเกียจสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ท่านนบีมุฮัมมัด ได้นำมาเผยแพร่ ถึงแม้ว่าเขานำสิ่งนั้นมาปฏิบัติก็ตาม ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่หก ผู้ใดที่เขายะยั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดในศาสนาของท่านศาสนทูต(มุฮัมมัด) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตอบแทนหรือการลงโทษของอัลลอฮ์ ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า ต่ออัลลอฮ์และบรรดาโองการของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเขี่ยหยันกัน – พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้วหลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน” (อัตเตาบะฮ์/๖๕)

ประการที่เจ็ด การทำไสยศาสตร์ และส่วนหนึ่งของมันก็คือการทำให้คนแตกแยก หรือทำให้คนหลงรักกัน ดังนั้นใครก็ตามที่กระทำหรือพอใจในไสยศาสตร์นั้น ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และเขาทั้งสองจะไม่สอน(ไสยศาสตร์)ให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้น ท่านจงอย่าปฏิเสธการศรัทธาเลย(จงอย่าเรียนไสยศาสตร์เพราะเป็นการปฏิเสธศรัทธา)” (อัลบะก้อเราะฮ์/๑๐๒)

ประการที่แปด การสมรู้ร่วมคิดกับบรรดาผู้ตั้งภาคี และให้ความช่วยเหลือกับพวกเขาในการทำร้ายบรรดามุสลิม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่เอาพวกเขา(ยิวและคริสต์)มาเป็นมิตรแล้วไซ้ แน่อนผู้หนึ่งก็เป็นหนึ่งในพวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์นั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่อธรรม” (อัลมาอิดะฮ์/๕๑)

ประการที่เก้า ผู้ใดที่เชื่อว่ามนุษย์บางคนได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัด ดังที่ท่านนบีค่อฎิรได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านนบีมูซา ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่สิบ การหันหลังให้ศาสนาของอัลลอฮ์โดยไม่รำเรียนและไม่ปฏิบัติ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และผู้ใดเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอายะตทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขาแล้วเขาก็ผินหลังให้กับอายะต(สัญญาณและหลักฐานต่างๆ)เหล่านั้น แท้จริงเราเป็นผู้ลงทัณฑ์บรรดาผู้กระทำความผิด” (อัลสัจญะฮ์/๒๒)

และไม่มีความแตกต่างใดๆทั้งสิ้น จากการกระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามทั้งหมดนี้ ระหว่างผู้ที่กระทำโดยเจตนาล้อเล่น และผู้ที่ตั้งใจกระทำ และผู้ที่หวาดกลัว ยกเว้นผู้ที่โดนบังคับเท่านั้น และสิ่งต่างๆทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือส่วนหนึ่งของสิ่งต่างๆที่ถือว่าเป็นอันตรายร้ายแรง และเกิดขึ้นมากที่สุด ดังนั้นมุสลิมจำเป็นต้องพึงระวังและหวาดกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวของเขาเอง เราขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากสิ่งที่ทำให้อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้ว และให้รอดพ้นจากการลงโทษที่เจ็บปวดของพระองค์ และขอให้อัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติให้แก่บิหมุฮัมมัด และวงศ์สาละมาตของท่าน ตลอดจนเหล่าสาวกของท่านด้วยเถิด

คำอธิบาย

บทนำของผู้เรียบเรียงตำรา

พึงทราบเถิดว่าสิ่งต่างๆ ที่เป็นการปฏิเสธริชาลามมีอยู่หลักๆ ๑๐ ประการ คือ

ทำไมบรรดาผู้รู้จึงเริ่มการเขียนตำราด้วยคำว่า บิสมิลลาฮ์

เพื่อทำตามอัลกุรอาน
อันทรงเกียรติ และ
บรรดานบี และ
บรรดาศาสนทูต

เพื่อทำตามหะดีษที่ว่า
“ทุกๆ การงานที่มี
ความสำคัญที่ไม่ได้
เริ่มต้นด้วยการกล่าว
บิสมิลลาฮ์ การงาน
นั้นก็จะถูกตัดทอน
ความจำเริญออกไป”
แม้ว่าจะเป็นหะดีษ
อ่อนหลักฐาน(ฎออีฟ)
ก็ตาม

เพื่อทำตามแบบอย่าง
ของบรรดาปราชญ์
ชาวสลัฟ

เพื่อแสวงหาความ
จำเริญและสิริมงคล
ด้วยการเริ่มด้วยพระ
นามของอัลลอฮ์ผู้ทรง
สูงส่ง

จำนวนที่ถูกกล่าวในอัลกุรอานและสุนนะฮ์นั้นมี

สองประเภท คือ

หากว่าในตัวบทของอัลกุรอานและสุนนะฮ์ไม่มีการเพิ่มจำนวนที่มากขึ้นกว่าจำนวนเหล่านี้ในที่อื่นอีกแล้ว ก็ถือว่าจำนวนเหล่านี้มีมีฟสุม(ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่) หมายถึง จำนวนนั้นๆจะไม่มีการเพิ่มจำนวนขึ้นมาอีกแล้ว เช่นองค์ประกอบหลัก(รุกน)อิสลามห้าประการ และองค์ประกอบหลัก(รุกน)การศรัทธาหกประการ ที่ระบุในหะดีษ

ญิบรีล

หากว่าในตัวบทของอัลกุรอานและสุนนะฮ์มีการเพิ่มเติมจำนวนที่มากกว่าจำนวนเหล่านี้อีกในที่อื่น ก็ถือว่าจำนวนเหล่านี้ไม่มีมีฟสุม (ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่) หมายถึง จำนวนนั้นๆสามารถเพิ่มจำนวนขึ้นมาได้อีกตามที่อัลกุรอานและสุนนะฮ์ระบุไว้ ดังเช่นหะดีษที่ท่านนบีกล่าวว่า “ห้าสิ่งที่ดีเป็นเรื่องธรรมชาติ...” และหะดีษที่ท่านนบีกล่าวว่า “พวกท่านจงออกห่างจากหายนะเจ็ด

ประการ...” เป็นต้น

ทำไมบางครั้งจำนวนจึงถูกกล่าวโดยไม่มีมีฟสุม (ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่) ?

เพราะนี่คือส่วนหนึ่งของทักษะในการสอนของท่านนบีมุฮัมมัดอันดีงาม โดยที่ท่านนบีต้องการให้ผู้ฟังจดบันทึกสิ่งที่ถูกกล่าวในสถานที่แห่งนั้น เพื่อง่ายในการนำประเด็นต่างๆเหล่านี้ออกมาใช้ในภายหลังจากนั้น เช่น คำพูดของท่านนบีที่ว่า “ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ในสามสิ่ง โดยฉันจะบอกให้พวกท่านได้รับรู้ แล้วก็จะจำมันไว้ให้ดี สามสิ่งที่ว่าก็คือ ทรัพย์สินของบ่าวนั้นจะไม่ลดลงเนื่องด้วยการบริจาคทาน....” จากคำสอนของหะดีษบทนี้ ผู้เรียบเรียงตำราจึงนำมาเป็น

แบบอย่างในงานเขียนของท่าน

ทำไมเราจึงต้องศึกษาสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม?

เพื่อออกห่างและไม่เข้าไปทำสิ่งเหล่านั้น ดังนั้นการศึกษาสิ่งเหล่านี้จึงมีประโยชน์อย่างมากมายมหาศาล อย่างเช่น เราศึกษาสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียน้ำละหมาด ก็เพื่อที่ว่าน้ำละหมาดของเราจะไม่ถูกทำให้กลายเป็นโมฆะ และการที่เราศึกษาสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียละหมาด ก็เพื่อที่ว่าการละหมาดของเราจะได้ไม่กลายเป็นโมฆะเช่นเดียวกัน ท่านหุซัยฟะฮ์ บุตรของ ยะมาน กล่าวว่า “ผู้คนต่างก็พากันถามท่านศาสนทูตถึงสิ่งที่ต้องห้าม แต่ฉันนั้นได้ถามท่านถึงสิ่งที่ชั่วร้าย เนื่องจากกลัวว่ามันจะมาประสบกับฉัน”

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามนั้นคืออะไร? มันคือสิ่งต่างๆที่ทำให้การนับถือศาสนาอิสลามได้รับความเสียหาย และเป็นสิ่งที่ทำให้มุสลิมคนหนึ่งสิ้นสุดสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลามและกลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา และคำว่าอิสลามคือ การยอมจำนนต่ออัลลอฮ์ด้วยการให้ออกภาพต่อพระองค์ และยอมทำตามพระองค์ด้วยการเชื่อฟังและปฏิบัติตาม และปลีกตัวออกจากการตั้งภาคีและผู้ตั้งภาคี

ความหมายของมันก็คือ สิ่งที่ทำให้มุสลิมสิ้นสุดสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม และกลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

แล้วทำไมบางครั้งบรรดาผู้รู้ถึงใช้คำว่า สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม บางครั้งก็ใช้คำว่า สิ่งต่างๆที่สร้างความเสียหาย และบางครั้งก็ใช้คำว่า สิ่งต่างๆที่ทำให้กลายเป็นโมฆะ? เพราะการใช้คำที่หลากหลายเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้เรียนไม่รู้สึกลำบากหน่าย ซึ่งคำเหล่านี้ต่างก็มีความหมายเดียวกัน ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม หรือสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียน้ำละหมาด และ สิ่งต่างๆที่ทำให้การละหมาดเป็นโมฆะ และสิ่งต่างๆที่ทำให้การถือศีลอดเสียหาย

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม เหล่านี้ได้รับการยอมรับจากปวงปราชญ์อย่างเป็นเอกฉันท์หรือไม่? (คำตอบคือ) ใช่

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามมีเพียงแค่สิบประการนี้ใช่หรือไม่? (คำตอบคือ) ไม่ใช่ มันไม่ได้มีเพียงแค่สิบประการ แล้วทำไมถึงใช้คำว่า ๑๐ ประการ? เพราะมันเป็นสิบประการที่มีอันตรายมากที่สุด เพื่อที่ผู้คนจะได้จดจำมันไว้

เราสามารถเจาะจงถึงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลามอย่างคร่าวๆได้หรือไม่?

ทางด้านคำพูด
เช่น การด่า
ทออัลลอฮ์ หรือ
ท่านศาสนทูต
หรือศาสนา
อิสลาม

ทางด้าน
การกระทำ
เช่น การ
ทำไสย
ศาสตร์

ทางด้านหลักความ
เชื่อ เช่น การเชื่อว่ามี
สิ่งอื่นที่สามารถให้
คุณให้โทษได้
นอกจากอัลลอฮ์ผู้ทรง
สูงส่ง

การสงสัยในการ
ปฏิบัติศรัทธาของ
ชาวยิวและชาวคริสต์ที่
ได้รับรู้คำสอนของ
ท่านนบีมุฮัมมัดแล้ว
แต่พวกเขาไม่ศรัทธา

ท่านนบีมุฮัมมัดเคยกล่าวถึงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลามทั้ง ๑๐ ประการนี้หรือไม่? ถ้า
ท่านเคยกล่าวถึงจริงๆมีหลักฐานยืนยันหรือไม่?

ใช่ ท่านนบีมุฮัมมัดเคยกล่าวถึงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลามเหล่านี้ มีหน้าซ้ำสิ่งต่างๆที่เป็นการ
ปฏิบัติอิสลามเหล่านี้ส่วนแต่มีหลักฐานยืนยันจากอัลกุรอานและสุนนะฮ์ทั้งสิ้น ดังที่อัลลอฮ์
ทรงตรัสว่า “และในทำนองนั้นเราแจกแจงอาชาต(สัญญาณและหลักฐาน)ทั้งหลาย และ
เพื่อที่แนวทางของผู้กระทำความผิดจะได้ประจักษ์ชัด” (อัลอันอาม/๕๕)

หากว่าคนหนึ่งได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งที่เป็น การปฏิบัติอิสลาม ทุกคนที่พบเห็นหรือรับรู้
สิทธิที่จะตัดสินคนๆนั้นว่าเป็นผู้ปฏิบัติอิสลามหรือไม่?

ไม่ เพราะเรื่องการตัดสินแบบรายบุคคลว่าคนหนึ่งเป็นผู้ปฏิบัติอิสลาม(ดักฟีร)นั้นจะต้อง
มอบให้เป็นหน้าที่ของผู้รู้และศาลที่ตัดสินตามบทบัญญัติอิสลามเท่านั้น ท่านนบีมุฮัมมัดได้
กล่าวว่า “ผู้ใดที่กล่าวหรือเรียกพี่น้องของเขาว่าเป็นผู้ปฏิบัติ ดั่งนั้นการปฏิบัติศรัทธาก็จะ
ย้อนกลับไปหาคนหนึ่งคนใดจากเขาทั้งสอง (คนเรียกหรือคนถูกเรียก) อย่างแน่นอน”

ใครคือผู้แต่งตั้งตำราเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลาม?

ผู้รู้ทุกคนที่แต่งตั้งตำราเกี่ยวกับเรื่องศาสนบัญญัติ(ฟิกฮ์)เขาก็จะเขียนมันไว้ในบทที่ว่าด้วยข้อตัดสิน
สำหรับผู้ที่สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม(มูรตัด) แต่เขามุฮัมมัด บุตร อับดุลวะฮาบ คือคนแรกที่
แยกเรื่องนี้ออกมาเรียบเรียงเป็นตำราแบบเอกเทศโดยเฉพาะ

เราต้องแยกแยะข้อตัดสินระหว่างการกระทำและผู้กระทำสิ่งต่างๆ

ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามใช่หรือไม่?

ใช่ และถือเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะผู้ที่ทำการตั้งภาคินั้น ไม่ใช่ทุกคนที่จะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา เนื่องจากการตัดสินที่ตัวบุคคลนั้น จำเป็นจะต้องนำหลักฐานไปชี้แจงแก่ผู้กระทำการที่เป็นการปฏิเสธอิสลามเสียก่อน และจะต้องไม่มีข้อคลุมเครือใดๆ ในการกระทำการที่เป็นการปฏิเสธอิสลามด้วยเช่นกัน และผู้เรียบเรียงตำราไม่ได้มีเป้าหมายที่จะตัดสินตัวบุคคลว่าใครเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม แต่ว่าท่านต้องการที่จะเตือนให้ออกห่างจากสิ่งต่างๆ ที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม และนี่ถือเป็นคำตักเตือนอันจริงใจสำหรับประชาชาตินี้

ผู้ที่ได้ศึกษาสิ่งต่างๆ ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามเสร็จสิ้นแล้ว หน้าที่ของเขาคืออะไร?

เขาจำเป็นต้องออกห่างและเกรงกลัวว่าสิ่งต่างๆ ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามจะมาประสบกับตัวเขาเอง และเขาจะต้องเตือนผู้คนให้ออกห่างจากมัน ส่วนการตัดสินที่ตัวบุคคลนั้น จำเป็นจะต้องมอบให้เป็นหน้าที่ของบรรดาผู้รู้ระดับอาวุโส และศาลที่ตัดสินด้วยบทบัญญัติอิสลาม อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงมีศาสนทูตคนหนึ่งจากพวกท่านเองได้มาหาพวกท่านแล้ว เป็นที่ลำบากใจแก่เขาในสิ่งที่พวกท่านได้รับความทุกข์ยาก เขาเป็นผู้ห่วงใยในพวกท่าน เป็นผู้เมตตากรุณาสงสารต่อบรรดาผู้ศรัทธา - ดังนั้นหากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮฺนั้นเป็นที่พอเพียงแก่ฉันแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์เท่านั้นที่ฉันขอมอบหมาย และพระองค์คือเจ้าของบัลลังก์อันยิ่งใหญ่” (อัตเตาบะฮ์/๑๒๘-

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่หนึ่ง

การตั้งภาคีในการปฏิบัติศาสนกิจ (อิบาดะฮฺ) ต่ออัลลอฮฺ อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้กับการตั้งภาคีต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์” (อันนิซาอฺ/๔๘) และอัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงผู้ใดที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ แน่อนอัลลอฮฺ จะทรงทำให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับผู้ชรัมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ” (อัลมาอิดะฮฺ/๗๒) และส่วนหนึ่งของการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ก็คือ การเชือดพลีเพื่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ เช่นผู้ที่เชือดพลีเพื่อญินหรือผู้ตายในหลุมศพ

การตั้งภาคีชนิดต่างๆ

ชริกใหญ่ (ซึ่งมันคือการตั้งภาคีที่ผู้แต่งหมายถึง) โดยรูปแบบของมันก็คือการเชื่อมั่นว่ามีผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺที่บริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง หรือมีอำนาจที่จะให้คุณให้โทษแก่ผู้อื่นได้

ชริกเล็ก คือการให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสาเหตุทั้งๆที่ความเป็นจริงแล้วสิ่งนั้นไม่ใช่สิ่งที่อัลลอฮฺทรงอนุมัติให้มันเป็นสาเหตุ และทุกๆสิ่งที่เป็นสื่อไปยังชริกใหญ่ ถือว่าเป็นชริกเล็ก

ข้อแตกต่างระหว่างซิริกใหญ่และซิริกเล็ก

ซิริกใหญ่

1. สิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม
2. การงานทุกอย่างสูญเปล่าและกลายเป็นโมฆะ
3. ผู้นำสามารถสั่งลงโทษเขาด้วยการประหารชีวิต(ชีวิต)และยึดทรัพย์สินของเขา
4. ผู้ทำจะต้องอยู่ในขุมนรกตลอดกาล
5. เมื่อมันถูกเรียกในบทบัญญัติศาสนาว่าเป็นซิริกใหญ่
6. เมื่อใดที่คำว่าซิริกหรือคำว่ากุฟรตามหลังอักษรอะลิฟ-ลามในบทบัญญัติศาสนาแล้ว ถือว่ามันคือซิริกใหญ่

ซิริกเล็ก

1. ไม่สิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม
2. การงานบางอย่างเท่านั้นที่สูญเปล่าและกลายเป็นโมฆะ
3. ชีวิตและทรัพย์สินของเขายังเป็นที่ต้องห้าม
4. ผู้ทำจะไม่อยู่ในขุมนรกตลอดกาล
5. เมื่อมันถูกเรียกในบทบัญญัติศาสนาว่าเป็นซิริกเล็ก
6. ทุกๆสิ่งที่บทบัญญัติศาสนาระบุว่าเป็นการตั้งภาคี หรือเป็น การปฏิเสธ โดยไม่ได้เจาะจงเป็นการเฉพาะ(คือคำว่าซิริกหรือกุฟรนั้นไม่มีอักษรอะลิฟ-ลามนำหน้า)

การทำซิริกใหญ่จะได้รับการอภัยโทษหรือไม่?

หากผู้ใดที่เสียชีวิตในสภาพที่ยังทำซิริกใหญ่ เขาจะไม่ได้รับการอภัยโทษ ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้กับการตั้งภาคีต่อพระองค์” แต่หากว่าเขากลับตัวก่อนที่จะเขากำลังใกล้จะเสียชีวิตหรือกลับตัวก่อนที่จะดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตกเขาก็จะได้รับการอภัยโทษ ดังพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าปวงบ่าวของข้าเอ๋ย! บรรดาผู้ละเมิดต่อตัวของพวกเขาเอง พวกท่านอย่าได้หมดหวังต่อพระเมตตาของอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอภัยความผิดทั้งหลายทั้งมวล แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อฺซุหมฺร/๕๓) และอัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และการสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว(ที่อัลลอฮฺทรงรับ)นั้น มิใช่สำหรับบรรดาผู้ที่กระทำความชั่วต่างๆจนกระทั่งความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเขาแล้วเขาก็กล่าวว่าบัดนี้แหละข้าพระองค์ขอสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว” (อันนิซาอฺ/๑๘) และท่านนบีมุฮัมมัดกล่าวว่า “การอพยพ(อิเฎาะฮฺ)จะยังมีต่อไปไม่สิ้นสุดจนกว่าการกลับตัวจะหมดเวลา และการกลับตัวจะไม่หมดเวลาจนกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศ

ตะวันตก”

สิ่งต้องห้ามประเภทต่างๆ

ชิริกใหญ่

คือสิ่ง
ต้องห้ามที่
ร้ายแรง
ที่สุด

ชิริกเล็ก คือสิ่งอื่น

นอกเหนือจากชิริก
ใหญ่ และคือสิ่งที่
ร้ายแรงยิ่งกว่าบาป
ใหญ่ทั้งหลาย

บาปใหญ่ คือ สิ่งที่มีการระบุบทลงโทษ
เอาไว้โดยเฉพาะ เช่น การสาปแช่ง การ
จับได้ หรือการประกาศว่าไม่มีส่วน
เกี่ยวข้องใดๆกับผู้กระทำความบาปใหญ่นั้น
หรือมีการระบุว่าผู้ที่กระทำความบาปนั้น
เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหรือผู้
ตั้งภาคี หรือระบุว่าผู้ที่กระทำความบาปนั้น
ไม่ใช่มุสลิม หรือผู้กระทำความบาปนั้นโดน
เปรียบเทียบกับบรรดาสัตว์ที่น่ารังเกียจ
ที่สุด

บาปเล็ก คือ
ทุกๆสิ่งที่
บทบัญญัติ
ศาสนาได้สั่ง
ห้ามโดยไม่ได้
ระบุ
บทลงโทษ
เป็นการ
เฉพาะ

บาปใหญ่ไม่มี จำนวนแบบ ตายตัว

แต่ว่าถูกจำกัด
คุณลักษณะ
เอาไว้ด้วย
กฎเกณฑ์ที่
กล่าวไว้ข้างต้น

ข้อตัดสินของผู้ทำบาปใหญ่

เป็นผู้ศรัทธาที่มีความ
ศรัทธา(อีมาน)บกพร่อง
หรืออีกนัยหนึ่งคือ เขาเป็นผู้
ศรัทธาเพราะเขายังมีความ
ศรัทธาหลงเหลืออยู่ แต่เป็น
คนชั่วเนื่องจากกระทำความ
บาปใหญ่เขาจะได้รับความรัก
(จากมุสลิม)เท่ากับความ
ศรัทธาของเขา และโดน
รังเกียจเท่ากับบาปใหญ่ของ
เขา และเขาจะไม่ได้รับการ
คบค้าสมาคม ในขณะที่ยัง
กระทำความบาปใหญ่

ระดับของบาปใหญ่

มีความเหลื่อมล้ำกัน
เนื่องจากท่านนบีได้
กล่าวในหะดีษบท
หนึ่งโดยใจความ
บางส่วนในนั้นคือ
“**บาปใหญ่ที่ร้ายแรง
ที่สุด**” ซึ่งคำว่า
“**ที่สุด**”ตรงนี้แบ่งออก
ว่าบาปใหญ่มีความ
เหลื่อมล้ำกัน

ข้อตัดสินของการทำ บาปใหญ่

ก็คือจำเป็นจะต้อง
กลับเนื้อกลับตัวจาก
บาปชนิดนี้หรือการ
กระทำประเภทนี้
ดังที่นบีได้คาดโทษ
บาปใหญ่ไว้ในหะ
ดีษหลายๆบท เช่น
สตรีที่ร้องไห้คร่ำ
ครวญต่อศพผู้ตายว่า
จะถูกลงโทษอย่าง
รุนแรง

การเชือดพลีประเภทต่างๆ

การเชือดพลีเพื่อ

อัลลอฮ์

คือ สิ่งทีบทบัญญัติ
อิสลามสั่งใช้ให้
กระทำ เช่นการเชือด
พลีเนื่องในวันอี
ดิ้อลฮัจญ์ การเชือด
พลีเนื่องจากประกอบ
พิธีฮัจญ์ และการ
เชือดพลีเพื่อบริจาค
ทาน

การเชือดพลีเพื่อบูชา

ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์

เช่นเชือดพลีเพื่อ
บูชาญิน หรือคนตาย
ในหลุมศพ การเชือด
ประเภทนี้ถือเป็นการ
ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

การเชือดพลีที่

อนุญาต

เช่นเชือดแพะเพื่อ
ขายเนื้อ หรือเพื่อ
ต้อนรับแขก เพื่อ
การค้าขาย ฯลฯ

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่สอง

ผู้ที่สร้างสื่อกลางระหว่างตัวเขากับอัลลอฮ์โดยวิงวอนและขอความช่วยเหลือต่อสิ่งเหล่านั้น รวมถึงพึ่งพาต่อสิ่งเหล่านั้น ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม ตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

การขอชะฟาอะฮ์ (คือ การขอความช่วยเหลือจากสื่อกลางเพื่อให้สื่อกลางไปขอความช่วยเหลือจากผู้ที่สามารถให้ความช่วยเหลือแก่เขาได้) การขอชะฟาอะฮ์มีประเภทต่างๆ ดังนี้

**การขอชะฟาอะฮ์ในเรื่องที่ไม่มีสิ่งใดหรือผู้ใดสามารถช่วย
ได้นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว**

**การขอชะฟาอะฮ์ที่ได้รับการ
ยอมรับ**

คือการขอที่อัลลอฮ์ได้ยืนยันด้วยตัวของพระองค์เอง และจะต้องไม่ขอจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากพระองค์ โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- ๑-ได้รับการอนุญาตจากอัลลอฮ์ในการขอชะฟาอะฮ์นั้น
- ๒-ความพอใจของอัลลอฮ์ต่อผู้ที่มาขอชะฟาอะฮ์จากพระองค์ (ชาฟิอ์) ให้แก่ผู้ที่ต้องการได้รับชะฟาอะฮ์จากพระองค์ (มัชฟิอะฮ์)
- ๓-ความพอใจของอัลลอฮ์ต่อผู้ที่ต้องการได้รับชะฟาอะฮ์จากพระองค์ (มัชฟิอะฮ์)

การขอชะฟาอะฮ์ที่ถูกปฏิเสธ

(คือประเภทที่ผู้เรียบเรียงตำราต้องการจะเตือนให้

ระวัง) หมายถึง การขอ

ชะฟาอะฮ์ที่อัลกุรอานปฏิเสธ ซึ่งก็คือ การขอจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือได้นอกจากอัลลอฮ์องค์เดียว

**ข้อตัดสินของการขอ
ชะฟาอะฮ์ประเภทนี้**

ก็คือ เป็นการตั้งภาคีที่ร้ายแรง (จริกใหญ่)

**การขอชะฟาอะฮ์ต่อสิ่งถูก
สร้างในเรื่องที่มี**

ความสามารถช่วยเหลือได้

การขอประเภทนี้คือสามารถขอได้ด้วยเงื่อนไข ๔

ประการดังนี้

๑-ผู้ให้ความช่วยเหลือจะต้องอยู่ต่อหน้า

๒-ผู้ให้ความช่วยเหลือ

จะต้องมีชีวิตอยู่

๓-ผู้ให้ความช่วยเหลือ

จะต้องมีความสามารถให้ความช่วยเหลือได้

๔-ผู้ที่ขอความช่วยเหลือ

จะต้องเชื่อมั่นว่ามนุษย์ผู้ให้

ความช่วยเหลือแก่เขานั้นเป็น

เพียงสาเหตุที่มาช่วย ส่วนผู้ที่

ช่วยเหลือเขาที่แท้จริงนั้นคือ

อัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น

การขอชะฟอะสุที่ได้รับการ ยอมรับ

***การขอชะฟอะสุที่ท่านนับเพียงผู้
เดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์ส่วนผู้อื่นไม่
สามารถขอได้**

- ๑-การขอความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่
- ๒-การขอชะฟอะสุของท่านนับ
ให้แก่บุญกุศลผู้เป็นลุงของท่าน
เพื่อให้ได้รับการลงโทษสถานเบา
- ๓-การขอชะฟอะสุของท่านนับ
มุฮัมมัดในการเปิดประตูต่างๆของ
สวรรค์

***การขอชะฟอะสุที่ผู้อื่นนอกจาก
ท่านนับมุฮัมมัด ไม่ว่าจะเป็น
บรรดาศาสนทูต นับ มลาอิกะฮ์ เหล่า
คนดีมีคุณธรรมที่ให้เอกภาพต่ออัลลอ
ฮ์ รวมถึงเหล่าเด็กเล็กก็สามารถขอได้**

- ๑-การขอชะฟอะสุเพื่อยกกระดั
ษานะที่สูงขึ้นให้แก่เหล่าผู้ให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮ์(อัลมูวะหิดูน)
- ๒-การขอชะฟอะสุเพื่อช่วยให้เหล่า
ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ที่จะต้องลง
นรก ให้รอดพ้นจากการลงนรก
- ๓-การขอชะฟอะสุเพื่อช่วยให้เหล่า
ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ที่จะต้องลง
นรก ให้ได้ออกมาจากนรก

คำขอของมุสลิมต่อพี่น้องของเขาว่า **ช่วยขอคูอาต่ออัลลอฮ์ให้ฉันหน่อยสิ** ถือว่าทำได้หรือไม่?
หากว่าผู้กล่าวประโยคนี้นี้เชื่อว่าผู้ที่เขาฝากให้ช่วยขอคูอา นั้นเป็นคนเดียวที่เมื่อขอคูอาแล้วทำให้
เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการจากอัลลอฮ์ ความเชื่อแบบนี้คือชิริกเล็ก แต่หากว่าเขาขอโดยเชื่อว่า
ผู้ที่เขาฝากให้ขอคูอา แก่เขานั้นเป็นเพียงสาเหตุหนึ่งที่จะทำให้เขาได้รับตามที่เขาคือต้องการ
จากอัลลอฮ์ ความเชื่อและการกระทำแบบนี้ก็ถือเป็นสิ่งที่ยอนุญาต แต่ในทางที่ดีที่สุดแล้วควร
จะหลีกเลี่ยงดีกว่า

การมอบหมาย คือการพึงพิงต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริง โดยมีความเชื่อมั่นในพระองค์พร้อมกับยึดถือสาเหตุต่างๆที่บทบัญญัติศาสนาอนุญาต ซึ่งเป็นสาเหตุที่ช่วยทำให้การทำงานหนึ่งลุล่วงไปได้

การมอบหมายที่ อนุญาต

คือการมอบหมายต่อคนที่ยังมีชีวิต ในเรื่องที่เขาถูกมอบหมายให้บริหาร โดยไม่มีการยึดติดกับเขาผู้นั้นเพียงคนเดียว เช่น การที่ท่านมอบหมายให้ชายคนหนึ่งไปทำหน้าที่แทนท่านในเรื่องการค้าขายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

การมอบหมาย ที่เป็นซิริกเล็ก

คือการมอบหมายต่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่ พร้อมกับพึงพิงต่อเขาผู้นั้นเพียงคนเดียว อย่างเช่น คนที่พึงพาต่อคนๆหนึ่งที่ยังมีชีวิตในด้านปัจจัยยังชีพของเขาจากอัลลอฮ์ พร้อมกับเชื่อว่าคนที่เขาพึงพิงคนนั้นเป็นเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เขาต้องพึงพิงอาศัยในการได้รับปัจจัยยังชีพ

การมอบหมายที่เป็นซิริกใหญ่

คือการมอบหมายต่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮ์ (คือประเภทที่ผู้เรียบเรียงตำราต้องการเตือนให้ระวัง) ก็คือการมอบหมายต่อสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ ในลักษณะเคารพบูชาและขอมจํานนต่อสิ่งนั้นๆ โดยพึงพิงสิ่งนั้นหรือผู้นั้นในทุกๆอย่าง พร้อมกับเชื่อว่าผู้นั้นมีพลังอำนาจในการให้คุณให้โทษแก่เขาได้ และเขาไม่สามารถอยู่ได้หากไม่มีผู้นั้น เช่นการมอบหมายและพึงพิงต่อคนตาย

คำกล่าวที่ว่า **“ฉันได้มอบหมายต่อคนๆหนึ่ง”** หรือ **“ฉันได้มอบหมายต่ออัลลอฮ์ แล้วหลังจากนั้นฉันก็มอบหมายต่อคนๆหนึ่ง”** ถือว่าคำกล่าวสองแบบนี้ถูกต้องหรือไม่?

แล้วแบบไหนถูกต้อง?

ถือว่าคำกล่าวทั้งสองแบบนี้**ไม่ถูกต้องทั้งคู่** เพราะการมอบหมายนั้นคือการทำงานของหัวใจที่ไม่สามารถแปรผันไปให้สิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ แต่ท่านต้องกล่าวว่า **“ฉันได้มอบหมายให้ชายผู้หนึ่งไปทำ...แทนฉัน”** หมายถึง ท่านให้เขาเป็นตัวแทนของท่าน ซึ่งท่านป็นมุฮัมมัดเองก็เคยมอบหมายธุระของท่าน ทั้งที่เป็นธุระทั่วไปและเฉพาะกิจให้กับศอหาบะฮ์ของท่านบางคน

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่สาม

ผู้ที่ไม่มองว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีคือผู้ปฏิเสธอิสลาม หรือมีความสงสัยในการปฏิเสธอิสลามของ พวกเขา หรือมองว่าแนวทางของพวกเขา นั้นถูกต้อง ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม

ข้อตัดสินของศาสนาอิสลามต่อบรรดาผู้ตั้งภาคี

ใครก็ตามที่ได้รับรู้คำสอนของศาสนาอิสลามที่ท่านนบีได้นำมาเผยแผ่แล้ว แต่เขาไม่ศรัทธา ก็ถือว่าเขาคือผู้ปฏิเสธอิสลามอย่างสิ้นเชิง(ไม่ได้เป็นผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม) ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลามแล้ว ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน”

(อาละอิมรอน/๘๕)

ชาวคัมภีร์(ยิวและคริสต์)ถือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺหรือไม่?

(คำตอบคือ) ใช่ ชาวคัมภีร์ที่ไม่ศรัทธาต่อท่านนบีมุฮัมมัด ถือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “พวกเจ้าจงต่อสู้บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และต่อวันปรโลก และไม่งดเว้นสิ่งที่อัลลอฮฺและศาสนาทูตห้ามไว้ และไม่ปฏิบัติตามศาสนาแห่งความสัจจะ อันได้แก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ จนกว่าพวกเขาจะจ่ายอัลญิซยะฮฺ(ส่วนบรรณาการ)จากมือของพวกเขาเอง ในสภาพที่พวกเขาเป็นผู้ต่ำต้อย (อัต

เตาบะฮฺ/๒๕)

และท่านนบีได้กล่าวว่า “ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของมุฮัมมัดอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์(หมายถึงอัลลอฮฺ)ว่าจะไม่มีผู้ใดในประชาชาตินี้ไม่ว่าจะชาวยิวและชาวคริสต์ที่ไม่รับฟังฉัน แล้วจากนั้นเขาได้เสียชีวิตไปในสภาพที่ไม่ศรัทธาต่อสิ่ง(อิสลาม)ที่ฉันได้ถูกแต่งตั้งให้นำมาเผยแผ่ เว้นแต่เขาจะเป็นหนึ่งจากชาวนรกเท่านั้น”

จากอาเยะสุอัลกูรอ่านและหะดีษข้างบนบ่งบอกว่าเราไม่จำเป็นต้องรักษาสัญญากับชาว
คัมภีร์ใช้หรือไม่?

(คำตอบคือ) ผู้ใดก็ตามที่เราให้สัญญากับเขาไว้ เราจะต้องรักษาสัญญากับผู้นั้น ทั้งนี้ก็
เพื่อที่เราจะได้รับความรักจากอัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “**ดังนั้นตราบไคที่พวก
เขา(พวกตั้งภาคี)ยังเที่ยงธรรมต่อพวกเจ้า ก็จงเที่ยงธรรมต่อพวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์นั้น
ทรงชอบบรรดาผู้ที่ความขำเกรง” (อัลเตาบะฮ์/๗)** และมุสลิมเมื่อพิจารณาจากจุดยืน
ของพวกเขาต่อบรรดาผู้ตั้งภาคีนั้น แบ่งออกเป็นสามประเภทดังนี้

**ประเภทที่เข้าร่วมกับ
บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา**
ในเทศกาลงานตรุษต่างๆ
รวมถึงงานเลี้ยงฉลอง
หรือพิธีกรรมทางศาสนา
ของพวกเขา

**ประเภทที่ถูกกล่าวถึง
ละเมิดต่อพวกเขา**
ด้วยการเช่นฆ่า,
ปล้นสะดม, ลอบฆ่า
และทำร้าย

**ประเภทที่เป็นกลางที่ดำเนินตาม
แนวทางของชาวสุนนะฮ์**
ก็คือไม่เข้าร่วมกับพวกเขาใน
เทศกาลงานตรุษ งานเลี้ยงฉลอง
และรักษาสัญญากับพวกเขา และไม่
รังแกหรือรุกรานพวกเขา และคบค้า
สมาคมกับพวกเขาในเรื่องการ
ค้าขาย พร้อมกับเชิญชวนพวกเขา
ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์เพียง
องค์เดียว

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่สี่

ผู้ใดที่เชื่อว่ามีแนวทางอื่นสมบูรณ์กว่าแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด หรือเชื่อว่าการตัดสินอื่นดีกว่าการตัดสินของท่าน ดังเช่นผู้ที่ยึดเอาการตัดสินของพวกพระเจ้าจอมปลอม(ฏอฆุต)มา นำหน้าข้อตัดสินของท่านนบีมุฮัมมัด ถือว่าเขาคือผู้ปฏิเสธอิสลาม

การตัดสินด้วยบทบัญญัติอื่นที่ไม่ใช่บทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่ได้ประทานลงมาแบ่งออกเป็น
สองประเภท คือ

ประเภทที่หนึ่ง

ผู้ที่นำการตัดสินของพวกพระเจ้าจอมปลอม (ฏอฆุต) หรือกฎหมายอื่นที่มีไช้ของอัลลอฮ์ มา นำหน้าการตัดสินของพระองค์ โดยเชื่อว่าการตัดสินของอัลลอฮ์นั้นใช้ไม่ได้ บุคคลประเภทนี้ ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลามและสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเขา และบรรดาบทหลวงของพวกเขา มาเป็นพระเจ้านอกเหนือจากอัลลอฮ์” (อัตเตาบะฮ์/๓๔)

ประเภทที่สอง

ผู้ที่เชื่อว่าแท้จริงแล้วเขาจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายของอัลลอฮ์ และเชื่อว่าเป็นกฎหมายที่ดีที่สุดสำหรับบ้านเมืองและประชาชน แต่ว่าเขาได้นำกฎหมายอื่นที่ไม่ใช่กฎหมายของอัลลอฮ์มา นำหน้าและตัดสินแทนกฎหมายของอัลลอฮ์ เนื่องจากอารมณ์ของเขา หรือมักมากในอำนาจและชื่อเสียง หรือเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ ถือว่าเขาเป็นคนชั่วและเป็นผู้เินรคุณต่ออัลลอฮ์ แต่ยังคงเป็นมุสลิม และหากว่าเขาใช้กฎหมายอื่นมาตัดสินคดีของมุสลิม ก็ถือว่าเขาคือผู้ที่ล่วงละเมิด และเสี่ยงต่อการเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม และสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่ห้า

ผู้ใดที่รังเกียจสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้นำมาเผยแผ่ ถึงแม้ว่าเขานำสิ่งนั้นมาปฏิบัติก็ตาม
ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “ทั้งนี้เพราะว่า พวกเขากลียดชังสิ่ง
ที่อัลลอฮ์ทรงประทานลงมา พระองค์จึงทรงทำให้การทำงานของพวกเขาไร้ผล” (มุฮัมมัด/๘)
และอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้นหรอก ข้าสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า เขาเหล่านั้นจะยังไม่
ศรัทธาจนกว่าพวกเขาจะให้เจ้าตัดสินในสิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างพวกเขาแล้วพวกเขาไม่พบความ คับ
ใจใดๆ ในจิตใจของพวกเขาจากสิ่งที่เจ้าได้ตัดสินใจ และพวกเขายอมจำนนด้วยดี” (อันนิซาอ์/๖๕)
และอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “ดังนั้นผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงต้องการจะชี้นำเขา พระองค์ก็จะทรงให้หัวอกของ
เขาเปิดรับอิสลาม และผู้ใดที่พระองค์ทรงต้องการจะปล่อยให้เขาหลงทาง พระองค์ก็จะทรงให้ทรวง
อกของพวกเขาคับแคบ อีดอ็ด ประหนึ่งว่าเขากำลังขึ้นไปยังฟากฟ้า ในทำนองนั้นแหละอัลลอฮ์จะ
ทรงให้มีความโสมม แก่บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธา” (อัลอันอาม/๑๒๕)

การรักและการเกลียดเพื่ออัลลอฮ์

การรักและการเกลียดเพื่ออัลลอฮ์นั้น เป็นหนึ่งในสิ่งจำเป็น และเป็นสิ่งที่แสดงถึงการมีความ
ศรัทธาที่แน่นแฟ้นมั่นคง

สิ่งต่างๆ ที่จำเป็นจะต้องรักเพื่ออัลลอฮ์แบ่งออกเป็นสี่ประเภท ดังนี้

การทำงานที่อัลลอฮ์

ทรงพอพระทัย

ซึ่งก็คือทุกๆ ที่
บทบัญญัติศาสนา
สั่งใช้ เช่น การให้
เอกภาพต่ออัลลอฮ์

ผู้ปฏิบัติการทำงานที่อัลลอฮ์

ทรงพอพระทัย

เช่น บรรดานบี บรรดาสา
สนทูต และบรรดามลาอิกะฮ์
บรรดาต่อหาบะฮ์ และผู้ที่ให้
เอกภาพต่ออัลลอฮ์ทุกคน

ช่วงเวลาต่างๆ

ที่อัลลอฮ์ทรงรัก

เช่น คืนอัลก็อดร์
และช่วงสูดทัย
ในยามค่ำคืน

สถานที่ต่างๆ

ที่อัลลอฮ์ทรงรัก

เช่น นครมักกะฮ์
และ
นครมะดีนะฮ์

สิ่งต่างๆที่จำเป็นจะต้องเกลียดเพื่ออัลลอฮ์
แบ่งออกเป็นสี่ประเภท ดังนี้

ในกรณีที่สตรีมุสลิมรังเกียจบัพญญูติศานาในเรื่องการแต่งงานกับสตรีหลายคน ถือว่านางเป็นผู้ปฏิเสธอิสลามหรือไม่?

โดยความเป็นจริงแล้วก็คือ สตรีมุสลิมโดยทั่วไปนั้นมิได้รังเกียจข้อตัดสินของศาสนา แต่ว่านางไม่ชอบให้สามีของนางไปมีภรรยาหลายคนนอกจากนาง ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้ถือว่าไม่ถูกดำเนินแต่อย่างใด

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่หก

ผู้ใดที่เยาะเย้ยสิ่งหนึ่งสิ่งใดในศาสนาของท่านศาสนทูต(มุฮัมมัด) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตอบแทนหรือการลงโทษของอัลลอฮ์ ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า ต่ออัลลอฮ์และบรรดาโองการของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเยาะเย้ยกัน – พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้วหลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน” (อัลเตาะบะฮ์/๖๕)

รายละเอียดต่างๆที่เกี่ยวกับผู้เยาะเย้ย

ส่วนการกลับเนื้อกลับตัวของผู้ที่เยาะเย้ยนั้นจะถูกตอบรับด้วยเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- ๑- เขาจะต้องสรรเสริญต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่คู่ควรกับพระองค์
 - ๒- เขาจะต้องปลีกตัวออกห่างและไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเยาะเย้ยนั้นอีก
 - ๓- เขาจะต้องแสดงให้เห็นว่าเขากลับเนื้อกลับตัวจริงๆ เพื่อที่ผู้อื่นจะได้รับรู้ถึงความจริงจังในการกลับตัวของเขา
- ส่วนคนที่คำทอท่านศาสนทูตนั้น การกลับเนื้อกลับตัวของเขาจะถูกตอบรับ ณ ที่อัลลอฮ์ หากว่าเขาจริงจัง และผู้นำก็มีสิทธิ์ในการประหารเขาโดยชอบธรรม

ความหมายและข้อตัดสินของการเยาะเย้ย

การเยาะเย้ยคือการหัวเราะเยาะ ส่วนข้อตัดสินของผู้เยาะเย้ยหรือคำทอ ก็คือ เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม และอยู่ในขุมนรกตลอดกาล (ขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากพฤติกรรมนี้) ส่วนผู้ที่ไฉนได้รับฟังการคำทอก็จำเป็นจะต้องห้ามปราม หรือ ไม่ก็ผินหลังให้กับวงสนทนานั้นเสีย แต่หากว่าผู้ที่ไฉนการคำทอเยาะเย้ยนั้นยังคงร่วมอยู่ในวงสนทนานั้นโดยไม่คัดค้านหรือห้ามปรามเลย ถือว่าเขาได้รับการตัดสินเช่นเดียวกับผู้ที่เยาะเย้ยและคำทอ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และแน่นอนอัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาแก่พวกเจ้าแล้วในคัมภีร์นั้นว่า เมื่อพวกเจ้าไฉนว่าบรรดาโองการของอัลลอฮ์ถูกปฏิเสธศรัทธา และถูกเย้ยหยัน ดังนั้นพวกเจ้าก็จงอย่านั่งร่วมกับพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่น มิเช่นนั้นแล้วแท้จริงพวกเจ้าก็เหมือนกับพวกเขา” (อันนิซาอ์/๑๔๐)

หากว่าคนหนึ่งได้ใช้คำพูดที่เข้าข่ายการคำทอ เขาจะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธอิสลามหรือไม่?

เขาจะต้องได้รับการอธิบายและชี้แจงก่อนว่าการกระทำเช่นนี้ถือเป็นการปฏิเสธอิสลาม หากเขากลับตัว เขาก็จะได้รับการละเว้นโทษ แต่หากไม่กลับตัว เรื่องของเขาจะถูกส่งไปให้ศาลพิพากษา หรือผู้รู้ระดับอาวุโสเป็นผู้ตัดสินคดีความ

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่เจ็ด

การทำไสยศาสตร์ และส่วนหนึ่งของมันก็คือการทำให้คนแตกแยก หรือทำให้คนหลงรักกัน ดังนั้นใครก็ตามที่กระทำหรือพอใจในไสยศาสตร์นั้น ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และเขาทั้งสองจะไม่สอน(ไสยศาสตร์)ให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้น ท่านจงอย่าปฏิเสธการศรัทธาเลย(จงอย่าเรียนไสยศาสตร์เพราะเป็นการปฏิเสธศรัทธา)” (อัลบะกะเราะฮ์/๑๐๒)

รายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับไสยศาสตร์

เครื่องหมายและสัญลักษณ์ของนักทำไสยศาสตร์

- ทำสิ่งที่ค้านกับเงื่อนไขของศาสนาที่อนุญาตในการบิดเบือนได้
- เขียนตัวอักษรที่ไม่เป็นรูปประ โยค แต่เป็นรูปพยางค์ รวมไปถึงถึงคำพูดที่ไม่มีความหมาย
- พิจารณากลุ่มราศีดวงดาวต่างๆตามหลักโหราศาสตร์ รวมถึงอ่านลายมือและลายแก้ว การผูกปมพร้อมกับเสกเป่า
- การทำให้คนรักใคร่กันและทำให้เลิกรากัน
- การสั่งให้ผู้ป่วยที่มาหาเขากระทำให้สิ่งที่ค้านกับหลักศาสนา เช่น กระทำสิ่งต้องห้าม ได้แก่ สั่งให้ทิ้งละหมาด หรือละทิ้งการกล่าวบิสมิลลาฮฺขณะเชือดสัตว์
- การถามชื่อมารดาเพื่อใช้เป็นสื่อในการทำไสยศาสตร์
- การอ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับ

ข้อตัดสินของไสยศาสตร์

ไสยศาสตร์ คือการปฏิเสธอิสลาม ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และเขาทั้งสองจะไม่สอน(ไสยศาสตร์)ให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้น ท่านจงอย่าปฏิเสธการศรัทธาเลย(จงอย่าเรียนไสยศาสตร์เพราะเป็นการปฏิเสธศรัทธา)” (อัลบะกะเราะฮ์/๑๐๒)

การไปหานักทำไสยศาสตร์ และข้อตัดสินของการไปหาเขา

การไปหานักทำไสยศาสตร์มีหลายวิธี คือ การนั่งร่วมวงกับเขา, การส่งตัวแทนหรือส่งจดหมายไปหาเขา และเช่นเดียวกัน การดูสื่อทีวี, เว็บไซต์หรือวารสารที่มีเรื่องจักราศี และการอ่านลายมือหรือลายแก้ว เป็นต้น ส่วนข้อตัดสินของการไปหานักทำไสยศาสตร์ ก็คือ ผู้ใดที่ไปหานักทำไสยศาสตร์ เท่ากับการละหมาดของเขาจะไม่ถูกตอบรับ ๔๐ วัน ตามที่หะดีษได้ระบุไว้, และหากว่าเขาเชื่อคำพูดของนักทำไสยศาสตร์ ท่านนบีได้กล่าวว่า “ใครที่มาหาหมอ และเชื่อในสิ่งที่หมอผู้นั้นพูด เท่ากับว่าเขาได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกส่งมายังท่านนบีมุฮัมมัด(ศาสนาอิสลาม)” แต่ผู้ที่ไปหานักทำไสยศาสตร์นั้นจะได้รับการยกเว้น หากว่าเขาไปหาเพื่อขจัดหรือปราบปรามสิ่งเหล่านั้น และมันเป็นหน้าที่ของผู้ที่สันตถิกรณี

อรรถาธิบาย หมายถึง การแก้ไขไสยศาสตร์ออกจากผู้ถูกไสยศาสตร์
แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

การแก้ไขไสยศาสตร์ที่บัญญัติศาสนาสั่งห้าม

คือ การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยการใช้ไสยศาสตร์
ซึ่งท่าน นบีได้กล่าวไว้ว่า มันคือการทำงานของ
ชัยฏอน

การแก้ไขไสยศาสตร์ที่ถูกต้องตามบัญญัติ

ศาสนา

คือ การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีการปิดเป่าตาม
หลักศาสนา การทานยาและการขอคูอา

การตอบโต้ผู้ที่กล่าวว่า การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์นั้นเป็นท่อนุญต

- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยการใช้ไสยศาสตร์นั้นค้านกับอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี และ
แนวทางของบรรดาซอว์ฮาบะฮ์ของประชาชาตินี้
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีนี้ทำให้การรักษาด้วยอัลกุรอานและคูอาจากสุนนะฮ์ของท่านนบีดูด้อย
ค่าลง
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีนี้ทำให้ไสยศาสตร์และบรรดานักทำไสยศาสตร์ดูแข็งแกร่ง, มีคุณค่า
และเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้พวกเขาในสายตาของคนทั่วไป
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีนี้ก่อให้เกิดการหันเหออกจากวิธีการแก้ที่ถูกต้องแน่นอน ก็คือการรักษา
ด้วยอัลกุรอานและสุนนะฮ์ โดยหันไปแก้ด้วยวิธีที่ไม่แน่นอน ซึ่งก็คือ การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสย
ศาสตร์นั่นเอง
- ในการแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยการใช้ไสยศาสตร์นั้น ทั้งผู้แก้และผู้โดนไสยศาสตร์จำเป็นจะต้องทำ
ความใกล้ชิดกับชัยฏอนด้วยสิ่งที่ชัยฏอนรักเสียก่อน เพื่อที่ชัยฏอนจะได้ช่วยแก้ไขไสยศาสตร์นั้นให้
- ถ้าหากผู้โดนไสยศาสตร์ที่ได้รับการแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีตามบทบัญญัติศาสนามีความอดทน เขาก็
จะได้เข้าสวรรค์ดังเช่นที่ท่านนบีได้สัญญาเอาไว้
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์นั้น กลับเป็นการเพิ่มไสยศาสตร์ในตัวของผู้โดนคุณไสยเอง
- ท่านนบีเคยโดนไสยศาสตร์ ท่านไม่เคยรักษาและแก้ด้วยการใช้ไสยศาสตร์ แต่ท่านรักษาด้วยการ
ปิดเป่าตามหลักศาสนา

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่แปด

การสมรู้ร่วมคิดกับบรรดาผู้ตั้งภาคี และให้ความช่วยเหลือกับพวกเขาในการทำร้ายบรรดามุสลิม และหลักฐานในเรื่องนี้คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่เอาพวกเขา(ยิวและคริสต์)มาเป็นมิตรแล้วไซ้ แน่อนผู้หนึ่งก็เป็นหนึ่งในพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่อธรรม”** (อัลมาอิดะฮ์/๕๑)

การช่วยเหลือและเป็นมิตรกับบรรดาผู้ตั้งภาคีในการทำร้ายบรรดามุสลิม

เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชาวมุสลิมที่จะต้องไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขา และมุสลิมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเป็นมิตรต่อมุสลิมผู้ที่มีเตาฮีดด้วยกัน และรักในศาสนาที่พวกเขานับถือ(อิสลาม) ส่วนใครที่รักและพึงพอใจในการปฏิเสธศรัทธา และให้การช่วยเหลือในเรื่องที่เป็นการปฏิเสธศรัทธา หรือช่วยเหลือพวกตั้งภาคี ก็ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและสิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลามโดยสรุปแล้ว การช่วยเหลือพวกตั้งภาคีนั้น แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

ไม่ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาและยังคงเป็นมุสลิม
คือ การช่วยเหลือนั้นจะต้องไม่ได้มีสาเหตุมาจากความรักต่อบรรดาผู้ตั้งภาคี และเกลียดชังชาวมุสลิม แต่ต้องเป็นการช่วยเหลือเนื่องจากผลประโยชน์ทางโลกคุณเขาเท่านั้น

ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาและสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม
คือ การช่วยเหลือบรรดาผู้ตั้งภาคีในการทำร้ายชาวมุสลิม อันเนื่องจากความรักต่อพวกตั้งภาคี และความเกลียดชังต่อชาวมุสลิม และหวังให้พวกตั้งภาคีมีชัยชนะเหนือชาวมุสลิม

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่เก้า

ผู้ใดที่เชื่อว่ามนุษย์บางคนได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัด ดังที่ท่านนบีค่อฎิรได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านนบีมุซา ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม

ผู้ใดที่เชื่อว่ามนุษย์บางคนได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากการปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัด เขาคือ ผู้ปฏิเสธศรัทธา และสันสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลามตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ เขาจะต้องได้รับการชี้แจงเหตุผลและหลักฐานพร้อมทั้งกลับตัว แต่หากเขา

ไม่ยอมกลับตัว ก็ต้องถูกประหาร อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า มนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย! แท้จริงฉันคือศาสนทูตของอัลลอฮฺมายังพวกท่านทั้งมวล (อัลอะอรอฟ/๑๕๘) และท่านนบีมุฮัมมัดได้กล่าวว่า “หากว่าพี่ชายของฉัน(นบี)มุซายังมีชีวิตอยู่ เขาก็จะไม่มี**

ทางเลือกอื่นใดนอกจากจะต้องปฏิบัติตามฉันเท่านั้น”

ชาวคัมภีร์(ยิวและคริสต์)ที่ได้รับรู้คำสอนอิสลามแล้ว ก็ถือว่าพวกเขาเป็นหนึ่งในบุคคลที่ถูกบังคับให้ปฏิบัติตามด้วยเช่นกัน เพราะว่าพวกเขาคือผู้ที่ตั้งภาคี ดังเช่นที่ได้กล่าวมา

ท่านนบีค่อฎิรได้ออกนอกแนวทางของท่านนบีมุซาหรือไม่?

เราไม่มีข้อมูลยืนยันแน่ชัดที่กล่าวว่าท่านนบีค่อฎิรได้ออกนอกแนวทางของท่านนบีมุซา และต่อให้ท่านทำเช่นนั้น ก็ไม่เป็นไรเพราะท่านไม่ใช่กลุ่มชนของท่านนบีมุซา และเนื่องจากนบีท่านอื่นนั้นถูกส่งมายังกลุ่มชนของพวกเขาเป็นการเฉพาะ แต่ท่านนบีมุฮัมมัดถูกส่งมายังมนุษยชาติทั้งมวล ดังนั้นจึงไม่อนุญาตให้ผู้ใดออกนอกแนวทางและบทบัญญัติของท่านนบี

มุฮัมมัด โดยเด็ดขาด

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่สิบ

การหันหลังให้ศาสนาของอัลลอฮ์ โดยไม่รำเรียนและไม่ปฏิบัติ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และผู้ใดเล่าที่จะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอาชยาดทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขาแล้ว เขาก็ผินหลังให้กับอาชยาด (สัญญาณและหลักฐานต่างๆ) เหล่านั้น แท้จริงเราเป็นผู้ลงทัณฑ์บรรดาผู้กระทำความผิด” (อัลสัจญะฮ์/๒๒)

การหันหลังให้กับศาสนาของอัลลอฮ์

ท่านนบีได้กล่าวว่า “ใครที่อัลลอฮ์ประสงค์ให้เขาได้ดี พระองค์ก็จะทำให้เขาเข้าใจศาสนา” และใครที่อัลลอฮ์ไม่ประสงค์ให้เขาได้ดี พระองค์ก็จะทรงทำให้เขาหันหลังและหลงลืมการเล่าเรียนศาสนาของพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และผู้ใดเล่าที่จะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอาชยาดทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขาแล้ว เขาก็ผินหลังให้กับอาชยาด (สัญญาณและหลักฐานต่างๆ) เหล่านั้น แท้จริงเราเป็นผู้ลงทัณฑ์บรรดาผู้กระทำความผิด” (อัลสัจญะฮ์/๒๒) และบรรดาผู้กระทำความผิดก็คือชาวนรก

ข้อตัดสินของการหันหลังให้กับศาสนา

แท้จริงการหันหลังให้กับท่านศาสนทูต ด้วยการไม่รับฟังและไม่สนใจ, ไม่ศรัทธาและไม่ปฏิเสธ, ไม่เป็นทั้งมิตรและศัตรู และไม่เอาใจใส่ในสิ่งที่ท่านนบีนำมาเผยแผ่อย่างเด็ดขาด ถือว่า **เขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและสันสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม** ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และเมื่อถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า ท่านทั้งหลายจงมายังสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมา และยังศาสนทูตเถิด เจ้าก็ให้เห็นพวกมุนาฟิก(กลับกลอก) เหล่านั้นผินหลังให้แก่เจ้าจริง ๆ” (อันนิซาอ์/๖๑) และอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และผู้ใดหันห่างจากการรำลึกถึงพระเจ้าของเขา พระองค์จะให้เขาได้รับการลงโทษอันแสนสาหัส” (อัลญิน/๑๗)

บทส่งท้าย

และไม่มีความแตกต่างใดๆทั้งสิ้น จากการกระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามทั้งหมดนี้ ระหว่างผู้ที่กระทำโดยเจตนาล้อเล่น และผู้ที่ตั้งใจกระทำ และผู้ที่หวาดกลัว ยกเว้นผู้ที่โดน บังคับเท่านั้น และสิ่งต่างๆทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือส่วนหนึ่งของสิ่งต่างๆที่ถือว่าเป็น อันตรายร้ายแรง และเกิดขึ้นมากที่สุด ดังนั้นมุสลิมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพึงระวัง และ หวาดกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวของเขาเอง เราขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้นจาก สิ่งที่ทำให้อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้ว และให้รอดพ้นจากการลงโทษที่เจ็บปวดของพระองค์ และ ขอให้อัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติให้แก่ณบีมุฮัมมัด และวงศ์สาครณาญาติของท่าน ตลอดจนเหล่าสาวกของท่านด้วยเถิด

และไม่มีความแตกต่างใดๆทั้งสิ้น จากการกระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามทั้งหมดนี้ ระหว่าง

ผู้หวาดกลัว

คือผู้ที่กระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามแล้วโกหกด้วยการ อ้างว่าแท้จริงแล้วที่เขาได้กระทำลงไปเพราะกลัวอันตราย จะมาประสบแก่เขา แก่ทรัพย์สินหรือตำแหน่งของเขา แต่ ความจริงแล้วเขาไม่ได้ถูกบังคับให้ทำสิ่งนั้นแต่อย่างใด อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้กล่าวว่า เรา ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ครั้นเมื่อเขาถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮ์ เขาก็ถือเอาการทดสอบของมนุษย์ประหนึ่งการลงโทษ ของอัลลอฮ์ และเมื่อการช่วยเหลือจากพระเจ้าของเจ้ามาถึง แน่อนพวกเขาจะกล่าวว่าแท้จริงเราจะร่วมกับพวกท่าน และมีไซ้อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่มีอยู่ในห้วงอก ของ ประชาชาติทั้งหลายหรือ?” (อัลอังกะบูต/๑๐)

ผู้จริงจัง

คือผู้ที่เจตนา กระทำสิ่งที่เป็น การปฏิเสธ อิสลาม และไม่ มีข้ออ้างใดๆ

ผู้ล้อเล่น

คือผู้ที่กระทำ สิ่งที่เป็น การ ปฏิเสธอิสลาม แล้วอ้างว่าเขา แค่ล้อเล่น เท่านั้น

การถูกบังคับ

ผู้กระทำการที่เป็นการปฏิเสธอิสลามเพราะถูกบังคับจะไม่โดนตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา และเงื่อนไขต่างๆของการถูกบังคับ ที่สามารถนำมาอ้างได้ มีดังนี้

- จะต้องโดนบังคับจริง และจะไม่มีข้อแก้ตัวใดๆสำหรับคนประเภทคนอื่นๆ เช่นคนจี้ขลาด และคนประจบสอพลอ นอกจากผู้ถูกบังคับจริงๆเท่านั้น
- จะต้องไม่กระทำเลยเถิดกว่าที่ถูกบังคับ เช่น หากเขาโดนบังคับให้ด่าทอคนอื่นๆหนึ่ง(เช่น คอหาบะฮฺ)ซึ่งเป็นการด่าที่เข้าข่ายการปฏิเสธศรัทธา แต่เขาเลยเถิดไปด่าทอมากกว่าหนึ่งคน อย่างนี้ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา เพราะเขาถูกบังคับให้ด่าเพียงแค่คนเดียว

คำแนะนำที่อยากฝากให้ท่าน เตือนตนเอง

ประการที่หนึ่ง ผู้เรียบเรียงตำราไม่ต้องการจะตัดสินผู้คนทั้งหลายว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยตำราเล่มนี้ แต่ทว่าเป้าหมายของท่านก็คือ การสอนบรรดามุสลิมเพื่อเตือนให้ระวัง ออกห่าง และเกรงกลัวสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม ดังนั้นเมื่อพวกเขาเกรงกลัวสิ่งต่างๆเหล่านี้แล้ว เขาก็จะมีความศรัทธาที่ถูกต้อง และรอดพ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด และเช่นเดียวกัน พวกเขาควรจะตักเตือนคนอื่นๆให้ห่างไกลจากสิ่งเหล่านี้ เพราะมันคืออันตรายที่ใหญ่หลวง ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้คนจะต้องรู้และป้องกันตัว

ประการที่สอง มุสลิมที่กลัวการตั้งภาคีอย่างแท้จริงว่ามันจะมาประสบกับเขา ก็คือผู้ที่เกรงกลัวมัน โดยการป้องกันตัวเองด้วยการศึกษาหาความรู้ศาสนา ท่านนบีได้กล่าวว่า **“ใครก็ตามที่อัลลอฮ์ประสงค์ให้เขาได้ดี พระองค์ก็จะทำให้เขาเข้าใจศาสนา”** ด้วยเหตุนี้ความเข้าใจศาสนาอย่างถูกต้องจึงนับว่าเป็นหนึ่งในสิ่งที่จำเป็นและสูงส่งอย่างยิ่ง เพราะมันจะช่วยป้องกันให้มนุษย์รอดพ้นจากการตั้งภาคี การอุตริกรรม และสิ่งฝ่าฝืนต่างๆ และเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์รู้จักพระเจ้าของพวกเขามากขึ้น เมื่อนั้นเขาก็จะยิ่งระมัดระวังตัวของเขาทั้งในด้านการกระทำและอิริยาบถต่างๆของเขา และเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์มีความรู้ศาสนาเพิ่มขึ้น เมื่อนั้นเขาก็จะยิ่งมีความบริสุทธิ์ใจและความศรัทธาต่ออัลลอฮ์เพิ่มมากขึ้น ผู้รู้บางท่านได้กล่าวว่า **“เมื่อใดที่เราได้แสวงหาความรู้เพื่อสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์แล้ว เมื่อนั้นความรู้ที่ได้มาก็จะถูกปฏิเสธ นอกเสียจากว่าจะเป็นการแสวงหาความรู้เพื่ออัลลอฮ์เท่านั้น”**

ประการที่สาม ไม่อนุญาตให้ตัดสินคนใดคนหนึ่งว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา เว้นแต่หลังจากผ่านการพิสูจน์และยืนยันได้ว่าผู้นั้นได้กระทำการงานหนึ่งการงานที่เป็นสิ่งปฏิเสธอิสลาม รวมไปถึงต้องชี้แจงเหตุผลและหลักฐานแก่เขาเสียก่อน และจะต้องไม่มีข้อสงสัยใดๆที่จะมายับยั้งในการตัดสินว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธหลงเหลืออยู่อีกเลย ส่วนผู้ที่มีความสามารถจะตัดสินว่าเขานี้เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาก็คือผู้นำของชาวมุสลิม หรือตัวแทนของผู้นำไม่ว่าจะเป็นบรรดาผู้พิพากษาหรือนุคูลที่มีตำแหน่งเทียบเท่ากับพวกเขา ส่วนคนทั่วไปไม่อนุญาตให้ไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเด็ดขาด

ประการที่สี่ ผู้เรียบเรียงได้ปิดท้ายคำราเล่มนี้นด้วยการขอคู่ว่า “เราขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากสิ่งต่างๆที่ทำให้พระองค์ทรงโกรธและการลงโทษที่เจ็บปวด” ซึ่งตรงนี้บ่งบอกถึงเจตนาอันดีของผู้เรียบเรียงและความห่วงใยของท่านที่มีต่อบรรดามุสลิม และโดยปกติแล้วการขอคู่อานี้เป็นสิ่งที่ผู้อ่านสามารถพบเห็นได้จากคำรามากมายของท่าน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษให้แก่ท่าน และได้โปรดตอบแทนผลบุญอันมหาศาลให้แก่ท่าน

ด้วยเถิด

แบบทดสอบวัดผลจากคำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม

จงตอบคำถามต่างๆต่อไปนี้

๑. ทำไมบรรดาผู้รู้ถึงเริ่มต้นคำราด้วยคำว่า “บิสมิลลาฮฺ”?

๑-.....

๒-.....

๓-.....

๔-.....

๒. จงบอกความหมายของคำว่า “สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม”

.....

.....

๓. ทำไมบางครั้งบรรดาผู้รู้ถึงใช้คำว่า “สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม” บางครั้งก็ใช้คำว่า “สิ่งต่างๆที่สร้างความเสียหาย” และบางครั้งก็ใช้คำว่า “สิ่งต่างๆที่ทำให้กลายเป็นโมฆะ”?

.....

.....

๔. สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามในคำราเล่มนี้ได้รับการยอมรับจากปวงปราชญ์อย่างเป็นเอกฉันท์หรือไม่?

.....

.....

๕. สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามมีเพียงแค่สิบประการนี้ใช่หรือไม่?

.....

๖. ทำไมผู้เรียบเรียงตำราถึงบอกว่าสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติศาสนานั้นมี 10 ประการ?

.....

๗. จำนวนที่ถูกกล่าวในอัลกุรอานและสุนนะฮ์นั้นมีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

.....

.....

๘. ทำไมบางครั้งจำนวนจึงถูกกล่าวโดยไม่มีมัดซูม(ความเข้าใจอันแจ่มอยู่)?

.....

.....

๙. จงยกตัวอย่างจำนวนที่ถูกกล่าวโดยมีมัดซูม(ความเข้าใจอันแจ่มอยู่)

.....

.....

๑๐. จงยกตัวอย่างของจำนวนที่ถูกกล่าวโดยไม่มีมัดซูม(ความเข้าใจอันแจ่มอยู่)

.....

.....

๑๑. ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้มองว่าสิ่งที่เป็นการปฏิบัติศาสนามีมากกว่าสิบประการหรือไม่?

.....

.....

๑๒. คำพูดของผู้เรียบเรียงในตำราเล่มนี้มีแหล่งอ้างอิงมาจากที่ไหน?

.....

.....

๑๓. เราสามารถเจาะจงสิ่งต่างๆ ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามอย่างคร่าวๆ ได้หรือไม่?

.....

.....

๑๔. และเราจะสามารถเจาะจงสิ่งต่างๆ ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามได้อย่างไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔-

๑๕. ทำไมเราจึงต้องศึกษาสิ่งต่างๆ ที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม?

.....

.....

๑๖. ยังมีผู้รู้ท่านอื่นที่เรียบเรียงตำราเรื่องนี้อีกหรือไม่?

.....

.....

๑๗. เราต้องแยกแยะระหว่างการกระทำที่เป็นการปฏิเสธอิสลามและผู้กระทำความผิดที่เป็น
การปฏิเสธอิสลามใช่หรือไม่?

.....

.....

๑๘. อะไรคือสาเหตุที่ต้องแยกแยะระหว่างการกระทำและผู้กระทำความผิดที่เป็นการปฏิเสธ
อิสลาม?

.....

.....

๑๙. เป้าหมายของผู้เรียบเรียงในการเขียนตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธริชาการ คือการตัดสินรายบุคคลว่าเป็นผู้ปฏิเสธริชาการหรือไม่?

.....

.....

๒๐. ผู้ที่ได้ศึกษาสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธริชาการเสร็จสิ้นแล้ว หน้าทีของเขาทำอะไร?

.....

.....

๒๑. ผู้เรียบเรียงต้องการตัดเตือนให้ระวังอิทธิบาท(การตั้งภาคี)ประเภทไหนเป็นพิเศษในตำราเล่มนี้?

.....

.....

๒๒. ข้อแตกต่างระหว่างอิทธิบาทเล็กกับอิทธิบาทใหญ่มีอะไรบ้าง?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

๒๓. การกลับตัวของผู้ที่ทำอิทธิบาทใหญ่จะถูกตอบรับหรือไม่? และเมื่อใดที่การกลับตัวของเขาจะไม่ถูกตอบรับ?

.....

.....

๒๔. ชิริกเล็กร้ายแรงยิ่งกว่าบาปใหญ่ใช่หรือไม่?

.....

.....

๒๕. จงบอกกฎเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินว่าบาปชนิดใดคือบาปใหญ่

.....

.....

๒๖. บาปใหญ่นั้นมีจำนวนที่ตายตัวอย่างชัดเจนใช่หรือไม่?

.....

.....

๒๗. อะไรคือข้อตัดสินของผู้ที่ทำบาปใหญ่? แล้วศาสนาสั่งใช้ให้เรารักหรือเกลียดผู้ทำบาปใหญ่?

.....

.....

.....

.....

๒๘. อนุญาตให้นั่งร่วมวงสนทนากับผู้ทำบาปใหญ่หรือไม่?

.....

.....

๒๙. บาปใหญ่มีหลายระดับใช่หรือไม่? จงตอบพร้อมยกหลักฐานมาอ้างอิง

.....

.....

๓๐. บาปใหญ่จะถูกลงโทษเพียงแต่ทำความดีโดยไม่ต้องกลับตัวใช่ไหม? หรือจำเป็นต้องกลับตัวด้วย?

.....

๓๑. สิ่งที่ต้องห้ามมีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

.....

๓๒. ชิริกใหญ่มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔-

๓๓. การเชือดมีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๓๔. เมื่อใดที่การเชือดพลีจะกลายเป็นชิริกใหญ่?

.....

๓๕. การขอชะฟาอะฮ์(การขอความช่วยเหลือจากสื่อกลางเพื่อให้สื่อกลางไปขอความช่วยเหลือจากผู้ที่สามารถให้ช่วยเหลือแก่เขาได้)มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๓๖. การมอบหมายคืออะไร?

.....

๓๗. การมอบหมาย แบ่งออกเป็นกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๓๘. การกล่าวคำพูดว่า “ฉันได้มอบหมายต่อคนอื่นๆหนึ่ง” หรือ “ฉันได้มอบหมายต่ออัลลอฮ์ แล้วหลังจากนั้นฉันก็มอบหมายต่อคนอื่นๆหนึ่ง” ถือว่าคำพูดสองอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่?

.....

๓๙. ถ้าคำพูดทั้งสองอย่างจากคำถามข้างบนไม่ถูกต้องแล้วคำพูดแบบไหนที่เขาสามารถกล่าวได้?

.....

.....

๔๐. อะไรคือหลักฐานที่ยืนยันว่าบรรดาผู้ตั้งภาคินั้นคือผู้ปฏิเสธศรัทธา? แล้วชาวคัมภีร์ (ยิวและคริสต์)ถือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคีหรือไม่?

.....

.....

๔๑. หากว่าชาวคัมภีร์คือหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคี แปลว่าเราไม่จำเป็นต้องรักษาสัญญาต่างๆกับพวกเขาใช่หรือไม่?

.....

.....

๔๒. มุสลิมเมื่อพิจารณาจากจุดยืนของพวกเขาที่มีต่อบรรดาผู้ตั้งภาคินั้น แบ่งออกเป็นกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔๓. การตัดสินด้วยกฎหมายอื่นที่ไม่ใช่กฎหมายของอัลลอฮ์มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

.....

.....

๔๔. การรักเพื่ออัลลอฮ์มีข้อตัดสินว่าอย่างไร?

.....

.....

๔๕. ใครบ้างที่เรารักเขาเพื่ออัลลอฮ์? และใครบ้างที่เราเกลียดเขาเพื่ออัลลอฮ์?

.....

.....

๔๖. ผู้ที่เยาะเย้ยอัลลอฮ์และท่านนบีหรือบทบัญญัติของศาสนา อิสลามมีข้อตัดสินว่าอย่างไร?

.....

.....

๔๗. ผู้เยาะเย้ยสามารถกลับตัวสำนึกผิดได้ใช่หรือไม่? แล้วเงื่อนไขของการกลับตัวจากการเยาะเย้ยมีอะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔๘. ศาสนาอิสลามมีข้อคัดค้านต่อผู้ที่คำทอท่านนบีมุฮัมมัดว่าอย่างไร?

.....

๔๙. ศาสนาอิสลามมีข้อคัดค้านต่อผู้ที่ได้รับฟังการคำทอว่าอย่างไร?

.....

๕๐. อะไรคือหลักฐานที่ยืนยันว่านักทำไสยศาสตร์คือผู้ปฏิเสธศรัทธา?

.....

๕๑. เครื่องหมายและสัญลักษณ์ต่างๆของนักทำไสยศาสตร์มีอะไรบ้าง?

.....

๕๒. อะไรคือข้อคัดค้านของการไปหานักทำไสยศาสตร์?

.....

๕๓. การไปหาพวกนักทำไสยศาสตร์มีกี่วิธี? อะไรบ้าง?

.....

๕๔. การแก้ไสยศาสตร์ มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๕๕. เราจะตอบได้ผู้ที่อนุญาตให้แก่ไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์ว่าอย่างไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔-

๕-

๖-

๗-

๘-

๕๖. อะไรคือข้อตัดสินใจของการช่วยเหลือบรรดาผู้ตั้งภาคีมาทำร้ายบรรดามุสลิม?

.....

.....

๕๗. ใครคนใดคนหนึ่งสามารถหลุดพ้นจากการปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัดได้หรือไม่?

.....

.....

๕๘. ท่านนบีคือผู้รื้อถอนนอกแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัดหรือไม่?

.....

.....

๕๙. อะไรคือข้อตัดสินใจของการหันหลังให้ศาสนา?

.....

.....

๖๐. นิยามความหมายของคำว่า “ผู้หวาดกลัว” ตามเป้าหมายของผู้เรียบเรียงคืออะไร?
แล้วเขาคือผู้ถูกบังคับหรือไม่?

.....
.....

๖๑. การถูกบังคับให้ทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธศรัทธาที่ได้รับการผ่อนผันตามบทบัญญัติ
อิสลามมีเงื่อนไขอะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔-

๕-

๖๒. ผู้เรียบเรียงปิดท้ายตำราด้วยการขออภัยที่ดีให้แก่บรรดามุสลิม ตรงนี้บ่งบอกถึง
อะไร?

.....
.....

๖๓. หากว่ามุสลิมเกรงกลัวว่าการตั้งภาคีจะมาประสบกับตนเอง เขาจะต้องป้องกัน
ตัวอย่างไร?

.....
.....

สารบัญสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสขอิสลาม

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑	บทนำของตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสขอิสลาม	๑๑๓
๒	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่หนึ่ง	๑๑๘
๓	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สอง	๑๒๒
๔	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สาม	๑๒๕
๕	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สี่	๑๒๗
๖	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่ห้า	๑๒๘
๗	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่หก	๑๓๐
๘	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่เจ็ด	๑๓๑
๙	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่แปด	๑๓๓
๑๐	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่เก้า	๑๓๔
๑๑	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สิบ	๑๓๕

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑๒	บทส่งท้าย	๑๓๖
๑๓	แบบทดสอบวัดผลตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลาม	๑๓๕
๑๔	สารบัญ	๑๕๐

สารบัญท้ายเล่ม

หัวข้อ	หน้า
ตำรารากฐานสามประการพร้อมหลักฐาน	๑
สารบัญของตำรารากฐานสามประการพร้อมหลักฐาน	๘๔
ตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ	๘๕
สารบัญของตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ	๑๐๘
ตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลาม	๑๒๑
สารบัญของตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลาม	๑๕๐

อิสลามสั่งใช้ให้มีความรักต่อกันนบีอีซา(หรือเยซู)
 ความเมตตาในศาสนาอิสลาม อิสลามเป็นศาสนา
 แห่งความสงบสุข
 อิสลามห้ามฆ่าผู้อื่น และห้ามฆ่าผู้ที่เขาทำสนธิ
 สัญญาระหว่างมุสลิม
 อิสลามได้ให้สิทธิต่อสภาพสัตว์อย่างสมบูรณ์
 และแม้กระทั่งสัตว์และสิ่งของ
 อิสลามคือศาสนาแห่งธรรม ชื่อสัตย์ เป็นศาสนา
 แห่งมารยาทและสันติ เรียกออกไปสู่ความสามัคคี
 ความเมตตา และให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
 อิสลามสั่งให้รักษากฎระเบียบวินัยในประเทศชาติที่
 เขาอาศัยอยู่
 อิสลามเป็นศาสนาที่ถูกประทานลงมาจากฟากฟ้า
 ที่สั่งให้กราบไหว้ต่อพระเจ้าเพียงองค์เดียว
 ผู้ที่นับถืออิสลามมีมากกว่า 1800 ล้าน ซึ่งเป็น
 ศาสนาที่มีผู้นับถือมากที่สุดในโลก
 และอิสลามสั่งใช้ให้ศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตและ
 บรรดาคัมภีร์แห่งฟากฟ้าทั้งหมด

... الموقع الرسمي ...
www.sarhaan.net
www.attasseel-alelmi.com